

Epistola 2 Corinteni

O explicație a epistolei lui Pavel special pentru tine - M.G. de Koning

Cuprinsul

Introducere	2
Privire de ansamblu a Epistolei	3
1. Introducere, laudă și strâmtorare	4
2. Mângâiere pentru alții	6
3. Amânarea vizitei lui Pavel	8
4. În El este „da”	10
5. Întristare, bucurie, iertare	12
6. O mireasmă a lui Hristos	14
9. Epistolă a lui Hristos	16
8. Vechiul și noul legământ	18
9. Strălucirea luminii Evangheliei	20
10. Comoara în vase de lut	22
11. Cele nevăzute sunt veșnice	24
12. O clădire de la Dumnezeu	26
13. Scaunul de judecată al lui Hristos	28
14. Unul a murit pentru toți	30
15. O nouă creație în Hristos	32
16. Drumul slujitorilor lui Dumnezeu (1)	34
17. Drumul slujitorilor lui Dumnezeu (2)	36
18. Jugul nepotrivit	38
19. Despărțire - de la ce și pentru ce?	40
20. Dumnezeu, Cel care îi mângâie pe cei smeriți	43
21. Întristare potrivit lui Dumnezeu	45
22. Darul de a dăruia	47
23. Fiecăruia la fel de mult	49
24. Diaconi	51
25. Dumnezeu îl iubește pe acela care dă bucuroș	53
26. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus	55
27. Dăruirea întăriturilor	57
28. Fiecăruia în cercul lui de acțiune	59
29. Simplitatea față de Hristos	61

30. Pavel și apostolii falși.....	63
31. Pavel nebun și ieșit din minți	65
32. Suferințele lui Pavel	67
33. Răpit până în al treilea cer.....	69
34. Harul Meu îți este de ajuns.....	71
35. Grija lui Pavel pentru credincioșii din Corint	73
36. Pe voi înșivă cercetați-vă, dacă sunteți în credință.....	75
37. Rugăciuni, îndemnuri, saluturi și dorințe de binecuvântare.....	77

Introducere

Mă bucur foarte mult că îți pot prezenta această a treia carte. O doamnă, care a citit prima carte (despre epistola către Romani) m-a sunat și m-a întrebat unde este a doua parte. I-a plăcut că acea carte este „ușor de înțeles și apropiată de Biblie”. Nu-mi pot imagina un compliment mai frumos, pentru că aceasta este exact ce Îl rog pe Domnul în timp ce scriu. Sper ca această carte să aibă aceeași rezonanță și la tine. Atunci Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta.

Această carte este scrisă pentru tine. Când am scris-o, am încercat să mă pun un pic în situația ta. Mi-am imaginat că ești o persoană care fie că

- L-ai cunoscut pe Domnul Isus nu de mult timp
- fie Îl cunoști de mai mult timp,

dar care, în orice caz, dorești să-L cunoști mai bine pe Mântuitorul, care a murit pentru tine ca să-ți dea viață.

Până acum nu ai ajuns la asta. Nu te-a interesat atât de mult. Și eu am trăit un astfel de timp. Dar acest lucru s-a schimbat, și este minunat.

În primul rând, este grozav pentru Domnul Isus. Îi face plăcere că El a devenit important pentru voi. El va răsplăti acest lucru. Prin urmare, în al doilea rând, este grozav și pentru tine. Vei descoperi ce bogății de neprețuit ai primit prin intermediul Bibliei. Prin aceasta dragostea ta pentru Domnul Isus va deveni tot mai mare. De fapt, nu contează câți ani ai. Ceea ce contează este ceea ce simți tu pentru Domnul Isus, da, ceea ce înseamnă El pentru tine.

Acesta este și motivul pentru care vrei să citești Biblia mai mult. Doresc cu plăcere să te ajut cu această carte. Ea este gândită să te ajute la un studiu mai intensiv al Bibliei. Pentru aceasta îți dau și câteva sfaturi practice:

1. Folosește o traducere bună a Bibliei. [Nota traducătorului: recomandarea care urmează este pentru cititorul de limbă germană] Îți recomand traducerea Elberfelder, pentru că aceasta pune accentul pe o redare literală a textului de bază. Citatele din această carte sunt preluate din această traducere. [Nota traducătorului: în traducere s-a folosit Biblia în versiunea GBV 2001.]

2. Am încercat să scriu în așa fel încât să trebuiască să folosești Biblia. Așadar, citește mai întâi textul din Biblie indicat.
3. Autodisciplina este foarte importantă. Trebuie să fii dispus să depui un efort, să faci ceva (sau să nu faci ceva) pentru a cunoaște mai bine Biblia. S-ar putea să existe momente în care nu ai chef să o citești. Prin urmare, ar trebui să îți stabilești un timp pe care îl consideri cel mai potrivit pentru a citi Biblia, indiferent dacă ai sau nu chef. Pentru a te ajuta să faci acest lucru, am împărțit această carte în 37 de secțiuni, fiecare secțiune tratând în medie 6-7 versete. Poți citi una dintre aceste secțiuni în fiecare zi. Împreună cu citirea versetelor din Biblie, îți va lua 10-15 minute într-un ritm foarte moderat de citire. Presupun că stai la masă mai mult decât acest timp în fiecare zi pentru a-ți hrăni corpul. Hrănirea sufletului tău este cel puțin la fel de importantă. Dacă ai această autodisciplină, în ceva mai mult de o lună vei fi gustat cu siguranță un pic din această epistolă măreață a Bibliei.

Întreaga Biblie este o carte măreață. Rugăciunea mea este ca și tu să fii din ce în ce mai impresionat de ea. Dacă ai întrebări, te rog să mă contactezi. Îți doresc să fii binecuvântat de Dumnezeu!

Middelburg, în toamna anului 1995
M. G. de Koning

Adresa mea este:
Mortierestraat 18, NL-4355 CK Middelburg
[E-Mail: ger.de.koning@gmail.com](mailto:ger.de.koning@gmail.com)

Privire de ansamblu a Epistolei

Capitolul	Subiectul
1.1,2	Salutul
1.3-11	Mângâiere în necaz
1.12-2.17	Explicarea comportamentului lui Pavel
3	Noul legământ
4	Slăbiciunea slujitorului și puterea lui Dumnezeu
5.1-10	Scaunul de judecată al lui Hristos
5.11-21	Slujba împăcării
6.1-13	Însușirile slujitorilor lui Dumnezeu
6.14-7.1	Jugul nepotrivit
7.2-16	Bucuria lui Pavel pentru pocăința credincioșilor din Corint
8-9	Harul dăruirii
10.1-13.10	Pavel își apără apostolatul
13.11-13	Salutul de bun-rămas

1. Introducere, laudă și strâmtorare

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.1 - 5

Tu poți înțelege corect această scrisoare doar dacă ai citit și prima scrisoare. În prima sa scrisoare către corinteni, Pavel a trebuit să scrie despre multe lucruri care nu erau în regulă la ei. Acum era foarte nerăbdător să vadă cum au primit ei prima lui scrisoare. Au ascultat oare ce le scrisese sau rupseseră cu furie scrisoarea? Nu știa, așa că a așteptat cu nerăbdare. Dar, din fericire, a sosit vestea că scrisoarea sa a fost bine primită. Nu toate problemele fuseseră încă rezolvate, dar au luat scrisoarea sa la inimă și au vrut să lucreze la îmbunătățirea lucrurilor greșite.

Când Pavel a auzit acest lucru, a devenit foarte fericit. De aceea ia din nou pana și le scrie într-un mod care le atinge inima și sentimentele. Își dezvăluie inima în ea, nu mai are nici o rețineră. Uneori pare că pierde firul, pentru că are inima plină și are atât de multe să le spună. Dar pare doar așa. Chiar dacă în această scrisoare se întâlnesc multe teme diferite, se poate recunoaște totuși o ordine clară.

Este ca și cum scrisoarea ar fi fost scrisă pentru tine, iar acest lucru o face atât de impresionantă. Cu siguranță nu ai fost în toate situațiile în care a fost Pavel (și cu siguranță nu veți ajunge în toate). Se pot totuși învăța multe din modelul lui Pavel, din felul în care s-a comportat în toate aceste situații. Acest lucru îți va fi de ajutor. Oricine dorește să-L slujească pe Hristos în viața lui va trebui să treacă prin lucruri dificile. În cazul în care ai dorința de a-L sluji pe Hristos, acest lucru se va întâmpla și în cazul tău. O mare parte din această scrisoare se referă la modul în care cineva, care vrea să fie un slujitor al lui Dumnezeu, trebuie să facă față la tot felul de dificultăți și încercări. Dar dificultățile și încercările nu au niciodată ultimul cuvânt. Dumnezeu vrea să se folosească de toate acestea pentru a-ți arăta că El este încă prezent. Când nu vezi deloc cum să mergi mai departe și poate chiar te gândești să încetezi să mai trăiești pentru Domnul, El vine la tine pentru a te mângâia și a te încuraja. Într-adevăr, acestea sunt momente pe care mai târziu nu vrei să le ratezi în schimbul aurului.

Vrem să studiem mai atent primele cinci versete. Deja aici poți vedea că ceea ce tocmai am spus este adevărat. În primul rând, Pavel se prezintă din nou. El se prezintă foarte clar ca un apostol. El face acest lucru pentru a face impresie și pentru a-și sublinia autoritatea de apostol. Cu toate acestea, el nu o face așa cum se face în lume. Oamenii vor să facă impresie pentru a fi admirați de ceilalți. Pavel face acest lucru pentru că știe că el este trimis de Altceineva. Cuvântul apostol înseamnă „trimis”. Așadar, Pavel nu vorbește în numele lui propriu, ci în Numele altuia. Cine este Acesta, este scris imediat după aceea. Este Hristos Isus. Pavel nu și-a însușit acest apostolat prin sine însuși, ci este apostol „prin voia lui Dumnezeu”.

Împreună cu Timotei, el se adresează în această scrisoare atât corintenilor, cât și celorlalți credincioși care locuiau în provincia Ahaia. Și, așa cum găsești și în celelalte scrisori, ți se adresează și ție în afară de aceștia. Apoi, așa cum face și în multe scrisori, le urează har și pace. O astfel de dorință de binecuvântare nu este o frază goală, nu este o afirmație fără sens. Dimpotrivă, Pavel își pune toată inima în ea. Este minunat să te adresezi cuiva în acest mod și astfel să trezești atenția pentru ceea ce urmează!

Așa cum am spus, în această scrisoare se spun multe despre suferința cu care se poate confrunta cineva care vrea să-L slujească pe Dumnezeu și pe Hristos. Care este de fapt beneficiul

suferinței? De ce permite Dumnezeu acest lucru? Sau de ce Dumnezeu aduce suferință asupra copiilor Săi? Este foarte remarcabil faptul că probabil prima carte scrisă din Biblie, chiar înainte ca prima carte a lui Moise [Geneza] să fie scrisă de Moise, este cartea lui Iov. Ceea ce este remarcabil în aceasta este faptul că tema cărții Iov este de fapt suferința. Se vede de aici că suferința face parte din existența umană încă de la căderea în păcat. Nu există nici un om care să nu fi avut vreodată a face cu suferința într-un fel sau altul în viața sa. Gândesc că vei fi de acord cu mine. Dar apoi vine întrebarea: Cum se face față acestor suferințe? Există mai multe răspunsuri posibile la această întrebare.

Se poate pune și o altă întrebare: Cum vede Dumnezeu suferința? Gândesc că Pavel dă un răspuns frumos la această întrebare în versetele pe care le avem în fața noastră acum. Nu poți doar să repeți un astfel de răspuns, ci trebuie să îl trăiești. El începe prin a-L lăuda și slăvi pe Dumnezeu. Gândește-te la asta: el a fost în cea mai mare nevoie, chiar aproape de moarte, și Îl laudă pe Dumnezeu pentru asta! Că nu este vorba doar de vorbe frumoase poți citi în Faptele apostolilor 16.19-25. În necaz ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu într-un mod pe care nu ți-l poți imagina dacă nu ai trecut niciodată prin necaz. Pavel Îl numește pe Dumnezeu „Părintele îndurărilor”. Îl vezi în fața ta: un Tată care își strânge în brațe copilul suferind. Și „Dumnezeul oricărei mângâieri”. Ai citit bine? Se spune: *oricărei* mângâieri, nu doar puțină mângâiere. Această mângâiere a lui Dumnezeu este „în orice necaz al nostru”. Și aici trebuie să citești corect. Dumnezeu nu ne mângâie prin aceea că îndepărtează necazul de la noi, ci prin aceea că vine la noi în necazul nostru și ne trece prin el.

Isaia 63.9 spune foarte frumos: „În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”. Vezi asta? Dumnezeu vine la tine în necazul tău, te ia în brațe și-ți spune „cuvinte bune, cuvinte mângâietoare” (Zaharia 1.13). Cuvinte mângâietoare, de asta ai nevoie într-o lume plină de suferință. Spui și tu uneori astfel de cuvinte? Unul dintre motivele pentru care Dumnezeu ne îngăduie să suferim este pentru ca noi să putem experimenta mila și mângâierea Sa. Efectul acestui lucru va fi că noi, la rândul nostru, vom fi capabili să-i mângâiem pe alții care trec și ei prin momente dificile. Așa a fost cu Pavel și așa poate fi și cu noi.

Încă un lucru: dacă uneori gândești că nu mai poți suporta, că suferința în slujba pentru Hristos este atât de copleșitoare și că trebuie să pieri din cauza ei, atunci amintește-ți că mângâierea din partea lui Hristos merge întotdeauna dincolo de asta.

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.1-5. – Versetul 3 se aseamănă cu Efeseni 1.3 și 1 Petru 1.3. Ce diferențe remarci tu?

2. Mângâiere pentru alții

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.6 - 11

Este oare adevărat că suferința și necazul unei persoane pot însemna mângâierea altei persoane? Dacă l-ai întreba pe Pavel acest lucru, el ar răspunde cu voce tare „da”.

Acum, noi doi nu ne confruntăm cu genul de suferință, cu care a trebuit să se confrunte Pavel. Dar nu acesta este cel mai important lucru. Nu trebuie să treci prin exact același tip de suferință pentru a fi capabil să simți cu altcineva. Ideea este că prin ceea ce treci tu este o încurajare pentru altcineva, pentru că nici acelui nu-i este atât de ușor.

„Durerea împărtășită este o durere înjumătățită”, spune un proverb. Nu ai experimentat și tu acest lucru? Atunci când ai parte de ceva trist, poți fi atât de absorbit de durerea ta încât crezi că ești singurul care are o astfel de durere și că nu există nimeni care să te înțeleagă. Dar dacă te gândești că există și alții care sunt întristați din cauza unui lucru, aceasta poate să-ți facă bine. Atunci poți avea parte de o anumită mângâiere prin asta. Când știi că nu ești singur, aceasta îți dă curaj și putere să perseverezi în ciuda problemelor și a grijilor. De asemenea, poți transmite și altora și împărtăși cu ei mângâierea de care ai parte.

Genul de suferință despre care vorbește Pavel aici are a face cu slujirea lui pentru Domnul. El a avut parte de multă dușmănie și ură în timpul slujbei sale. Dar a perseverat, nu a renunțat. De aceea a avut mereu experiențe noi de mângâiere în suferință. El era convins că și corintenii simțeau la fel. O regulă de aur este: cine are parte de suferință, va avea parte și de mângâiere. Acest lucru este valabil și pentru tine.

Acum, după ce situația din Corint se îmbunătățise și lucrurile se limpeziseră, Pavel putea să spună ceva despre el însuși, prin ce trecuse și ce simțise. Astfel de lucruri sunt spuse altora doar dacă ei sunt cu adevărat interesați. Lucrurile care sunt foarte dificile pentru cineva nu le spui oricui. Acestea sunt spuse doar persoanelor despre care știi că sunt cu adevărat interesate și simt împreună. A te dezvălui cuiva poate însemna foarte mult pentru el. El vede în aceasta că te bazezi pe compasiunea lui. Acest lucru îi dă un sentiment de prețuire. Așa s-a purtat Pavel față de credincioșii din Corint.

Necazul, cu care s-a confruntat în Asia, nu a fost o chestiune minoră. Nu știm exact la ce anume face aluzie; unii s-au gândit la tulburările din Efes (Faptele apostolilor 19), dar acolo Pavel nu a fost rănit și nici nu a dat dovadă de disperare, ci, dimpotrivă, de curaj și hotărâre. Orice ar fi fost, a fost o experiență foarte dificilă și anevoioasă.

Mai ales în astfel de circumstanțe, când nu mai există speranță, nu mai există nimic și nimeni, rămâne Dumnezeu. Numai El poate oferi o cale de ieșire. *Și asta este ceea ce El și face!* De aceea, Dumnezeu îngăduie lucruri în viața noastră în care nu mai vedem o cale de ieșire. El vrea ca noi să învățăm să ne încredem numai în El. Psalmul 107.23-32 descrie în mod impresionant cum toată înțelepciunea omului este inutilă atunci când în viața lui se dezlănțuie furtuni. Singurul lucru care ne rămâne este să-L chemăm pe Domnul și să ne încredem în El. Apoi vine ieșirea.

În Psalmul 68.20 este un alt verset frumos, care se potrivește pentru aceasta: „Dumnezeul nostru este Dumnezeuul mântuirii; și de la Domnul Dumnezeu sunt izbăvirile de la moarte.” Pavel a experimentat acest lucru, iar tu poți experimenta la fel.

Pavel nu s-a răzvrătit împotriva modului în care Dumnezeu umbla cu el, și nici împotriva dificultăților în care a ajuns prin aceasta. A știut să transforme orice dificultate într-o oportunitate de a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu. Dumnezeu vrea să folosească toate necazurile din viața noastră pentru a ne elibera tot mai mult de propriile noastre încercări de a ne salva sau de a încerca să ieșim singuri din dificultăți. El vrea tocmai să învățăm să lăsăm totul în seama Lui și să ne încredem că El este capabil să ne dea o cale de ieșire acolo unde noi nu mai vedem o cale de ieșire. Dumnezeu vrea ca noi să-L cunoaștem din ce în ce mai bine ca Dumnezeu al mântuirii din necaz, ca Dumnezeu al învierii și al vieții. Fiecare experiență prin care ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu în acest fel este în același timp o încurajare pentru dificultățile viitoare. Ceea ce Dumnezeu a făcut o dată, poate face din nou. Dacă cunoști pe cineva de care Dumnezeu se preocupă atât de mult, te poți ruga pentru el ca Dumnezeu să atingă acest scop cu el.

Pavel a fost foarte bucuros că credincioșii din Corint s-au rugat pentru el. În alte scrisori citim, de asemenea, despre cât de mult a apreciat rugăciunile de mijlocire ale credincioșilor. Aici el numește rugăciunea „lucrare împreună prin cerere”. Poate că tu nu ai spune așa, dar rugăciunea înseamnă muncă. Ea este chiar o muncă grea. Probabil de aceea are loc așa de rar. De asemenea, Pavel a contat pe faptul că rugăciunile vor fi ascultate. El și-a văzut viața, de care era disperat, ca pe ceva ce a primit înapoi ca răspuns la rugăciunile multor persoane. Asta a făcut ca viața lui să fie un dar de har, pe care l-a primit de la Dumnezeu. Și care este consecința rugăciunii ascultate? Mulțumirea, nu-i așa? Mulți puteau mulțumi că el a rămas în viață. Dumnezeu a purtat grijă pentru aceasta și a folosit rugăciunea credincioșilor pentru a face acest lucru.

După cum vezi, Pavel nu este un individualist, care își urmează drumul singur și pentru care ceilalți credincioși nu înseamnă nimic. Nu, ceilalți credincioși, inclusiv cei din Corint, erau foarte importanți pentru el. Știa că are nevoie de ei. Este frumos să vezi asta la acest mare slujitor al Domnului.

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.6-11. – În ce împrejurare ai experimentat mângâierea lui Dumnezeu? Ai împărtășit-o tu cu alții?

3. Amânarea vizitei lui Pavel

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.12 - 17

După ce în versetele anterioare apostolul și-a deschis inima în fața corintenilor și i-a făcut părtași la marea nevoie, în care se afla el, acum trebuie să clarifice o neînțelegere. Această neînțelegere a fost o consecință a schimbării planului său de a-i vizita. Într-adevăr, el intenționa să-i viziteze și le spusese acest lucru, dar mai târziu s-a răzgândit (compară cu versetul 23). Limbile răutăcioase apuneau că Pavel era un om pe care nu se putea conta. Acesta este motivul pentru care trece în apărare.

Nu este vorba de autoapărare, ci de o apărare a slujbei sale, al cărei „rod” erau chiar corintenii. Este o apărare a lucrării lui Hristos în inimile corintenilor. Această lucrare era în pericol, dacă el nu lua o poziție fermă împotriva acuzațiilor false care circulau printre credincioși. Acest lucru se întâlnește pretutindeni, atât în lume, cât și în adunare: odată ce moara de zvonuri este în plină desfășurare, apare într-un timp foarte scurt o situație de război. Pacea dispare atunci. Astfel, era în joc și buna relație dintre Pavel și corinteni. Pentru a contracara acest pericol, Pavel indică mai întâi mărturia conștiinței sale. Dacă ar fi avut ceva pe conștiință, nu s-ar fi putut comporta atât de simplu și de sincer. Dumnezeu cu siguranță nu ar fi permis așa ceva. Cine are intenții nesincere, se trădează în cele din urmă. Pavel nu a încercat să aducă mesajul său corintenilor prin tot felul de mișcări ingenioase. El nu a folosit practici necinstite pentru a câștiga suflete. El nu a folosit înțelepciunea carnală, metode care sunt utile în programele electorale, unde se promite mult și nu se realizează aproape nimic. El era conștient de harul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că nu s-a gândit deloc la el însuși, nu și-a pus propriul nume pe drapel, ci dimpotrivă, a vrut să arate ce a făcut Dumnezeu pentru el. Așa se comportase el atât în lume, cât și printre credincioși.

Este foarte important să fii conștient: atât oamenii din lume, cât și credincioșii te privesc. Dacă purtarea ta arată că ai înțeles ceva din harul lui Dumnezeu, nimeni nu va putea găsi o vină justificată împotriva ta. Atunci nu vei fi cunoscut ca fiind cineva care este „spălat în toate apele”. Ești o carte deschisă pentru toată lumea. Pavel a putut sublinia că nu a scris nimic altceva decât ceea ce știau despre el de mult timp și ceea ce și ei recunoscuseră. Ei văzuseră de aproape că nu era un om cu căi viclene. El spera că ei nu se vor baza pe persoane care vor să semene neîncredere și să încerce astfel să-i facă pe corinteni să se îndoiască de intențiile sale sincere.

Credincioșii care se privesc sau se ascultă unii pe alții cu suspiciune intră într-o spirală care duce tot mai jos. Tot ceea ce se spune sau se face este interpretat greșit, iar relațiile dintre ei devin din ce în ce mai dure și mai neplăcute, până când lucrurile se blochează complet. Dacă constăți neîncredere în tine însuși, condamnă-o. Nu o lăsa să existe. Dacă s-au întâmplat sau s-au spus lucruri pe care nu le înțelegeți, roagă-te și discută cu persoana respectivă. Știu din propria mea viață cât de ușor este să acuzi pe cineva de ceva, în timp ce o conversație îți dezvăluie cât de mult te-ai înșelat.

Pavel arată spre ziua Domnului Isus. În acea zi, Pavel și corintenii vor sta împreună în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Atunci Pavel se va putea lăuda cu ei (și invers), arătând spre ei și spunând Domnului: „Ei au ascultat ce le-am spus în Numele Tău”. Toate ambiguitățile și neadevărurile dispar atunci. Știi ce este atât de important? Că tu deja te vezi înaintea acestui scaun de judecată. Pavel a făcut asta. Prin urmare, el putea să spună liniștit - fără să fie acuzat de conștiința sa - că a vrut să vină la ei. Nu a trebuit să își ceară scuze pentru că a greșit făcând

acest lucru. Cât de mult ar fi dorit să le acorde acest al doilea har! Primul har a fost că a fost pentru prima dată la ei și le-a predicat Evanghelia. Ei au experimentat acest har. La o a doua vizită, a vrut să-i instruiască mai mult în acest har. Inima lui tânjea după ei. Ei erau copiii lui în credință. De aceea el a contat pe faptul că ei îi vor da ceea ce avea nevoie, astfel încât să-și poată continua călătoria. Acest lucru nu are nimic de-a face cu căutarea propriului avantaj. Este plăcut să contezi pe sprijinul fraților și surorilor, știind că ești unit în lucrarea pentru același Domn.

Așadar, nu era nimic adevărat în suspiciunile conform cărora ar fi urmărit doar propriul avantaj în detrimentul corintenilor. Își făcuse deja planurile de călătorie. Din modul în care i-a lăsat să participe la aceste planuri, se poate vedea că ele nu au fost făcute cu ușurință sau dintr-o idee venită deodată. Nici nu se așezase și nu planificase pe baza unor calcule, prin care el însuși ar fi avut cel mai mare avantaj. Nu, el a fost călăuzit de Dumnezeu și de dragostea sa pentru Hristos și pentru ai Săi. Nu a fost un om capricios, așa cum a fost acuzat că ar fi fost. Probabil că știi și tu persoane care promet totul, dar despre care știi deja că nu se țin de cuvânt până la urmă. Astfel de oameni nu sunt demni de încredere. Pentru credincioși, un astfel de comportament este nedemn de Hristos.

Domnul Isus a spus că și „da” al nostru trebuie să fie un „da”, iar „nu” al nostru trebuie să însemne cu adevărat un „nu” (Matei 5.37; vezi și Ioan 5.12). Te cunosc oamenii așa? Atunci nu este necesar să subliniezi pe „da” sau „nu” cu tot felul de afirmații pioase și solemne. Oamenii trebuie să se poată baza pe tine. Dacă Pavel ar fi fost o persoană care a spus „da” și a vrut să spună „nu”, cum ar fi putut fi de încredere mai departe? Cum ar fi putut să-i conducă pe alții? Atunci nu s-ar fi știut unde te afli cu el. O astfel de persoană nu este stăpână pe ea însăși. Trebuie să poți avea încredere că cineva spune adevărul, altfel tot ceea ce spune este nesigur.

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.12-17. – Se poate baza întotdeauna pe tine? Cum reacționezi tu la o învinovățire nedreaptă?

4. În El este „da”

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.18 - 22

Dumnezeu este credincios! Acest lucru este în contrast cu toată infidelitatea și inconsecvența de care a fost acuzat Pavel. El nu spune: „Eu sunt credincios”; el lasă această sentință în seama lui Dumnezeu. El știe că Dumnezeu este credincios în tot ceea ce a spus. Dumnezeu nu este cineva care uneori spune una, alteori spune alta. Ceea ce spune El nu este nesigur. El nu-și schimbă intențiile! Poți conta pe El, că va face ceea ce a spus. Pavel a subliniat în mod clar acest lucru prin atitudinea sa, prin comportamentul său și prin vorbirea sa. Ceea ce le comunicase corintenilor prin cuvântul Evangheliei a mărturisit acest lucru. El nu le-a predicat lucruri îndoielnice. Le prezentase Evanghelia cu o claritate de cristal, într-un mod care nu lăsa nimic de dorit în ceea ce privește claritatea. Cum ar fi putut fi altfel?, căci conținutul predicii sale a fost „Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos”. Prin menționarea acestui Nume, el a atins miezul Evangheliei și, în același timp, centrul tuturor planurilor lui Dumnezeu. La Dumnezeu, totul se învârtă în jurul onoarei și glorificării Domnului Isus. Trebuie să fii din ce în ce mai mult pătruns de acest lucru, așa cum Pavel a fost profund pătruns de el, astfel încât faptul acesta i-a determinat modul de viață.

În diferitele nume ale Domnului Isus vezi slava Lui. În numele „Fiul lui Dumnezeu”, accentul este pus pe dumnezeirea Sa eternă. El este Fiul etern. În numele „Isus” este exprimată smerirea Sa. El a primit acest nume după ce a venit pe pământ ca Om pentru a împlini lucrarea de răscumpărare. Numele „Hristos” înseamnă „Unsul”. Aici te poți gândi la El ca Acela care va împlini toate planurile lui Dumnezeu. Când Îl privești în acest fel, nu-ți poți imagina că vorbești numai așa de formă despre El și lucrezi conform propriilor tale planuri, nu-i așa? Atunci nu există decât *o singură* dorință: să arătați prin vorbirea ta și prin comportamentul tău că Isus Hristos înseamnă *totul* pentru tine. Atunci nesiguranțele vor dispărea din viața ta din ce în ce mai mult. Desigur, acesta este un proces, nu se întâmplă de pe o zi pe alta. Vei observa că după un anumit timp nu vei mai fluctua atât de mult în sentimentele tale. Știi într-adevăr că în Hristos totul este „da și amin”, dar nu întotdeauna trăiești acest lucru în felul acesta. Prin urmare, cel mai bine este să te ocupi cu lucruri care sunt ferme și sigure. Poți să te orientezi după aceasta. Așa ne este prezentat aici.

Foarte adesea, când Pavel se ocupă de lucruri foarte practice, el le leagă direct de Domnul Isus. Un exemplu în acest sens poate fi găsit în 2 Corinteni 8 și 9. Acolo este vorba despre credincioșii care donează bani altora care au nevoie. Însă el nu face acest lucru fără a-L prezenta și pe Domnul Isus și pe Dumnezeu. Citește 2 Corinteni 8.9 și 9.15. De fiecare dată când tratează ceva foarte obișnuit, el arată cum este aceasta la Domnul Isus și la Dumnezeu. La fel se întâmplă și aici. Când vine vorba de slujirea sa, el arată că aceasta este legată de promisiunile neschimbate ale lui Dumnezeu. Ceea ce le prezintă credincioșilor, conținutul predicii sale, este ferm, pentru că este vorba despre Dumnezeu și despre Domnul Isus.

Dumnezeu își va împlini toate promisiunile în Domnul Isus. Fie că este vorba de Israel sau de Adunare, Dumnezeu nu lasă nimic neîmplinit. În Vechiul Testament găsești multe lucruri promise lui Israel. Astăzi, nu se pare deloc că toate aceste promisiuni se vor îndeplini. Și dacă ar depinde de acest popor încăpățânat, nu s-ar realiza nimic. Dar Domnul Isus va aduce pe Israel în posesia tuturor binecuvântărilor pe care Dumnezeu le-a promis poporului Său. El poate și va face acest lucru, pentru că a murit pe cruce și a înlăturat vina poporului care se pocăiește. Când va veni din nou, El va stârpi mai întâi pe toți cei neevlavioși din popor. Când acest lucru se va

întâmpla, vor rămâne doar israeliții credincioși, poporul pocăit care și-a mărturisit vina în fața lui Dumnezeu. Ei formează poporul al cărui Împărat va fi Domnul Isus. Acesta este poporul care va primi toate binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a promis poporului, în timpul domniei de 1000 de ani a Domnului Isus pe pământ.

Există, de asemenea, promisiuni pe care Dumnezeu le-a făcut cu privire la Adunare. Dumnezeu le va împlini și pe acestea prin Domnul Isus. Această împlinire nu va avea loc pe pământ ca în cazul lui Israel, ci în cer. El va duce totul la bun sfârșit în siguranță și cu certitudine. Acesta este „Amin” din versetul 20. Când Dumnezeu sau Domnul Isus spune „Amin”, înseamnă „așa este și așa va fi”. Subliniază certitudinea absolută a ceea ce se spune sau se promite. Domnul Isus L-a glorificat întotdeauna pe Dumnezeu în viața Sa și o va face în toată veșnicia. Marele miracol este că El Îl va glorifica pe Dumnezeu chiar și prin noi, care am fost odată păcătoși pierduți. Nu este oare un mare miracol faptul că tu și cu mine suntem salvați și că acum putem face parte din Adunare? Acest lucru a devenit posibil prin lucrarea Domnului Isus. Și tot ceea ce a făcut Domnul Isus pe pământ și tot ceea ce va face în cer, era și este întotdeauna pentru gloria lui Dumnezeu. Rezultatele lucrării Sale sunt, de asemenea, pentru gloria lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu a făcut chiar mai mult în legătură cu noi. El ne-a fixat în Hristos, adică ne-a unit ferm cu Hristos - o legătură indisolubilă. Când Dumnezeu Îl vede pe Hristos, ne vede și pe noi. Dar El a făcut mai mult decât atât. El ne-a uns și pe noi cu Duhul Sfânt, așa cum a făcut la Domnul Isus. La noi, aceasta s-a întâmplat după ce am fost mântuiți din păcatele noastre, în timp ce la Domnul Isus, aceasta s-a putut întâmpla imediat după botezul Său (vezi Matei 3.16 și Faptele apostolilor 10.38) - adică la începutul apariției Sale publice -, deoarece El era desăvârșit. Această ungere ne arată clar că avem un loc deosebit în inima lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, împărații, preoții și profeții erau unși cu untdelemn. Această ungere i-a consacrat pentru slujba lor; le-a dat acel loc special în poporul lui Dumnezeu; prin ea au știut că Dumnezeu i-a ales pentru acel loc. Același lucru este valabil și pentru tine. Tu, după ce ai crezut, ai fost uns cu Duhul Sfânt (vezi Efeseni 1.13 și 4.30). Prin aceasta, Dumnezeu te-a pus deoparte pentru El și pentru slujirea Sa. Și Duhul Sfânt te face să conștientizezi acest lucru.

Și tu ești *pecetluit* cu Duhul Sfânt. Acest lucru înseamnă că tu ești proprietatea Lui. El are un drept asupra ta, tu îi aparții. Aici ai siguranța că diavolul și îngerii lui nu mai au nimic de spus despre tine. În final, Duhul Sfânt, care a fost dat în inima noastră, este numit „arvună”. Acest lucru ne arată două lucruri. În primul rând, o arvună arată că nu ești încă în posesia deplină a unui lucru. Aștepti încă împlinirea. Dar, în al doilea rând, această arvună este, într-un fel, un avans al împlinirii. Tu te poți deja bucura de ea. În capitolul 5.5 citești despre aceeași arvună. Acolo este vorba despre dorința după casa pe care Dumnezeu a pregătit-o în cer pentru noi. Aici este vorba de savurarea promisiunilor, pe care Dumnezeu le-a făcut. De acestea ai voie să te bucuri, și chiar te poți bucura chiar acum, pentru că Duhul Sfânt ți-a fost dat în inimă. Inima este centrul vieții și al trăirii tale. Lucrurile, de care te poți bucura, trebuie să aibă un efect în viața ta, în tot ceea ce faci și spui. Nu oferă aceasta o mare strălucire așa-zisei tale vieți de zi cu zi?

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.18-22. – Mulțumește lui Dumnezeu pentru toate garanțiile pe care le-ai primit în El și în Domnul Isus. Numește aceste garanții pe nume.

Remarcă: Pentru comentariul la versetele 23 și 24 ale acestui capitol vezi secțiunea „5. Întristare, bucurie, iertare” – comentariu la 2 Corinteni 2.

5. Întristare, bucurie, iertare

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.23 - 2.11

Adevăratul motiv pentru care Pavel nu venise încă în Corint, era dragostea. Toate acuzațiile privind schimbarea itinerariului său erau false și le-a respins cu hotărâre. Dumnezeu i-a fost martor!

Dacă ar fi venit în Corint când încă mai existau multe lucruri de care să se plângă din punct de vedere spiritual, ar fi trebuit să fie autoritar cu ei. Ar fi trebuit să-i mustre cu fermitate. A vrut să-i scutească de asta. A așteptat până când ei s-au convins, ca răspuns la prima sa scrisoare, că într-adevăr la ei erau lucruri în neregulă.

Atitudinea pe care o ia față de corinteni pare a fi o atitudine de stăpân peste credința lor. Dar nu este așa. Nici un apostol, nici măcar Pavel, nu a vrut vreodată să stea între credincioși și Dumnezeu. Niciodată o persoană, oricât de talentată ar fi, nu ar trebui să stea între tine și Dumnezeu. Dacă ești încă tânăr în credință, riști să-ți modelezi viața de credință pe modelul creștinilor care îți plac foarte mult. Acest lucru în sine nu este atât de rău, dacă te asiguri că tu însuși intri sau rămâi într-o relație personală bună cu Domnul Isus. Altfel, riști să imiți modelul tău fără să fi vorbit cu Domnul Isus despre asta. Lot a fost unul care în viața sa de credință s-a sprijinit complet pe Avraam. Avraam a fost un mare credincios, dar nu a fost un model perfect. Nu există un om care să fie un model perfect. Nu te lăsa stăpânit de alții în viața ta de credință și nu stăpâni peste credința altora.

Pavel nu voia să domine, ci să lucreze pentru ca corintenii să poată fi din nou cu adevărat fericiți. Păcatul în adunare nu face pe nimeni fericit. Abia după ce păcatul este îndepărtat există din nou bucurie. De aceea le scrisese și nu pentru a stăpâni peste ei. La urma urmei, ei stăteau prin credință. Aceasta înseamnă că ei erau orientați spre *Dumnezeu* și nu spre oameni.

Pavel a vrut cu plăcere să vină la Corint, dar fără tristețe. Această tristețe fusese subînțelesul primei sale scrisori. El îi întristase cu scrisoarea sa. Din fericire! Pentru că asta însemna că își dăduseră seama că nu era totul în regulă cu ei. Dar acum bucuria putea să revină acolo, pentru că ei îl îndepărtaseră din mijlocul lor pe curvarul despre care scrisese în 1 Corinteni 5 și pentru că acest om ajunsese la înțelegere. Acest om, însă, fusese cel mai îndurerat. Pocăința sa de păcatul său l-a bucurat pe Pavel. Acesta fusese scopul scrisorii pe care el a scris-o. Avea încredere că și corintenii erau la fel de bucuroși ca și el. El le permite să arunce o privire în inima sa și le arată ce se întâmpla în ea atunci când a scris prima sa scrisoare. Pentru unii, scrisoarea a făcut probabil o impresie foarte rece, detașată, ceva de genul acesta: „Iată-l din nou pe pesimist, pe profetul care vestește nenorocirea.” Aici arată ce l-a animat cu adevărat. Inima lui era plină de teamă, avea lacrimi în ochi, motivul său era dragostea. Când știi că acesta este fundalul unei muștrări, ți se înmoaie inima. Atunci ești gata să accepți o muștrare și să corectezi în viața ta ceea ce nu este bun. Ar fi frumos să ne tratăm așa unul pe celălalt.

Și totuși, ceva încă lipsea la corinteni: ei trebuiau să-și arate din nou dragostea și față de fratele pocăit. Ar trebui să-l ierte din inimă. Acest frate îl întristase foarte mult pe Pavel și, de fapt, și pe toți ceilalți. La început nu le păsa prea mult, nici măcar nu se întristaseră că un asemenea păcat se întâmplase în mijlocul lor (1 Corinteni 5.2). Din fericire, prin prima scrisoare a lui Pavel ei s-au întristat de păcatul din mijlocul lor. Îl îndepărtaseră pe cel rău din mijlocul lor și, astfel, au executat cu toții împreună pedeapsa care era necesară. Acest lucru l-a condus pe acest

om - din fericire - la pocăință. Căci acesta este scopul oricărui act de disciplină din partea Adunării. Prin pocăința sa, relația fratelui cu Domnul s-a restabilit. Dar trebuie să mai fie ceva: și Adunarea trebuie să-l ierte. La urma urmei, adunarea l-a dat afară din cauza păcatului său; prin urmare, ea trebuie să-l primească înapoi după ce el a arătat căință. Ar trebui să fie o bucurie să primești înapoi în părtășie pe cineva care s-a pocăit. Ce pagubă este să constatăm că la corinteni exista o anumită lenevire în a-l ierta și a-l mângâia. Mai întâi au fost prea leneși pentru a exercita disciplina, iar acum au fost prea leneși pentru a ierta.

Dacă te cunoști puțin, vei recunoaște acest lucru. Iertarea adevărată este uneori foarte dificilă. Poate că alții ți-au făcut o mulțime de lucruri rele, te-au înșelat, te-au furat, au vorbit urât despre tine, te-au maltratată sau au abuzat de tine. S-ar putea ca ei să nu-ți fi cerut să-i ierți. Dar simți în inima ta dorința sau chiar reticența de a ierta. Sper că, dacă constăți că nu ești dispus să ierți într-un anumit caz, această lipsă de voință se va transforma într-o dorință de a ierta. Dumnezeu vrea să te ajute în acest sens. Vor exista cu siguranță credincioși pe care El îi poate și îi va folosi în acest scop. Caută-i și discută cu ei în privința aceasta. Atunci va fi mai ușor pentru tine.

La omul din Corint era o căință reală. Când se gândea la ceea ce făcuse, putea să dispere. Ce nenorocire și ce suferință a provocat altora! Pavel i-a îndemnat pe corinteni să-l convingă de dragostea lor. Acest lucru îi va aduce liniște în inimă. Furtuna se va liniști. Întotdeauna se gândea cu rușine la ceea ce făcuse. Cine nu are lucruri la care să se gândească cu rușine (Romani 6.21)? Iertându-l, ei trebuiau să arate că erau ascultători în toate. Pavel li se alătură apoi, iertându-l și el pe călcătorul de lege care s-a pocăit. Așadar, mai întâi corintenii trebuiau să-l ierte pe cel care a greșit și abia apoi Pavel li se alătură și de asemenea îl iartă. Deci, vezi că el recunoaște pe deplin responsabilitatea adunării și nu se situează deasupra ei. El iartă, pentru că acesta este gândul lui Hristos. Hristos este astfel glorificat.

Marele împotrivor al lui Hristos, satan, va face tot ce-i stă în putință pentru a semăna discordie. Ceea ce vrea satan este foarte clar. Ce avantaj ar fi fost pentru el dacă ar fi existat diferențe între acțiunile Adunării și cele ale apostolului! El vrea ca noi să cădem mereu într-o extremă sau alta. El vrea ca noi să nu fim atât de stricți cu disciplina. Dacă aceasta nu-i reușește, atunci vrea ca noi să nu ne grăbim să iertăm. Ce ar trebui să facem? Privește doar la Domnul Isus. Când Îl ai pe El în fața ta, știi ce ai de făcut.

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.23 – 2.11. – Ce experiență ai tu cu iertarea? Cât de mult ți s-a iertat? Trebuie tu să ierți cuiva?

6. O mireasmă a lui Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 2.12 - 17

Pavel nu este apostolul arogant, sigur pe sine, care scrie așa într-o doară. În unele pasaje din scrisorile sale ar putea apărea această impresie. Dar asta nu este din cauza lui Pavel, ci a cititorului.

Faptul că Pavel, în calitate de apostol inspirat, a scris o scrisoare către credincioșii din Corint, pe care aceștia nu o puteau ignora, nu schimbă faptul că și el era o ființă umană normală, cu sentimente pe care le poți avea și tu. El era plin de neliniște. Aștepta o relatare din Corint, dar aceasta nu a venit. Tensiunea creștea cu fiecare zi care trecea. Din plinătatea inimii sale și mânat de dragoste, le scrisese o scrisoare plină de avertismente severe. Asta a fost necesar. Cum vor fi primit ei această scrisoare? De-ar veni Tit cât mai repede! El l-ar putea elibera de neliniștea lui chinuitoare cu relatările sale din Corint.

În momentul în care aceste sentimente îl preocupau, Pavel se afla în Troa. Ei bine, stătea ... La el nu era ședere. Era activ cu hărnicie. Avea în față un mare câmp de lucru. Domnul îi deschisese o ușă acolo, adică îi dăduse multe ocazii de a predica Evanghelia acolo. Mulți evangheliști ar fi foarte recunoscători pentru un astfel de câmp de lucru. El a putut lucra acolo cu folos. Inima lui Pavel bătea pentru Evanghelie. Putea să se desfășoare acolo, ca să spunem așa, și să-L propovăduiască pe Hristos. Pentru el nu a existat nicio îndoială dacă se afla la locul potrivit, pentru că Domnul l-a confirmat în lucrarea sa.

Și totuși, era neliniștit. Pentru el exista ceva dincolo de mântuirea păcătoșilor, și anume glorificarea lui Hristos, așa cum aceasta ar trebui să fie vizibilă în viața credincioșilor. Corintenilor le-a lipsit ceva din asta. De aceea scrisoarea lui adresată lor. Dacă ei ar fi ascultat de scrisoarea lui, Hristos ar fi fost glorificat prin aceasta. Dacă nu-l ascultau, Hristos ar fi fost și mai dezonorat. Aceste considerații l-au tulburat atât de mult pe Pavel, încât a decis să părăsească locul de slujire pentru a-l întreba pe Tit. Trebuia neapărat să afle care era starea corintenilor. Dacă au primit scrisoarea lui ca pe o voce de la Dumnezeu? Dacă își veniseră în fire?

După ce și-a luat rămas bun, a plecat din Troa. Presupun că și-a luat rămas bun de la acei oameni pe care tocmai îi condusese la Domnul. El le va fi dat instrucțiunile necesare pentru drumul vieții de creștin pe care tocmai îl începuseră. Poate că au încercat să îl convingă să mai rămână puțin. Dar acest lucru era imposibil. Nu știu dacă a fost sfâșiat în sentimentele sale de acest lucru: ar trebui să plece, sau nu? La urma urmei, Domnul îi dăduse o ușă deschisă - și apoi să plece? Pe de altă parte, era dorința sa cordială pentru corinteni, pe care îi numește copiii săi iubiți, în ciuda tuturor neajunsurilor lor (1 Corinteni 4.11). El cedează în fața iubirii sale pentru ei.

Apoi își îndreaptă capul și inima în sus și îi mulțumește lui Dumnezeu. Este impresionant să vedem pentru ce îi mulțumește lui Dumnezeu, și anume pentru că viața sa de slujitor este călăuzită de Dumnezeu și pentru că poate face cunoscut ceva despre Hristos oriunde merge. Nu-i așa că oferă o viziune remarcabilă asupra vieții? Nu trebuie să aplici acest lucru doar la slujirea directă pentru Domnul, deși aceasta este valabil în primul rând la aceasta. Îți amintești că ți-ai dăruit întreaga viață lui Dumnezeu pentru a fi umplută de El. Dacă nu ești sigur ce să alegi, fie că este vorba de școală, de un loc de muncă, de un loc de trai sau de altceva, să știi că

Dumnezeu vrea să te călăuzească în decizia ta. Înainte de a alege, este foarte important să-ți cercetezi motivele și să te întrebi de ce te decizi așa. Dacă după ce ai luat o decizie cu toată sinceritatea, se poate totuși ca uneori să ai impresia că ai ales greșit.

Ceea ce spune Pavel aici poate da o mare liniște într-un astfel de caz. Dumnezeu ne poartă în Hristos în carul de triumf prin lume. Pavel folosește aici o vorbire simbolică. În antichitate, comandantul armatei victorioase se întorcea în țara sa pentru a organiza o procesiune triumfală. Toată lumea îl aclama. Toți soldații care l-au însoțit luau parte la omagiu. În același mod se vede Pavel aici în legătură cu Hristos, marele Învingător. Oriunde mergea, Îl arăta pe Hristos. El știa că Hristos îi conducea viața și că, prin urmare, cu Hristos putea face față oricărei situații. Nu a fost Hristos învingătorul? Dacă ai în inimă să-L faci pe Hristos mare în viața ta, acest lucru se va simți oriunde vei merge. Oamenii Îl vor „mirosi” pe Hristos. Aceasta îi confruntă cu Hristos. Aceasta duce, în mod necesar, la o decizie: pentru sau împotriva Lui. Ei nu pot scăpa atunci de felul în care tu trăiești. Din aceasta se ridică și o mireasmă spre Dumnezeu. Imaginează-ți cât de mult trebuie să Se bucure Dumnezeu să găsească pe pământ oameni care Îi amintesc de felul în care Fiul Său a fost pe acest pământ. Întreaga viață a Domnului Isus a fost o mireasmă pentru Dumnezeu. Fiecare întâlnire, pe care oamenii o aveau cu El, îi puna în fața unei alegeri. „Mireasma”, pe care El a răspândit-o, i-a condamnat pe oameni. A trăit cineva pentru gloria lui Dumnezeu? El a făcut-o. Același lucru este valabil și astăzi. Dumnezeu vrea ca Hristos să fie vizibil în viața *noastră*, în cuvintele *noastre* și în acțiunile *noastre*. Acest lucru îi va face pe oameni fie să se întoarcă împotriva lui Hristos și, de asemenea, împotriva *noastră*, fie să se întoarcă la Dumnezeu și să-L primească pe Domnul Isus cu credință. Așadar, mireasma lui Hristos este o mireasmă care constrânge la o decizie, care, în cele din urmă, se referă la a deveni mântuit sau a merge în pierzare.

Pentru oricine se îndepărtează de această mireasmă, își astupă nasul, ca să spunem așa, această mireasmă este o mireasmă pentru moarte. Pentru oricine respiră adânc în plămâni această mireasmă, această mireasmă înseamnă viață. Cât de importantă este viața ta de creștin! Ea pune pe oameni în fața unei alegeri cu consecințe veșnice.

Te simți acum total incapabil de o astfel de viață cu o responsabilitate atât de mare? Sper că da, pentru că nu este vorba de a face lucruri pe care le rezolvi cu ușurință. Pavel simte greutatea acestei responsabilități și exclamă: „Și cine este suficient pentru aceasta?”. Cu toate acestea, el nu și-a conformat viața la propriile standarde sau la standardele pe care alți oameni voiau să le impună. El nu a denaturat Cuvântul și nici nu a făcut vreo afacere din El, ca și cum ar fi putut să facă cu El ce voia și să-L interpreteze cum îi convenea mai bine. A vrut să fie sincer în toată conduita sa. El a vorbit „ca din Dumnezeu”, nu de la el însuși. Dumnezeu a fost sursa din care s-a alimentat. În același timp el era pe deplin conștient că trăia sub ochii lui Dumnezeu, că Dumnezeu îl privea în toate, în timp ce el îl avea pe Hristos înaintea ochilor în toate. Și tu poți să-ți privești viața în acest fel. Acest lucru te eliberează de teama nefondată de opiniile oamenilor și de teama de a eșua în viața ta.

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 2.12-17. – Cum poți fi o mireasmă a lui Hristos?

7. O epistolă a lui Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 3.1-6

Ultimul verset al capitolului precedent ar fi putut da impresia că Pavel a vrut să se dovedească încă o dată corintenilor. Desigur, nu a fost cazul. Le era el oare necunoscut! Oare nu știau cine era? Mai era necesar ca el să se recomande în fața lor? Sau ar trebui ca alții să-l recomande corintenilor? Oare nu credeau ei că era cu adevărat un om care își pusese viața în slujba Domnului său? Bineînțeles că au fost și din aceia care au venit cu o scrisoare de recomandare. Aceștia erau necunoscuți.

Pentru a preveni ca frați falși, oameni cu motive nesincere, să se alăture credincioșilor, se obișnuia să se aducă o scrisoare de recomandare. O scrisoare de recomandare este o mărturie scrisă dată de alte persoane despre persoana care o aducea. Atunci când există o astfel de scrisoare, se poate presupune că avem de-a face cu o persoană de încredere. În Faptele apostolilor 9.26,27 găsești o mărturie verbală. Acolo, Saul, care tocmai s-a convertit, vrea să se alăture ucenicilor. Credincioșii - și acest lucru este de înțeles - se tem că este vorba de un șiretlic al acestui persecutor al creștinilor. Dar Barnaba, un frate în a cărui mărturie ucenicii aveau încredere, remediază situația, mărturisind ce a avut loc cu Saul.

În epoca de confuzie în care trăim, o astfel de scrisoare are încă o funcție foarte utilă. Prin aceasta se află că avem de-a face cu un credincios care este cunoscut de alții ca fiind credincios. Așadar, nu trebuie să ne bazăm pe mărturia proprie a persoanei în cauză. Și în viața socială se cere uneori o legitimație de la cineva. În acest caz este întotdeauna o mărturie pe care o dă altcineva despre cineva. Este foarte important să se ceară astfel de mărturii în Adunarea lui Dumnezeu, atunci când este vorba de cineva care nu este cunoscut în adunarea locală. În cazul în care acest lucru nu se întâmplă și oricine este liber să umble printre credincioși fără a fi nevoit să răspundă, dezordinea și abaterea sunt rezultatul inevitabil. Este un semn de purtare de grijă pentru Adunarea lui Dumnezeu, atunci când o adunare locală ține cont de acest lucru.

Dar trebuiau oare corintenii să procedeze astfel cu Pavel? Dacă Pavel avea nevoie de o legitimație, atunci aceasta era chiar corintenii înșiși! Oricine dorea să vadă, putea vedea la credincioșii din Corint că ei erau rezultatul lucrării pe care Pavel o făcuse printre ei. Ei erau înscrși în inima apostolului. El îi purta mereu cu el. El putea să îi „scoată la iveală”, dacă i s-ar fi cerut aceasta: când Pavel a fost întrebat despre modul în care a fost activ în slujba Domnului, a putut să arate spre ei. Toți oamenii puteau vedea la credincioșii din Corint că el le predicase pe Hristos. Ei au crezut în El și au vrut să trăiască pentru El.

Ei erau „scrisoarea de recomandare” a lui Pavel, dar ceea ce era scris în acea scrisoare era: *Hristos*. Ei erau o scrisoare a lui Hristos. Hristos a fost văzut în viețile lor. Duhul Sfânt îl înscrisese pe Hristos în inimile lor prin predica lui Pavel. Este important să vedem că toți credincioșii din Corint au format împreună această scrisoare. Este foarte frumos să ne gândim că toți credincioșii dintr-o adunare locală sunt necesari pentru ca „scrisoarea” să poată fi citită în întregime. Fiecare credincios/credincioasă poate dezvălui un aspect diferit al lui Hristos în viața lui sau a ei. Deci avem nevoie unii de alții pentru a reda ceea ce se află în această „scrisoare”, și anume Hristos. Bineînțeles, acest lucru nu schimbă cu nimic faptul că viața ta personală este, de asemenea, o scrisoare. Viața ta este „citită” de alte persoane. Ce se citește în viața ta? Dar, în sensul în care este folosit aici, este vorba de credincioși împreună.

Scrierea acestei scrisori este însă în întregime opera „Duhului Dumnezeuului celui viu”. Numai El este în măsură să realizeze acest lucru în noi. Noi suntem materialul viu pe care și cu care El lucrează. El a înscris în inimile noastre cine este Hristos, pentru ca El să poată fi văzut în viața noastră. L-ai lăsat pe Hristos să intre în inima ta?

Din inimă „ies izvoarele vieții” (Proverbele 4.23). Tot ceea ce faci în întreaga ta viață își are originea în inima ta. Hristos este înscris în inima ta. Acum Îl poți arăta în tot ceea ce faci și ce nu faci. Legea, care a fost scrisă pe table de piatră, nu poate face așa ceva. Hristos și Legea nu sunt același lucru, dar nici nu sunt în contradicție. Domnul Isus a dorit să împlinească Legea, și a împlinit-o. În Hristos, însă, *totul* din Dumnezeu a devenit vizibil, astfel încât El a putut spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9), în timp ce în Lege a devenit vizibil doar *ceva*, nu *totul*, din Dumnezeu. Legea a prezentat omului cerințele legitime ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea, niciun om nu a respectat Legea și, prin urmare, nimic din mărturia lui Dumnezeu pentru om nu a devenit vizibil în această lume. Dimpotrivă, după cum vei vedea în cursul acestui capitol: Legea aduce asupra omului judecata, blestemul și moartea.

Faptul că acum este posibil să Îl prezinți pe Hristos în lume nu se datorează propriilor tale eforturi. Tu te poți încrede în Dumnezeu, prin Hristos, ca să primești tot ceea ce este necesar pentru a fi o scrisoare lizibilă a lui Hristos. Prin tine însuși nu ești capabil să faci asta, nu ai putere. Dacă vrei să o realizezi, aceasta este posibil doar prin puterea lui Dumnezeu. Dar, de asemenea, te poți baza deplin pe asta!

Pavel era conștient de faptul că nici el nu era capabil să își exercite în mod corespunzător slujba prin sine însuși. Acest gând îl determină să spună ceva despre noul legământ, al cărui slujitor era, și nu un slujitor al vechiului legământ, așa cum erau, în mod evident, adversarii săi (vezi 2 Corinteni 11.22). Este foarte important să se înțeleagă bine diferența dintre aceste două legăminte. În următoarele versete, Pavel analizează acest aspect destul de pe larg. La sfârșitul acestei secțiuni, vreau doar să spun ceva general despre aceasta. Vechiul legământ a fost încheiat între două părți: între Dumnezeu și poporul Său pământesc, Israel. Ambele părți și-au asumat anumite obligații. Israel a jurat să fie ascultător față de Lege. În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, dacă ei vor fi ascultători, El îi va binecuvânta pentru aceasta. Acest legământ străvechi a fost călcat în picioare de Israel în toate felurile. Ei și-au pierdut dreptul la orice binecuvântare prin neascultarea și răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a trebuit să-i pedepsească în loc să-i binecuvânteze. Dar atunci ce urma să se întâmple cu toate binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a promis? Trebuiau să fie pierdute toate? De aceea, Dumnezeu a stabilit un nou legământ, din nou cu Israel, dar de data aceasta într-un mod foarte special. Acest mod special constă în faptul că Dumnezeu nu mai cere nimic de la poporul Său, ci că El Însuși va îndeplini toate condițiile. Deci poporul nu mai este o grupă de la care să se mai aștepte ceva. Dumnezeu face tot ceea ce este necesar: El vine în întâmpinarea poporului, ceea ce de fapt poporul ar fi trebuit să facă, și Își îndeplinește propriile condiții. Vă voi spune mai multe despre acest aspect special al noului legământ în secțiunea următoare.

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 3.1-5. – Cum poți tu fii o scrisoare clar citibilă a lui Hristos?

8. Vechiul și noul legământ

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 3.6-18

Noul legământ este un legământ pe care Dumnezeu îl va încheia cu poporul Său pământean, Israel, și în care condițiile sunt diferite față de vechiul legământ. În cazul vechiului legământ, poporul își asumase și el anumite obligații. Acest lucru a avut loc la Muntele Sinai. Acolo au spus de două ori: „Tot ce a zis Domnul vom face” (Exodul 19.8; 24.7). Apoi, Dumnezeu a dat condițiile, așa cum sunt ele scrise în Lege. În cazul noului legământ, însă, Dumnezeu preia toate obligațiile. Modul în care funcționează acest nou legământ este descris în mod minunat în Evrei 8.8-13. Acolo devine clar că și noul legământ va fi încheiat cu Israel și Iuda (adică cele zece și cele două seminții, adică poporul în întregime). Mai mult, la citirea acestui pasaj observăm că se spune întotdeauna ce va face Dumnezeu. Observă repetarea „Eu voi...”. Nu găsești nimic despre o contribuție așteptată de la popor, așa cum era cazul în vechiul legământ. Pentru că Dumnezeu garantează aici, este imposibil ca noul legământ să nu aducă nimic.

Acest lucru este imposibil și dintr-un alt motiv, care are legătură cu temelia pe care este stabilit noul legământ. Această temelie este sângele Domnului Isus Hristos, pe care El l-a vărsat pe crucea de la Golgota. Cât de impresionantă sunt cuvintele rostite de Domnul Isus la instituirea Cinei Domnului! Despre pahar spune: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu, care se va vărsa pentru voi” (Luca 22.20). În Matei 26.28 se adaugă: „... pentru iertarea păcatelor”. Aici vezi felul în care au fost îndeplinite condițiile stabilite inițial pentru popor: Domnul Isus le-a împlinit. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său ca să îplinească tot ceea ce omul a eșuat. Temelia noului legământ este sângele lui Hristos.

Să revenim acum la 2 Corinteni 3, unde Pavel se numește pe sine însuși un slujitor al noului legământ, deși slujirea sa era în primul rând pentru neamuri și nu atât de mult pentru Israel. Dar dacă ne gândim că noul legământ se bazează pe sângele vărsat al lui Hristos, binecuvântările și responsabilitățile nu sunt limitate la Israel. Și tu ai de-a face cu noul legământ. Nu în sensul că ești într-o relație de legământ cu Dumnezeu, dar te poți bucura deja de binecuvântările noului legământ, deoarece sângele Domnului Isus a fost vărsat pentru păcatele tale și Dumnezeu cunoaște întreaga valoare a acestui sânge. De asemenea, poți cunoaște chiar acum privilegiul de a-L avea pe Hristos înscris în inima ta și de a manifesta gloria Sa în viața ta. Israel nu se va bucura de aceste binecuvântări până când Dumnezeu nu-Și va relua legătura cu poporul Său. Atunci, legile lui Dumnezeu vor fi scrise în inimile lor și vor cunoaște pe Domnul (Evrei 8.10,11). Am scris despre acest lucru mai în detaliu pentru că este important să înțelegi de ce Pavel se numește pe sine însuși un slujitor al noului legământ.

Ultima parte a versetului 6 se continuă aici. Noul legământ este un legământ de care este legat efectul dătător de viață al Duhului Sfânt. Vechiul legământ era format din litere pe table de piatră. Noul legământ constă într-o lucrare a Duhului Sfânt în inimile oamenilor (ai putut citi acest lucru și în Evrei 8). De la versetul 7 la 16 se arată clar, într-un fel de intercalare, cât de mult mai glorios este tot ceea ce este legat de Duhul, decât ceea ce este legat de Lege. Acest lucru se face sub formă de contraste. Acolo se spune despre Lege că este o slujbă a morții (versetul 7) și o slujbă a condamnării (versetul 9), în timp ce, în contrast cu aceasta, se vorbește despre slujba Duhului și despre slujba neprihănirii.

Când Moise a coborât a doua oară de pe munte cu tablele de piatră, era prezent ceva din gloria lui Dumnezeu. Israeliții au văzut că fața lui Moise strălucea. Acest lucru se datora faptului că

Moise fusese în prezența lui Dumnezeu; el reflecta gloria lui Dumnezeu. Cu toate acestea, israeliții au fost orbiți de acest lucru, așa că Moise a trebuit să-și pună o acoperitoare pe față, altfel nici măcar nu se puteau uita la el. Poți citi despre acest lucru în Exodul 34.29-35. Cu toate acestea, a fost doar un pic de glorie, iar oamenii nu au fost atrași de ea, ci s-au temut. La aceasta se adaugă faptul că Legea era valabilă atâta timp cât Domnul Isus nu venise încă. În Romani 10.4 se spune: „Hristos este sfârșit al Legii, spre dreptate, pentru oricine crede”.

Întrucât Hristos a venit acum, pentru oricine crede, Legea nu mai este baza relației cu Dumnezeu. Slava Legii a dispărut în acest sens, a fost abolită. Israelii necredincioși (și, cu regret, și mulți creștini), care se pun sub Lege, sunt prin acest fapt orbi. Pe inimile lor este o acoperitoare. Când ei citesc Vechiul Testament, nu pot descoperi în el decât un Dumnezeu care cere. Dar cine L-a primit pe Domnul Isus prin credință nu mai are această acoperitoare atunci când îl „citește pe Moise”. „Citirea lui Moise” înseamnă citirea cărților din Vechiul Testament scrise de Moise. Pentru oricine L-a cunoscut pe Hristos, această acoperitoare a fost dată la o parte. Acest lucru este valabil și pentru tot poporul Israel în viitor: când se vor întoarce la Domnul, acoperitoarea va fi înlăturată. Atunci vor descoperi în Vechiul Testament că totul a fost scris cu referire la Domnul Isus. Aceasta a fost „descoperirea” ucenicilor pe drumul spre Emaus și a ucenicilor din Luca 24.26,44-46.

Ți s-au deschis și ție ochii? Te bucuri deja de Vechiul Testament pentru că citești în el despre Domnul Isus? Duhul Sfânt vrea să-ți vorbească despre El pe fiecare pagină a Bibliei. Duhul, care a pus să fie scris Vechiul Testament, a făcut-o pentru a-L prezenta pe Domnul Isus în el. Vechiul Testament respiră Duhul Domnului Isus. Acesta este sensul cuvântului: „Și Domnul este Duhul”. Am auzit oameni spunând, după ce L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn: „Am o altă Biblie”. Aveau aceeași Biblie, bineînțeles, dar acum o citeau altfel. Din momentul în care aveau asigurarea iertării păcatelor lor, Duhul Sfânt a avut libertatea de a le arăta gloria Domnului Isus în Vechiul Testament. Acoperitoarea dispăruse. Acum este posibil să admiri cu ochii deschiși gloria Domnului, fără să te temi nici măcar o clipă. Acesta este un privilegiu necunoscut. Cu cât te preocupi mai mult cu Domnul Isus ca fiind Cel care este acum glorificat în cer, cu atât mai mult acest lucru va radia și din tine. Vei fi transformat prin aceasta, astfel încât atât Dumnezeu, cât și oamenii vad din ce în ce mai mult din Domnul Isus în tine.

Citește încă o dată 2 Corinteni 3.6-18. – Care sunt diferențele între vechiul și noul legământ? Cum este posibil să devii tot mai mult asemenea Domnului Isus?

9. Strălucirea luminii Evangheliei

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 4.1-6

S-ar putea părea că Pavel a teoretizat un pic în capitolul 3. Totuși, această impresie dispare complet atunci când citim capitolul 4. În capitolul 3.6, el s-a numit pe sine însuși un slujitor al noului legământ. Slujba lui era în legătură cu Duhul (2 Corinteni 3.8) și dreptatea (2 Corinteni 3.9). În capitolul pe care îl ai acum în față, vezi cât de puternic i-a influențat aceasta viața.

El începe acest capitol cu cuvântul „de aceea”. Acest lucru arată că el continuă ceea ce a fost înainte. Slujba pe care o primise a fost un stimulent puternic pentru a continua, pentru a persevera și a nu se descuraja. Pentru că a existat multă opoziție și ostilitate. Dar era plin de forță în interior. Asta pentru că era conștient că i s-a arătat milă. Acesta a fost motivul zelului său neîncetat în slujirea Domnului. Nimic nu-ți dă atâta putere să trăiești cu adevărat pentru Domnul precum dă conștientizarea milei (harului) care ți s-a arătat.

Dacă te gândești la milă, poți găsi o ilustrare magnifică a acesteia în Luca 10, în parabola despre samariteanul milostiv. Domnul Isus spune această parabolă și El Însuși este acest Samaritean milostiv. Îl vezi arătându-Și mila față de un om care a căzut în mâinile unor tâlhari și care se află într-o situație foarte proastă. Aceasta este o imagine exactă a ta, așa cum erai când încă nu-L cunoșteai pe Domnul Isus. Așa te-a găsit Domnul Isus și așa a avut milă de tine. Cu cât ești mai profund conștient de starea nenorocită în care te-ai aflat, cu atât mai dornic vei fi de a-L sluji pe Domnul. Așa a fost și la Pavel. El a continuat să lucreze, indiferent cât de mare era împotrivirea.

Nu a lucrat în secret. Învățătorii falși au făcut așa. Învățătorii falși sunt oameni care pretind a fi adevărați slujitori ai lui Dumnezeu, dar caută propriul lor avantaj. Tactica lor este de a căuta mai întâi pe unii credincioși din adunare care nu sunt atât de fermi în credința lor. Acolo își aduc învățătura lor falsă. De îndată ce au dobândit suficientă influență, o fac public și apoi provoacă multe necazuri. Pavel nu a acționat în acest mod înșelător. Mesajul său era clar și limpede și nu exista în el nici o viclenie sau falsificare a Cuvântului. El a spus adevărul pe care l-a primit de la Dumnezeu. Toată lumea putea, ba chiar trebuia, să-l audă. Fiecare putea, de asemenea, să-l verifice și să-l investigheze în viața sa, dacă el era viu pentru el personal. Altfel, avea doar o poveste frumoasă, iar practica lui ar fi arătat că povestea lui nu valora nimic.

Cu regret, există o mulțime de creștini care au tot felul de adevăruri biblice în gură, dar nimic din toate acestea nu se regăsește în viața lor. Atunci, ceea ce au de spus nu va lăsa o impresie durabilă asupra ascultătorilor. Este foarte important ca ceea ce vorbește gura ta să se exprime în viața ta. Apoi, conștiințele oamenilor pe care le atingi cu mărturia ta vor fi apelate. Dacă trăiești înaintea lui Dumnezeu, deci fiind mereu conștient de prezența Lui, adevărul pe care îl spui va avea efect asupra altora.

Oricine respinge Evanghelia, în ciuda unei mărturii clare, arată că este complet orb. Ochii îi sunt acoperiți; el nu vede. Ai experimentat și tu că ai vorbit cu cineva despre Evanghelie, dar cuvintele tale nu au avut nici un efect asupra lui? După părerea ta, nu puteai să o spui mai clar, și totuși totul a ricoșat. De ce? Aceasta se datorează faptului că oamenii, ca și tine mai înainte, sunt orbiți în gândurile lor de dumnezeul acestei lumi, satan. Odată ce ți s-au deschis ochii pentru gloria Evangheliei, aproape că nu poți înțelege că atât de mulți nu o văd. Dar tu știi și cât de viclean este satan, pentru a-i împiedica pe oameni să se decidă pentru Hristos. El are

nenumărate metode pentru asta: lux și bunăstare, succes, bogăție, carieră; dar folosește și îngrijorări mari și boala, pentru ca oamenii să se uite doar la ele, fără să aibă ochi pentru altceva. Cât de trist este faptul că „strălucirea Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” nu poate străluci asupra lor. Ce conținut are această propoziție! Trebuie doar să lași toate aceste cuvinte să aibă un efect asupra ta. Ce monstru malign este „dumnezeul acestei lumi”, care vrea să-i priveze pe oameni de acest lucru! Sunt oamenii despre care se spune că „pier”. O soartă teribilă îi așteaptă. Vrem să lucrăm pentru a ajunge la mult mai mulți cu Evanghelia. Un contrast puternic este descris aici. Acesta este accentuat și mai mult în versetul 6.

Dar mai întâi Pavel revine la predica sa. În predica sa, el nu a îndreptat lumina reflectoarelor asupra sa, ci asupra lui Isus Hristos. El nu a vrut să lege oamenii de persoana sa, ci de Domnul Isus. Făcând acest lucru, el nu l-a predicat numai ca Mântuitor sau Răscumpărător, ci și ca Domn. El nu spune acest lucru fără motiv. În predica sa, Pavel se gândea că Domnul Isus are toate drepturile asupra tuturor oamenilor. Bineînțeles că este frumos să-L prezentăm pe Domnul Isus ca Mântuitor oamenilor pierduți, dar este foarte necesar să-L prezentăm și ca Domn. Nimeni nu poate scăpa de domnia Sa. Recunoașterea acestui lucru este necesară pentru a fi salvat. Romani 10.9 face această condiție foarte clară. Cine nu face acest lucru acum, odată va fi obligat să o facă (Filipeni 2.9-11). Cine Îl recunoaște ca Domn va arăta acest lucru în viața lui. Pavel a făcut aceasta. El nu s-a făcut numai sclavul Domnului Isus, ci chiar sclavul credincioșilor, pentru că Îl iubea pe Domnul Isus și voia să-L slujească în toate.

El ajunge la aceasta, pentru că lumina a răsărit în inima lui. Cu inima lui s-a întâmplat așa cum s-a întâmplat cu creația (și se întâmplă așa cu fiecare inimă în care a strălucit lumina). Inima fiecărui om care crede că nu are nevoie de Dumnezeu și de Hristos este întunecată. Ea este la fel de întunecată precum era pământul înainte ca Dumnezeu să facă ordine în haos și Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor. Citește primele două versete din Biblie. În același mod, Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze în inima întunecată și rea a unui păcătos. Apoi se aude vocea lui Dumnezeu care spune: „Să fie lumină! Și a fost lumină” (Geneza 1.3). În același fel a avut loc în inima ta o lucrare puternică și de neoprit a lui Dumnezeu. Lumina a răsărit în inima ta și ai întrezărit „strălucirea luminii cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. Din nou o frază foarte bogată în conținut. Ce schimbare gigantică! Nu poate fi altfel, decât ca ceea ce s-a întâmplat în inima ta să strălucească în viața ta.

După această mărturie personală a lui Pavel (pe care o poți rosti și tu), vei afla în următoarele versete cum poate fi văzută cel mai bine această glorie în viața ta.

Citește încă o dată 2 Corinteni 4.1-6. – Cum te poți tu echipa cel mai bine împotriva lipsei de curaj în slujirea pentru Domnul?

10. Comoara în vase de lut

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 4.7-15

Pentru a înțelege corect valoarea acestor versete, trebuie să știi mai întâi ce înseamnă „comoara” și „vasele de lut”. Primele cuvinte din versetul 7 arată că există o legătură directă cu versetul 6. În versetul 6 găsești o descriere exactă a acestei comori. Termenul „comoară” spune deja că este ceva foarte valoros, foarte prețios. Nu este oare cunoașterea lui Dumnezeu, care se vede în Isus Hristos, ceva copleșitor? Este cu adevărat de neimaginat cât de mare este acest fapt! Înainte trăiai fără Dumnezeu, rătăceai orbit în viață, nu aveai speranță, nu aveai nimic, inima ta era goală. Acum ai în inimă o comoară, a cărei valoare cu greu o poți măsura. Îl cunoști pe Dumnezeu pentru că L-ai „întâlnit” pe Domnul Isus și L-ai „primit”. În Coloseni 2.3 se spune: „Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoaștinței”. Ce mai vrei? Mai mult, pur și simplu, nu este posibil.

Și ce vrea să se spună prin vas de lut? Vasul este adesea folosit în Biblie pentru a se referi la o persoană sau la corpul unei persoane. Așa spune Domnul despre Pavel în Faptele apostolilor 9.15: „Acesta Îmi este un vas ales”. În 1 Tesaloniceni 4.4 și 1 Petru 3.7, cuvântul „vas” este folosit în același sens. În versetul nostru este precedat de altceva. Aici este vorba de un vas de pământ (făcut din pământ sau lut). Acest lucru pune accentul pe fragilitatea sa. Spre deosebire de o comoară, care este ceva prețios, un vas de lut are o valoare redusă.

Prezentarea lucrurilor în acest mod de către Pavel nu este lipsită de motiv. Aceasta amintește (și poate că Pavel însuși s-a gândit la aceasta) de relatarea despre Ghedeon din Judecători 7. Acolo ni se vorbește despre o mică armată de numai 300 de oameni. Această armată mică trebuia să se confrunte cu un dușman foarte puternic, care ținea poporul lui Israel în sclavie. În versetul 16 află ce „arme” le înmânează Ghedeon oamenilor săi: Trompete, urcioare goale și torțe în urcioare. În versetul 20 citești cum folosesc ei aceste arme. Ei suflă în trâmbițe, sparg urcioarele, iar torțele devin vizibile. Acest lucru le-a dat dușmanilor impresia că sunt înconjurați de o armată puternică și au fugit.

Vezi tu o asemănare cu 2 Corinteni 4.7? Torța este comoara („lumina strălucitoare”), iar urciorul este vasul de lut. Este vorba despre această comoară care iese la iveală în toată splendoarea ei în viața ta. Nu este vorba despre viața ta, despre propria ta persoană. Prin urmare, este necesar să nu ai o părere prea bună despre tine însuși, despre vasul de lut, și să nu cauți propriile interese. Încrederea în sine nu-și are locul. Nu ai nicio putere în tine însuși pentru a lăsa lumina să strălucească. Cu cât ești mai conștient de acest lucru, cu atât mai mult puterea lui Dumnezeu va deveni vizibilă în tine și cu atât mai strălucitoare va fi lumina din viața ta.

În versetele 8 și 9 vei găsi cum se face acest lucru, unde citești, pe de o parte, cum vasul de lut va fi spart, iar pe de altă parte, cum puterea lui Dumnezeu este acolo pentru a face comoara vizibilă în exterior. Enumerarea din aceste două versete este următoarea: pe de o parte, necaz de orice fel (astfel, vasul de lut este spart), dar pe de altă parte, nu strâmtorați (pentru că puterea lui Dumnezeu dă salvare). Aceste două laturi le poți vedea și în cele ce urmează: în încurcătură (vasul de lut), dar nu fără ieșire (puterea lui Dumnezeu oferă o ieșire); prigonit (vasul de lut), dar nu abandonat (Dumnezeu este acolo cu puterea Sa); doborât (vasul de lut), dar nu nimic (Dumnezeu împiedică acest lucru prin puterea Sa). Când se simte slăbiciunea vasului de lut, Dumnezeu are ocazia de a-Și face simțită puterea infinită. Altfel, am fi noi cei care am primi onoarea, și nu Dumnezeu, când tocmai este vorba ca El să fie onorat.

În Judecători 7 citim același lucru. Dumnezeu vrea să împiedice pe Israel să își dea glorie (Judecători 7.2). De aceea, El reduce armata la 300 de oameni și apoi spune: „Cu cei 300 de oameni... vă voi da pe Madian în mâna ta” (Judecători 7.7). Cu siguranță înțelegeți: cu cât vasul era mai bine spart, cu atât lumina torței strălucea mai tare. Prin aceasta ai imediat și o explicație (nu spun: *explicația*) pentru încercările de care probabil ai parte sau pe care le vezi la alții. Ele au rolul de a face vizibilă comoara ca fiind comoara lui Dumnezeu, în sensul că noi înșine dispărem din vedere. Astfel, slujitorii lui Dumnezeu sunt forțați de circumstanțe dificile să aibă mereu în fața ochilor „moartea lui Isus”. Când te uiți la ea, îți vezi propria moarte. Astfel, ești salvat de la a trăi pentru tine însuși. Acest lucru creează spațiu pentru „viața lui Isus”. Viața Lui se exprimă apoi în acțiunile și umblarea ta, în vorbirea și comportamentul tău.

Deci, de aceea Pavel a fost mereu predat la moarte. Vezi tu că el spune „întotdeauna”? Ceea ce a întâmpinat, nu a întâmpinat doar ocazional. Slujba sa de devotament față de Domnul Isus l-a adus în cele mai mari pericole. Gândește-te numai la ceea ce a scris despre aceasta în capitolul 1, și citește ce spune despre aceasta în capitolul 11. Dar tot ceea ce a întâmpinat a avut o consecință minunată pentru corinteni. El și-a pus viața în pericol pentru a-i face pe alții (inclusiv pe corinteni) să aibă parte de viața adevărată.

O viață, așa cum a trăit Pavel, nu poate fi susținută decât într-un singur mod: prin puterea credinței. El avea același fel de credință, pe care o aveau credincioșii din Vechiul Testament. De aceea Pavel citează Psalmul 116.10 în versetul 13. Acolo unde există o credință autentică, va exista și o mărturisire a acesteia, în ciuda oricărei împotriviri. Pur și simplu nu poți tace. Și dacă te gândești și la faptul că Dumnezeu are întotdeauna ultimul cuvânt, nicidecum nu se poate eșua. La urma urmei, Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus din morți. Domnul Isus a trebuit să plătească și cu viața Sa pentru mărturia pe care a dat-o. Bineînțeles, cu moartea Sa este legat mult mai mult decât numai mărturia Sa. Prin moartea Sa El te-a salvat de la judecată. Dar aici este vorba de faptul că există o încurajare extraordinară în învierea Domnului Isus. Dumnezeu L-a înviat. În aceasta constă încurajarea, că Dumnezeu te va învia la fel de sigur, dacă va trebui să plătești cu viața pentru mărturia ta. Atunci, împreună cu Pavel, vei sta înaintea Lui. Nicio circumstanță din viața ta nu poate schimba acest fapt. El este ferm în puterea lui Dumnezeu. Dacă privești dificultățile, pe care le întâmpini în slujirea Domnului Isus, în acest fel, vezi harul lui Dumnezeu strălucind. Cu cât poți sluji pe mai mulți credincioși aflându-te în dificultăți și încercări, cu atât mai multe mulțumiri vor fi, care slujesc spre slava lui Dumnezeu. Nu merită oare efortul de a sparge vasul de lut, când te gândești că rezultatul final va fi că Dumnezeu va fi glorificat în toți ai Săi?

Citește încă o dată 2 Corinteni 4.7-15. – Cum trăiești tu faptul că posezi „o comoară într-un vas de lut”?

11. Cele nevăzute sunt veșnice

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 4.16-18

Dacă înveți să vezi viața ta creștină cu toate dificultățile ei așa cum a descris-o Pavel în versetele anterioare, cu siguranță nu vei obosi. Nu există niciun motiv pentru asta.

S-ar putea ca omul din afară, trupul, să se degradeze prin suferința pentru Domnul. De-a lungul timpului, mulți credincioși au îndurat greutăți, pentru că au vrut să rămână credincioși Domnului. Nu mai putea fi vorba de un trup „bine hrănit”, despre care Asaf vorbește cu o anumită invidie în Psalmul 73.4. Dacă vrei să-L slăvești pe Dumnezeu în trupul tău (1 Corinteni 6.20), trebuie să iei în considerare faptul că acest lucru poate fi în detrimentul trupului. A trăi pentru Hristos înseamnă a suferi pentru Hristos. Aceasta necesită toată energia pe care o ai disponibilă în corp. Este nevoie de energie, dacă tu ca tânăr credincios trebuie să înoți împotriva curentului în fiecare zi la școală sau la serviciu sau poate chiar în familie. A fi creștin nu înseamnă să te relaxezi și să-ți vezi de viața ta. Desigur, acest lucru nu înseamnă că ar trebui să fii iresponsabil sau neglijent cu sănătatea ta. Tu ești administrator și al corpului tău. Proprietarul este Domnul.

Aici se află un avertisment împotriva misticismului. Nu este vorba de a vedea corpul ca pe un fel de închisoare, o carapace care împiedică spiritul să se desfășoare. Așa vede misticismul, oferind tot felul de tehnici pentru a pune stăpânire pe corp, astfel încât spiritul să se poată mișca mai liber. Coloseni 2.23 vorbește în mod condamnabil despre „a nu cruța trupul” în loc să i se dea „o oarecare cinste”. Așadar, nu înseamnă că tu trebuie să încerci să renunți la nevoile naturale ale corpului pentru a deveni mai „spiritual”. Un exemplu în acest sens ar fi încercarea de a te descurca cu tot mai puțin somn. O astfel de „jefuire” a corpului este rezultatul unui mod greșit de gândire. Trupul este de mare valoare pentru Dumnezeu.

Ideea acestui pasaj este că vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu nu poate fi îndreptată decât asupra trupului credinciosului. Dar oricât de mult exteriorul unui slujitor se deteriorează prin aceasta, există totuși ceva în el care nu se strică. Din interior, prin trăirea interioară cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, creștinul credincios are parte de o reînnoire continuă. Decadența înseamnă declin, reînnoirea înseamnă avansare. De fiecare dată când el este atacat, există o nouă conștientizare interioară a faptului că puterea lui Dumnezeu este prezentă. Atacurile vrăjmașului împotriva ta și dificultățile din jurul tău, dacă ești într-o stare bună, au doar efectul de a te apropia mai mult de Dumnezeu. La El faci o nouă experiență a puterii Sale, care poate respinge orice atac și depăși orice dificultate. Rezultatul este că primești o nouă putere spirituală pentru a putea merge mai departe. Această reînnoire o poți experimenta în fiecare zi. Așa că versetul 16 este o mare încurajare în slujirea ta pentru Domnul.

Versetul 17 conține o încurajare și mai mare. Acest verset privește lucrurile în lumina veșniciei. De fapt, aici găsești o balanță. Este vorba despre „ușor” și „greutate”. Pavel pune pe un taler „necazul”, iar pe celălalt taler pune „gloria”. Ce se întâmplă cu balanța? Se balansează puțin înainte și înapoi? Este necazul odată un pic mai greu și altă dată gloria un pic mai grea? Nicidecum. Vezi cum coboară balanța pe partea de glorie. Nu este comparabil. Pavel spune despre necaz că trece repede și este ușor, dar despre glorie că are o „greutate veșnică, mai presus de orice măsură”.

Era cu adevărat de scurtă durată și ușor prin ceea ce a trecut Pavel? Este cu adevărat de scurtă durată și ușor prin ceea ce credincioșii trebuie să treacă uneori ani de zile în cea mai aspră persecuție? Oare tot ceea ce trebuie să înduri uneori este cu adevărat de scurtă durată și ușor? Vreau să-ți spun că Pavel nu minimizează aici suferința și face așa ca și cum totul nu a însemnat nimic. Nici nu face comparații între diferitele moduri în care credincioșii pot suferi. Ceea ce poate fi o încercare grea pentru un credincios, uneori nu este deloc așa pentru altul. Circumstanțele sunt adesea destul de diferite pentru fiecare credincios. De aceea nu putem face niciodată comparații bune. Dar aici Pavel nu compară nici diferite feluri de suferință. Ceea ce face el este următorul lucru: El compară suferința - cu care fiecare slujitor al lui Dumnezeu trebuie să se confrunte în felul său - și gloria viitoare. Și din această comparație, fiecare credincios va spune în cele din urmă că suferința sa, oricât de severă și de îndelungată ar fi, nu poate fi comparată cu ceea ce va primi în curând.

Se întâmplă chiar ca această suferință să aducă această glorie. Aceasta înseamnă că, cu cât necazul este mai intens, cu atât mai copleșitoare va fi experiența și bucuria gloriei. Este ca și cu o durere fizică. Dacă nu ai dureri și te simți sănătos, ești cu siguranță recunoscători pentru asta. Dar prețuirea sănătății tale nu va fi mult mai mare dacă ai avut dureri insuportabile și ai fost eliberat de ele? Acesta este, desigur, doar un exemplu slab, dar la fel funcționează și comparația dintre necaz și glorie. Dacă ai făcut cum trebuie cântăririle despre care vorbește versetul 17, nu vei mai avea dorința pentru lucrurile care se văd. Ceea ce se vede este doar temporal. Vine o vreme când totul va trece prin foc. Nu va rămâne nimic din ele. De ce te mai superi de lucrurile care îți supără pe oamenii fără Dumnezeu? Ei nu au nimic altceva. Ochiul tău a văzut alte lucruri, lucruri veșnice. Este important să păstrezi permanent privirea îndreptată asupra lor.

Sunt atât de multe lucruri care îți pot captiva atenția. Totul în lumea vizibilă este orientat spre a-ți atrage privirea și prin aceasta spre a-ți captiva atenția. Păcatul a intrat în lume prin ochi. Citește Geneza 3: „Și femeia a văzut că pomul era bun de mâncat...” (Geneza 3.6). Dar nu este suficient doar să-ți întorci privirea de la ceva, să nu vezi ceva. Ca și copil al lui Dumnezeu ai nevoie de ceva la care să te uiți, ceva spre care îți poți îndrepta ochiul. Aici se spune la modul general cu ce te poți ocupa: cu lucrurile care nu se văd. Rămâne la latitudinea ta să te ocupi cu aceste „lucruri”. Ce sunt aceste „lucruri”? Sunt lucruri pe care nu le poți vedea cu ochii tăi fizici, ci doar cu „ochii luminați ai inimii” (Efeseni 1.18). Poți privi cu inima la tot ceea ce ai primit deja de la Dumnezeu în Domnul Isus și la tot ceea ce urmează să primești. Privește la Domnul Isus, așa cum este El acum în cer. El a fost glorificat de Dumnezeu și a fost făcut Domn și Hristos (Faptele apostolilor 2.36). Aceasta înseamnă că toate lucrurile Îi sunt supuse (El este Domnul) și că toate planurile lui Dumnezeu se împlinesc prin El (El este Hristos). Nu este aceasta suficient pentru a-ți umple tot câmpul vizual?

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 4.16-18. – Spre ce este îndreptat ochiul tău?

12. O clădire de la Dumnezeu

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 5.1-5

Acest pasaj urmează direct după sfârșitul capitolului precedent. Acolo, Pavel a relatat că nu s-a descurajat, chiar dacă trupul său a căzut într-o stare de epuizare din cauza suferinței.

Aici, în versetul 1, el spune de ce nu s-a descurajat. În capitolul 4 a făcut o comparație între viața noastră pe pământ, cu toate necazurile ei, și ceea ce ne așteaptă când vom fi la Domnul. Ce ne așteaptă atunci când vom fi la Domnul? Versetul 1 ne dă răspunsul: „o clădire de la Dumnezeu”. Pentru un creștin nu există nicio incertitudine în această privință. De aceea Pavel spune: „pentru că știm”. Acest lucru exclude orice îndoială. Capitolul 4 a arătat clar că trupul (sau cortul) nostru pământesc în care locuim (adică trupul nostru pe care îl avem acum) va fi dărâmat. De asemenea, și Petru numește trupul său un cort (2 Petru 1.13,14), ceea ce vrea să spună că este o locuință temporală în care nu vom locui pentru totdeauna.

Un cort este, de asemenea, o locuință mobilă, sugerând că pământul nu este casa noastră permanentă. La fel este și cu corpul tău. Corpul pe care îl ai acum nu este corpul în care îți vei petrece veșnicia. Prezintă prea multe urme de păcat pentru asta. În Filipeni 3.21, trupul tău actual este numit și „trupul smereniei”. Dumnezeu nu se poate mulțumi să te aibă cu acest trup alături de El în ceruri. Nu, El are ceva mult mai bun pentru tine. El are o „clădire” pregătită pentru tine, care nu este făcută de mâini omenești, și pe care El Însuși a proiectat-o și a făcut-o. Această clădire nu este, ca și corpul tău actual, vremelnică și legată de pământ, ci este veșnică și legată de cer. De asemenea, ea este acasă în ceruri. Această structură de la Dumnezeu este trupul pe care îl vei avea atunci când Domnul Isus va veni să te ia.

Nu știi dacă și tu cunoști acest „geamăt”. El este o consecință a faptului că experimentăm limitele corpului nostru. El este un sentiment interior de tristețe pentru care nu ai cuvinte. Tu gemi atunci când ceva te apasă, când există lucruri pe care ți le-ai dori să fie altfel, dar nu ai cum să le schimbi. Tu ai viața nouă în tine, dorești să-L slujești pe Dumnezeu, dar te simți împiedicat. Acest lucru se datorează faptului că trăiești într-o lume în care voia lui Dumnezeu nu este deloc îndeplinită. Experimentezi acest lucru atunci când vorbești cu oamenii despre Evanghelie. Câtă indiferență și împotrivire! Îl batjocoresc pe Dumnezeu și îi persecută pe toți cei care sunt pentru Domnul Isus. Atunci s-ar putea să dorești să te eliberezi de cortul „pământesc” și să te îmbraci cu locuința din cer.

Acest „a fi îmbrăcat peste” înseamnă că la venirea Domnului Isus trupul nostru va fi transformat. Este vorba despre „a fi îmbrăcat peste”. Aceasta înseamnă că trupul nostru este o haină peste care se pune o altă haină, astfel încât să nu se mai vadă nimic din vechea haină de dedesubt. Semnificația merge însă mult mai departe. Nu numai că nu se mai vede nimic din haina de dedesubt, nu, ea nu mai există deloc. Haina de deasupra „înghite” haina de dedesubt, astfel încât nu mai rămâne nimic din ea. Despre această schimbare, în care vechiul este complet înlocuit cu noul, poți citi în 1 Corinteni 15.51-54.

Ceea ce scrie Pavel aici devine și mai clar când spune că ar prefera să fie îmbrăcat pe deasupra, decât să fie dezbrăcat. Atunci când trupul este comparat cu o haină, a fi dezbrăcat nu poate însemna altceva decât a muri, ceea ce, în această comparație, este văzut ca și cum ai dezbrăca o haină. Astfel, Pavel preferă să experimenteze mai degrabă venirea Domnului și să fie

transformat la această venire, decât să moară înainte și apoi să fie înviat la venirea Lui. Atât de mult tânjea după acea casă din ceruri. Poți spune și tu așa?

Acum am sărit peste versetul 3. La prima vedere, pare a fi un verset dificil și, dacă nu-l citești corect în contextul celorlalte versete de dinainte și de după, ai putea chiar să crezi că există încă incertitudini. Dar dacă versetele 2 și 4 sunt clare pentru tine, vei înțelege și acest verset. Versetul 3 vorbește despre „a fi îmbrăcat” și nu despre „a fi găsit dezbrăcat”. A fi îmbrăcat înseamnă a avea un trup la propriu. A fi dezbrăcat înseamnă a sta fără apărare în fața lui Dumnezeu. Așa s-a simțit Adam, după ce a păcătuit, gol în fața lui Dumnezeu, în ciuda șorțului său din frunze de smochin (Geneza 3.7,10). El nu a mai simțit această goliciune după ce *Dumnezeu* le asigurase acoperământul. Dumnezeu a folosit piei de animale în acest scop. Acest lucru înseamnă că un animal a fost ucis pentru acest scop. Deci, goliciunea lui Adam a fost acoperită pe baza morții unui animal nevinovat. De aici poți învăța lecția că, pentru a nu fi găsit gol, trebuie să te îmbraci cu o haină pe care Dumnezeu Însuși a pus-o la dispoziție. Acest veșmânt este Domnul Isus. Cel care este gol în fața lui Dumnezeu, care nu are nici o acoperire pentru păcatele sale, nu poate fi îmbrăcat la venirea Domnului. A fi îmbrăcat poate avea loc numai la cei care sunt îmbrăcați și în sens spiritual, care - după cum spune Romani 8.1 - sunt în Hristos Isus.

Deși această carte este scrisă pentru credincioși, s-ar putea ca printre cititori să se afle cineva despre care trebuie spus că el sau ea, deși „îmbrăcat”, ar fi totuși „găsit gol”, dacă Domnul Isus ar veni în momentul în care el sau ea citește această carte. Atunci nu citi mai departe, ci mai întâi îngenunche și mărturisește-ți păcatele lui Dumnezeu. El te primește atunci când vii așa cum ești. Cu o pocăință autentică referitoare la păcatele tale, poți ști că Dumnezeu te iartă datorită a ceea ce a făcut Domnul Isus pe cruce. Într-o cântare, pe care o cânt adesea cu alții pe stradă, se spune că El vrea încă să te ierte, orice ai fi făcut rău; dacă îi dai totul, vei fi eliberat imediat. Aceasta este o invitație minunată. Primește-o! Cine a făcut acest lucru așteaptă cu dorință venirea Domnului Isus și tot ceea ce este legat de ea.

Totul a fost pregătit de Dumnezeu. Și frumusețea este că Dumnezeu nu numai că a pregătit totul pentru tine, dar te-a „pregătit” și pe tine. Dovada acestui lucru este faptul că El ți-a dat Duhul Sfânt ca arvună. Citește încă o dată ceea ce am scris la 2 Corinteni 1.22 despre „arvună”. Duhul Sfânt ne-a fost deja dat, și prin aceasta El ne dă curaj, astfel încât să putem căuta cu privirea spre „zidirea lui Dumnezeu”. Duhul Sfânt Însuși a venit din cer și poartă grijă ca noi să nu ne simțim acasă pe pământ. Dar știm cu siguranță că avem o „casă veșnică în ceruri”.

| Citește încă o dată 2 Corinteni 5. 1-5. – De ce dorești – sau, nu dorești – cerul?

13. Scaunul de judecată al lui Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 5.6-10

După ce s-a afirmat de două ori că nu trebuie să obosim sau să ne descurajăm (2 Corinteni. 4.1,16), urmează și aici partea pozitivă de două ori (versetele 6 și 8): „suntem încrezători”. Această încredere o primești atunci când nu te mai uiți la circumstanțe, ci privești înainte și în sus. Dacă privești înainte, vezi tot ceea ce vei primi la venirea Domnului. Dacă privești în sus, Îl vezi pe Domnul Isus care te ajută în orice moment. Dar acest lucru nu te face orb cu privire la ceea ce se întâmplă în jurul tău. Ți este clar, că atâta timp cât ești încă „în trup”, nu locuiești la Domnul. Această cunoaștere determină viața ta de creștin.

Viața ta va fi determinată de lucruri pe care nu le vezi, dar care există cu siguranță. Credința înseamnă să te încrezi cu certitudine în lucrurile pe care le speri, în lucrurile pe care le dorești, și înseamnă să fii convins de ceea ce nu poți vedea încă cu ochii tăi în acest moment (Evrei 11.1). Pentru ceea ce poți vedea cu ochii tăi naturali, nu ai nevoie de credință. Pur și simplu acestea există. Dar pentru celelalte lucruri, despre care se vorbește în Biblie și care, de asemenea, sunt pur și simplu prezente, pentru asta ai nevoie de credință. Cel care nu trăiește prin credință, ci se lasă călăuzit prin ceea ce vede, nu are dreptul să se numească creștin. Credința este un principiu de bază pentru creștin. A fi creștin și credința (în sensul biblic al cuvântului) sunt inseparabile.

Noi nu suntem încă la Domnul și avem încă trupul nostru pământesc. Dar, deși nu suntem încă la Domnul, nu ne lipsește curajul bun, pentru că Îl avem pe Domnul cu noi. Dar noi preferăm să punem capăt șederii noastre în trup și să mergem la Domnul. Părăsim trupul atunci când murim. Acest lucru trebuie să fie bine diferențiat de „a fi îmbrăcat peste”, despre care ai citit în versetul 4. Aceasta din urmă se referă la răpirea Adunării. Oricine moare în credință este imediat după moarte în ceruri la Domnul Isus. El nu mai suferă din cauza naturii sale păcătoase și nici din cauza vrăjmășiei. El este fericit pe deplin. În Filipeni 1.23, Pavel vorbește foarte personal despre dorința sa de a pleca și de a fi la Hristos. El spune că este „mult mai bine”. Dar el adaugă că mai are încă o sarcină pe pământ. De aceea, Domnul l-a lăsat încă aici. Același lucru este valabil și pentru tine. Sper că, deși ești încă tânăr și poate ai încă multe idealuri, preferi să fii „acasă la Domnul”. Dar nu ești încă atât de departe, pentru că Domnul încă vrea să te folosească în slujba Sa. Acesta este un mare privilegiu! Consideră o chestiune de onoare să vorbești și să acționezi în orice privință astfel încât Domnul să te poată privi cu bucurie. Dacă aceasta este atitudinea ta și scopul real al vieții tale, nu va conta prea mult dacă ești „acasă”, adică în trup pe acest pământ, sau „departe de casă”, adică la Domnul. Oriunde te-ai afla, vrei să faci bucurie Domnului Isus, prin aceea că trăiești pentru El și cauți să faci voia Lui în toate.

Poate că te întrebi cum poți fi „departe de casă”, „plăcut” Lui. La urma urmei, nu mai este nicio lucrare de făcut pentru Domnul, dacă ai murit. Este adevărat! Dar există totuși ceva asemănător cu scaunul de judecată al lui Hristos. Aș dori să-ți spun ceva mai multe despre acest lucru, deoarece este extrem de important ca acest scaun de judecată să lase o impresie de neșters asupra ta. Fiecare creștin va sta înaintea lui - și tu. Momentul acesta începe la venirea Domnului. (Ca o paranteză, venirea Domnului este altceva decât moartea credinciosului. La moarte, un credincios se duce la Domnul Isus. Venirea Domnului Isus înseamnă că El vine să ia la Sine pe credincioși).

La venirea Sa, Domnul Isus mai întâi „va aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor” (1 Corinteni 4.5). Împreună cu Domnul Isus, Judecătorul, vei privi înapoi la întreaga ta viață. Va fi poate ca un film în care vei vedea încă o dată tot ceea ce ai făcut pe pământ în și cu corpul tău. De altfel, există o diferență între momentul de atunci, în care ai făcut, și acum, în care vezi din nou ce ai făcut. Îți vezi viața așa cum a văzut-o întotdeauna Domnul Isus. Ceea ce va scoate la lumină în mod deosebit sunt motivele prin care tu te-ai lăsat călăuzit. Vor fi lucruri de care credeai că Domnul ar fi foarte mulțumit, dar Domnul îți va arăta că de ele a fost legată și propria ta onoare. Vor fi, de asemenea, și lucruri despre care nu aveai o părere prea înaltă, dar despre care Domnul spune că le-a prețuit în mod deosebit.

Înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, totul va fi așezat în proporția corectă și măsurat cu standardul divin. Nu există nicio necinste în recompensă. Eroarea nu este posibilă. Fiecare va primi ceea ce are dreptul să primească, iar el însuși va fi convins că răsplata este dreaptă. Nu va fi niciun protest. Când mă gândesc la scaunul de judecată în acest fel, este dorința mea de a fi plăcut Lui chiar acum și aici, pentru ca El să poată spune: „Bine, rob bun și credincios! Ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria Domnului tău” (Matei 25.21-23).

Cel care își caută onoarea în a trăi plăcut Domnului, va avea parte de plăcerea Domnului înaintea scaunului de judecată, atunci când viața sa pe pământ este îndreptată spre aceasta. Atunci, diferența dintre evaluarea făcută de Domnul și cea făcută de slujitor nu va fi prea mare. Nu vom trece de la o surpriză la alta, deși, desigur, ne putem înșela oricând. Există ceva mai frumos decât să auzim judecata Domnului, chiar și acolo unde am greșit, pentru ca în final să fim în deplin acord cu El în judecata vieții noastre? Răsplata pentru ceea ce am făcut pentru Domnul o va împărți sub formă de autoritate asupra cetăților din împărăția Sa (Luca 19.16-19). Această împărăție, Domnul o restabilește după ce noi suntem descoperiți.

Poate că te temi să te prezinți în fața scaunului de judecată, deoarece gândești că, până la urmă, veți fi trimis în iad de către Judecător. Nu te lăsa speriat de acest gând, pentru că nu este așa. Gândește-te numai că Judecătorul care stă acolo este Mântuitorul tău, care a murit pentru păcatele tale pe cruce. Acolo Dumnezeu a judecat păcatele tale, astfel încât nu mai intri în judecata Lui (vezi Ioan 5.24 și, de asemenea, Romani 8.1). Dumnezeu nu este nedrept, ca să pedepsească păcatele de două ori! Nu, judecarea (evaluarea) vieții tale nu are nimic de-a face cu destinul tău veșnic, ci cu răsplata pe care o vei primi pentru viața ta de credincios pe pământ. S-ar putea ca totuși să te temi puțin de scaunul de judecată, pentru că știi că există unele lucruri în viața ta care nu sunt plăcute Domnului. Poți schimba asta. Mărturisește-I Domnului fără rezerve tot ceea ce te-ar putea împiedica să te bucuri când te gândești la scaunul de judecată.

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 5.6-10. – Cum îți imaginezi scaunul de judecată al lui Hristos?

14. Unul a murit pentru toți

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 5.11-15

Mai întâi, încă câteva gânduri despre scaunul de judecată al lui Hristos. Există trei momente diferite în care Domnul Isus va face dreptate pe scaunul Său de judecată. Este vorba, de asemenea, despre trei grupuri diferite care vor apărea în fața Judecătorului la momente diferite. Am putea vorbi de trei sesiuni diferite.

1. Prima ședință de judecată are loc atunci când Adunarea este răpită și toți credincioșii vor fi arătați. Am văzut deja acest lucru în versetul 10 al capitolului nostru.

2. A doua sesiune are loc atunci când Domnul Isus se întoarce pe pământ. Despre aceasta citești în Matei 25.31 și versetele următoare. El va ședea pe tronul slavei Sale și toate națiunile pământului vor fi adunate înaintea Lui. Națiunile vor fi judecate de El în funcție de atitudinea pe care au avut-o față de „frații Săi” care au propovăduit Evanghelia Împărăției în timpul necazului cel mare.

3. Cea de-a treia sesiune are loc după sfârșitul Împărăției de 1000 de ani. Acolo, scaunul de judecată este tronul cel mare și alb (Apocalipsa 20.11). În fața tronului apar toți oamenii care au trăit pe pământ și au murit în necredință. Ei nu s-au întors niciodată la Dumnezeu pentru a se pocăi de păcatele lor. Ei vor fi judecați după ceea ce este scris despre ei în cărțile lui Dumnezeu. De aceea ei vor fi aruncați în lacul care arde cu foc și pucioasă. „Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10.31).

Gândul la scaunul de judecată ar trebui să te stimuleze să trăiești pentru slava lui Dumnezeu și, de asemenea, să avertizezi pe oameni cu privire la judecata viitoare. Tu știi cât de temut este Domnul, nu-i așa? Pentru Pavel, aceasta nu era o întrebare. El *a convins* poporul. Aceasta nu este o rugămintă prietenească, ci un apel urgent. Așadar, scaunul de judecată are un efect asupra propriei tale vieți, pentru ca tu să trăiești pentru gloria lui Dumnezeu, dar are un efect și asupra altora: vorbești cu ei despre Evanghelie.

Pavel nu se temea de scaunul de judecată. El era complet transparent pentru Dumnezeu. El știa că Dumnezeu a privit până în adâncul ființei sale și a găsit că este bine. Dar el nu avea nimic de ascuns nici față de credincioșii din Corint și spera ca ei să vadă asta la el. Pentru că se vorbea de rău despre el, că el ar urmări propria onoare. Odată ce neîncrederea este semănată, este dificil să judeci persoana - în acest caz pe Pavel - în mod onest și sincer.

Dar, pentru a nu lăsa impresia că este vorba despre persoana sa, adaugă versetul 12. El nu era preocupat deloc de el însuși, ci tocmai de ei! Prin comportamentul său ei au avut un motiv de laudă. Ei nu primiseră Evanghelia de la primul venit, ci de la cineva care își susținea predicarea cu toată viața. Veniseră la ei alți predicatori, care nu făceau decât să păstreze o aparență exterioară. Ei nu vorbeau inimi. Erau preocupați de propria onoare și prestigiu. S-ar putea să fi fost posibil ca ei să vorbească impresionant sau să provină dintr-o familie distinsă. Se mândreau cu asta. Cei care sunt sensibili la acest procedeu se îndepărtează cu ușurință de o predică precum cea ținută de Pavel. El a vorbit inimii și a hrănit sufletul, fără să lase omului nimic cu care să se laude.

El a vrut să-i slujească pe credincioși. Da, uneori își ieșea din fire, am putea chiar spune și „în extaz”. Alții ar fi putut spune despre el că nu era în deplinătatea facultăților mintale. Lasă pe astfel de oameni să vorbească. Oricine citește cu dragoste Cuvântul lui Dumnezeu și se bucură cu adevărat de Domnul Isus va ajunge la admirație și încântare. Dumnezeu și Domnul Isus sunt atunci totul. Asta le vei spune și tu atunci. Sper că tu cunoști astfel de momente. Dar poți fi și treaz, așa cum era Paul. Apoi vorbești cu cei credincioși ca și tine despre lucrurile de zi cu zi, cum ar fi mâncarea și băutura, munca sau căsnicia, bineînțeles în lumina Bibliei.

În toate acestea, dragostea lui Hristos este singurul motiv corect pentru tot ceea ce faci. Dragostea Lui a fost atât de mare încât S-a dat pe Sine Însuși pentru a muri pentru păcătoșii vinovați. Faptul că Domnul Isus a trebuit să moară spune multe despre starea în care ajunsese omul. Înseamnă că fiecare ființă umană se află în moarte. Moartea înseamnă că nu există viață pentru Dumnezeu. Efeseni 2.1 spune că eram morți în greșeli și păcate. Faptul că Domnul Isus a murit pentru toți arată că nu a existat nimeni care să trăiască așa cum Dumnezeu Se aștepta ca omul să trăiască. Moartea Domnului Isus arată cât de lipsită de speranță a fost și este starea în care se află omul din vina sa. Omul nu se poate elibera singur de ea. Cum ar putea o persoană moartă să mai facă ceva?

Cel mai mare lucru este că Domnul Isus a făcut ceea ce nici o ființă umană nu poate face, și anume să dea viață oamenilor care sunt în moarte. Acest lucru este posibil pentru că El nu a murit din vina Sa. El nu făcuse niciodată nimic pentru care să merite condamnarea la moarte. În mod voluntar, din dragoste și de dragul altora, El a luat acel loc pentru ca oricine crede în El să treacă de la moarte la viață (vezi Ioan 5.24). Se spune de două ori că El a murit pentru toți. Prin ceea ce a făcut El, a devenit posibil ca fiecare ființă umană să fie salvată. La urma urmei, fiecare ființă umană se află în moarte. Iar Domnul Isus a luat de bunăvoie asupra Sa această moarte și, murind, S-a făcut una cu starea în care se afla fiecare ființă umană.

Acest lucru nu înseamnă că fiecare persoană *este* acum mântuită. Mântuirea de păcate și de judecata lui Dumnezeu vine doar pentru cel care își mărturisește personal și sincer păcatele și crede că Domnul Isus a murit în locul lui pe cruce. Cel care a făcut acest lucru trăiește și va trăi. El a trecut, așa cum am arătat deja din Ioan 5.24, de la moarte la viață. La fel a fost și cu tine. Viața, pe care ai primit-o, este o viață divină. Când erai mort, ai trăit, dar ai trăit pentru tine însuși. Asta nu era viața reală. Viața pe care o ai acum, viața veșnică, nu este o viață în care tu însuși ești centrul. Dumnezeu ți-a dat această viață pentru ca tu să trăiești pentru Cel care a murit și a înviat pentru tine. Domnul Isus este centrul noii vieți, pe care ai primit-o.

Este un privilegiu să trăiești pentru Domnul Isus; la aceasta să te gândești mereu. Aici, însă, este prezentat ca fiind cel mai normal lucru din lume, un fel de consecință logică: Domnul Isus a murit pentru a arăta adevăratul sens al vieții și pentru a te face să experimentezi viața adevărată. O persoană trăiește cu adevărat doar atunci când Îl slujește pe Dumnezeu și pe Hristosul Său. Pentru asta a fost creat. Orice persoană care trăiește pentru sine însuși ratează adevăratul scop al vieții sale. Din nefericire, există și destui creștini care nu înțeleg acest lucru. Dumnezeu și Domnul Isus știu că tu găsești cea mai mare bucurie și satisfacție atunci când trăiești pentru Cel care a murit și a înviat pentru tine. Orice creștin devotat va confirma acest lucru.

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 5.11-15. – Ce produce „dragostea lui Hristos” în tine?

15. O nouă creație în Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 5.16-21

Prin moartea și învierea Domnului Isus, Dumnezeu a arătat cum judecă El toate lucrurile de pe pământ. De la căderea omului în păcat, El nu a putut găsi aici nimic de care să Se bucure.

La foarte scurt timp după căderea în păcat, Dumnezeu a trebuit să constate că răutatea omului era mare și că pământul era stricat și plin de violență înaintea Sa (vezi Geneza 6.5,11). Acest lucru nu s-a schimbat de atunci, deși Dumnezeu a dăruit omului nenumărate binecuvântări. Cea mai mare binecuvântare este, fără îndoială, faptul că Domnul Isus a venit pe pământ. Câte binecuvântări a răspândit El în jurul Lui! Dar ce au făcut oamenii? Ei au umplut măsura răutății lor prin răstignirea Domnului Isus. Acum măsura este plină și pentru Dumnezeu, adică realmente El nu mai poate face nimic cu omul. Omul căzut în păcat este dat la o deoparte. El nu mai este util. Dumnezeu procedează acum într-un mod diferit, un mod nou. El face din toți cei care cred în Domnul Isus o creație nouă. Cine crede în Domnul Isus ca fiind Cel care a murit și a înviat se află pe un alt tărâm pentru Dumnezeu. Acolo există un mod de viață complet diferit, cu o atitudine și motive complet diferite și, de asemenea, cu un scop diferit.

Acum tu te comporți diferit cu semenii tăi (și cu membrii familiei). Nu mai „cunoști pe nimeni potrivit cărnii”. Ce înseamnă asta? Nu mai ai nevoie să asculți de părinții tăi, de șeful tău sau de profesorii tăi? Nu mai ai nimic de-a face cu ceea ce spun alții? Nu, nu asta înseamnă. „Să nu mai cunoști pe nimeni potrivit cărnii” înseamnă că privești oamenii și lucrurile din jurul tău dintr-o poziție nouă și nu mai privești în mod pământesc. Trăiești într-adevăr încă pe pământ, ai relații pământești, dar tu însuși ești o creație nouă. Pavel spune chiar că acum Îl cunoaște pe Hristos într-un mod diferit decât „potrivit cărnii”. El vrea să spună că nu Îl vede pe Hristos ca pe un Om pe pământ, ci ca pe Domnul glorificat în ceruri. Pentru că atunci când Domnul Isus a venit cu scopul de a fi acceptat de poporul Său, acesta L-a respins. Consecința este că instaurarea publică a Împărăției Sale pe pământ a fost amânată, iar El se află acum în ceruri.

Cele vechi s-au dus. Dumnezeu nu mai așteaptă nimic de la om. Dumnezeu a încercat totul pentru a face să iasă ceva bun, dar fără succes. Pentru creștin, totul este nou. El stă în legătură și făcut una cu un Hristos din ceruri și nu de pe pământ. Întreaga lui sferă a vieții este acolo unde este Hristos, pentru că el este în Hristos. Deci așa te vede Dumnezeu. Tu nu trebuie să adaugi nimic la aceasta și nu poți să adaugi ceva. Dumnezeu Însuși a conceput totul. El a căutat și a găsit o soluție pentru a te aduce în această nouă poziție.

Așa cum ești prin natura ta, nu puteai fi transferat în Hristos. De aceea, Dumnezeu te-a împăcat cu El Însuși. Împăcarea este necesară atunci când există dușmănie între două părți. Între Dumnezeu și om era vrăjmășie. Dumnezeu nu era dușmanul omului, ci invers. Omul a devenit dușmanul lui Dumnezeu prin păcatele sale. Nu Dumnezeu trebuia să se împace cu omul, ci omul cu Dumnezeu. Omul nu a putut crea o rezolvare, dar Dumnezeu a dat-o prin Hristos. Împăcarea a venit de la Dumnezeu. Puterea împăcării constă în faptul că Dumnezeu îi face prieteni pe cei care erau dușmani Lui. El îi aduce pe oamenii care sunt împăcați prin Hristos într-o nouă relație cu El Însuși. Nu-i așa, că e grozav?

Pavel a tras imediat o concluzie din aceasta pentru el însuși și vorbește despre slujba de împăcare care i-a fost dată. Într-un anumit sens, și tu poți trage această concluzie. Cine are parte de împăcare vrea să dea mărturie despre ea. Când Hristos a fost în lume, aceasta a fost o dovadă

că Dumnezeu a vrut să împăce lumea cu El Însuși. Prin trimiterea Fiului Său Dumnezeu a dat lumii o mărturie de împăcare. Împăcarea însăși a putut avea loc numai prin lucrarea Domnului Isus pe cruce. El a venit pentru împăcare, nu pentru a imputa oamenilor fărădelegile lor și pentru a regla conturile cu lumea. Într-adevăr, Domnul Isus a spus: „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17). Dar lumea nu L-a recunoscut. Împăcarea lumii este încă viitoare. Ceea ce este necesar pentru aceasta a fost deja realizat de Domnul Isus ca Miel al lui Dumnezeu prin lucrarea Sa pe crucea de la Golgota (Ioan 1.29). Și Coloseni 1.20 vorbește despre împăcarea viitoare a lumii. Cu toate acestea, următoarele versete din Coloseni 1 arată că împăcarea este deja acum pentru toți cei care L-au primit pe Domnul Isus.

Slujba împăcării este de a duce cuvântul împăcării prin cuvânt și viață, adică de a predica despre împăcare. Mesajul poate fi transmis acum de toți cei care s-au împăcat. Căci tu știi ce înseamnă că tu, un vrăjmaș al lui Dumnezeu, asupra căruia stătea mânia lui Dumnezeu, ai fost făcut o creație nouă în Hristos prin El? Deoarece te afli încă într-o lume ostilă lui Dumnezeu, Hristos așteaptă de la tine să te porți ca un „trimis” aici. Cuvântul „trimis” înseamnă „ambasador”. Un ambasador este o persoană care reprezintă interesele țării sale într-o altă țară și care oferă o imagine cât mai bună și mai corectă a țării sale de origine în această țară străină. În același mod tu te afli aici ca ambasador al lui Hristos. Tu ai marele privilegiu și marea responsabilitate de a-L reprezenta pe Hristos aici și de a mărturisi mesajul Său prin cuvânt și faptă. Dumnezeu vrea prin toată viața ta să facă apel la conștiința celor din jurul tău, pentru a se împăca cu El.

Dar Dumnezeu nu vrea ca acest lucru să se întâmple într-un mod îngâmfat. Tu poți să le vorbești oamenilor cu forță, îi poți confrunta cu adevărul lui Dumnezeu, astfel încât ei probabil se sperie – numai dacă mesajul tău rămâne în armonie cu felul de gândire smerit al Celui pe care Îl reprezinți. De aceea se spune: „Vă rugăm pentru Hristos”. Acest fel de convingere este necunoscut în lume. Acolo unul vrea să-l convingă pe celălalt, păcălindu-l cu argumente și dovezi impresionante.

„Împăcați-vă cu Dumnezeu” este o invitație din partea Dumnezeului cerului și al pământului, care Și-a dat propriul Fiu mult iubit pentru a muri. Și nu numai că L-a dat la moarte, nu, Dumnezeu Însuși a avut grijă ca Fiul Său să moară. Domnul Isus este descris aici ca fiind „Cel care n-a cunoscut păcat”. El era Cel fără de păcat. El nu a avut nimic de-a face cu păcatul, nu a avut parte de el. De aceea, în întreaga Sa viață El a fost spre bucuria lui Dumnezeu, așa cum fusese în ceruri înainte de a deveni Om. Acest Om unic a fost făcut păcat de Dumnezeu. Acest lucru nu a avut loc în timpul vieții Sale pe pământ, ci în cele trei ore de întuneric de pe cruce. Acolo a fost identificat de Dumnezeu cu păcatul care intrase în lume. Acolo toată mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului s-a întors împotriva Lui. Acolo păcatul a fost judecat și anulat dinaintea lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu în judecata Fiului Său se vede în toți cei care au primit ispășirea. Dumnezeu este drept, când te vede în Hristos, pentru că Hristos a făcut ca toate lucrurile să fie bune pentru tine. Niciodată nu poți evalua suficient de bine lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu leagă totul de ea. Totul, pentru care ai fost făcut de Dumnezeu, a avut loc pe baza a ceea ce a făcut Fiul Său. Cât de multe lucruri sunt, la care trebuie să ne gândim și pentru care să-I mulțumim lui Dumnezeu! Cât de mult motiv avem să le spunem și altora despre ele!

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 5.16-21. – Cum poți fi tu un trimis pentru Hristos?

16. Drumul slujitorilor lui Dumnezeu (1)

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 6.1-4

Ultimele versete ale capitolului precedent conțineau un îndemn adresat tuturor oamenilor care trăiesc încă fără Dumnezeu și fără Hristos în lume. Acest îndemn a fost: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!”. Aici, în primul verset, avem un îndemn adresat credincioșilor din Corint și, mai mult, tuturor celor care se numesc creștini. Acest îndemn este: „să nu primiți harul lui Dumnezeu în zadar”. Este posibil să primești harul lui Dumnezeu într-un mod care nu realizează nimic? Este într-adevăr posibil.

Pentru un copil al lui Dumnezeu, mântuirea este fermă și sigură. Acesta este un adevăr absolut bazat pe credința în lucrarea Domnului Isus. Această lucrare a fost realizată complet independent de tine și a fost acceptată de Dumnezeu. Toți cei care au o parte în ea sunt complet salvați. Există însă un alt adevăr, cel al responsabilității. Dacă această parte a adevărului este prezentată, este pentru ca ceilalți să vadă din viața ta că ești un copil al lui Dumnezeu. Acest lucru se poate vedea, de exemplu, în modul în care tratezi Biblia. Cum reacționezi când ți se prezintă ceva din Biblie? Dacă cineva este cu adevărat convertit, va iubi Biblia și va face cu plăcere ceea ce este scris în ea. Dar dacă cineva vrea doar să audă și să facă lucrurile plăcute unui creștin, poți pune un semn de întrebare în spatele mărturisirii sale că este credincios. Din acest punct de vedere, Pavel privește problema de aici.

Printre adevărații copii ai lui Dumnezeu pot exista oameni care se apropie de lucrurile divine doar cu mintea sau cu simțirea, dar a căror inimă și conștiință nu au fost niciodată în lumina lui Dumnezeu. Ei nu s-au dus niciodată la Dumnezeu cu o pocăință reală pentru păcatele lor. Nu este suficient să știi că Dumnezeu este îndurător. Epistola către Iuda vorbește chiar despre oameni care „schimbă harul Dumnezeului nostru în destrăbălare” (versetul 4) Deci, cineva poate să trateze harul lui Dumnezeu într-un mod complet greșit. În acest caz, harul lui Dumnezeu rămâne complet inefficient sau are un efect complet greșit.

Pentru cel care crede cu adevărat, versetul 2 conține un cuvânt care servește drept piatră de încercare pentru adevărata convertire. Prima parte a acestui verset este un citat din Isaia 49, care vorbește despre faptul că Dumnezeu îl ascultă pe robul Domnului - adică pe Domnul Isus. Domnul Isus spune acolo că lucrarea Sa este în zadar. Dar apoi Dumnezeu spune că va asocia binecuvântarea Sa cu lucrarea Fiului Său. Timpul plăcut, timpul ascultării, a început când Domnul Isus a fost înviat din morți de Dumnezeu. O altă ascultare [împlinire] va avea loc atunci când Domnul Isus se va întoarce din ceruri pentru a lua în posesie tot ceea ce Dumnezeu I-a dat ca răsplată pentru lucrarea Sa. Între aceste două ascultări trăim noi. Dar ce mare lucru este să vedem că există și pentru noi un timp plăcut, o zi a mântuirii, și aceasta este acum. Oricine își mărturisește păcatele și se duce la Dumnezeu cu pocăință și Îi cere să fie mântuit este ascultat și primește această mântuire.

Aceasta este ceea ce Pavel a predicat și ceea ce corintenii au crezut. El le reamintește acest lucru. El le spune, ca să zicem așa: „Trebuie să vă amintiți măcar o dată că, dacă nu ne recunoașteți pe noi ca slujitori, prin aceasta arătați că voi niciodată nu ați crezut cu adevărat predica noastră. S-ar putea ca atunci totul să fi fost în zadar.”

Pavel avea motive să se adreseze corintenilor în acest fel. Apostoli falși veniseră să îl denigreze pe el și pe colaboratorii săi, ca și cum ar fi urmărit propria lor faimă și glorie. În capitolele 10

și 11, Pavel tratează acest aspect în detaliu. Corinteni erau înclinați să-i asculte pe acești așaziși predicatori, care prezentau lucrurile credinței mult mai comod decât o făcuse Pavel. Și în ce fel se arătase Pavel a fi un slujitor al lui Dumnezeu? Cu siguranță nu ca cineva care a mers el însuși pe o cale confortabilă în timp ce le predica altora că ei ar trebui să trăiască în mod conștiincios. Nu, modul său de viață era în deplină concordanță cu ceea ce le prezenta celorlalți. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru a nu produce o poticnire. Ar fi fost o poticnire dacă ar fi arătat o diferență în viața sa între ceea ce a spus și ceea ce a făcut. Ce blasfemie a slujbei sale ar fi fost urmarea!

Este exact ceea ce critică atât de mulți oameni atunci când le vorbești despre Evanghelie. Ei știu întotdeauna să dea exemple de „oameni care duminica stau în față în biserică și a doua zi, luni încearcă să te jefuiască”. Cuvintele tale nu vor avea niciun efect dacă nu realizezi în viața ta ceea ce spui. Înseamnă aceasta că trebuie să fii perfect înainte de a fi martor? Nu, înseamnă că îți mărturisești păcatul atunci când ai făcut o greșală. În cazul lui Pavel, nimeni nu a putut indica un comportament inconsecvent, și sper că la fel este și la tine.

Se poate spune că versetul 3 arată partea negativă: să te asiguri că nu este nimic în neregulă cu tine. Apoi, în versetul 4 și în versetele următoare urmează partea pozitivă: cum poți arăta că ești un adevărat slujitor al lui Dumnezeu. În aceste versete, Pavel enumeră nu mai puțin de 28 de lucruri care arată că el este un adevărat slujitor al lui Dumnezeu. Începe cu „răbdarea”. S-a mai spus: „Cine a îndrăznit, a câștigat pe jumătate”. Dar ar trebui adăugat că nu trebuie să se oprească aici. Cealaltă jumătate trebuie să urmeze. Răbdarea este cel mai bine demonstrată atunci când este pusă la încercare. Apostolul numește apoi lucrurile prin care poate avea loc acest lucru. Înainte de a lăsa această listă să exercite influență asupra ta, amintește-ți că Dumnezeu este numit „Dumnezeul răbdării” (Romani 15.5). El vrea să te ajute în ciuda tuturor încercărilor. Privește încurajările din 2 Tesaloniceni 3.5 și Apocalipsa 3.10.

Prima încercare sunt „necazurile”. Acest lucru înseamnă că ești pus sub presiune. Te poți gândi la credincioșii care sunt persecutați. Dar te poți gândi și la propria situație. Cât de ușor ajungi sub presiune, pentru că știi că în tot felul de situații atitudinea ta și reacția ta de creștin sunt analizate. Ascultă ce îți spune Domnul Isus în Ioan 16.33: „În lume aveți necaz, dar îndrăzniți; Eu am învins lumea.”

A doua încercare, „nevoile”, are mai mult de-a face cu lucrurile care îți lipsesc, dar de care ai nevoie. Și aici poți conta pe Dumnezeu, că El va oferi un remediu. În cazul „strâmtorărilor” te poți gândi la faptul că nu ai spațiu în care te poți mișca, că te afli într-o situație în care nu prea știi cum să te porți, pentru a nu-L dezonoara pe Domnul. Atunci te vei simți complet dependent de Domnul, iar El va purta de grijă ca tu să nu te lepezi de El.

Aceste prime trei încercări sunt generale. Ele aparțin împreună, iar Dumnezeu le folosește ca pe un mijloc prin care tu îți poți arăta răbdarea. El este întotdeauna gata să ajute

| Citește încă o dată 2 Corinteni 6.1-4. – Cum ai primit tu harul lui Dumnezeu?

17. Drumul slujitorilor lui Dumnezeu (2)

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 6.5-13

Se continuă cu testarea răbdării tale. Am studiat primele trei lucruri. Următoarele trei constituie, de asemenea, un întreg. Poți vedea cu ușurință acest lucru: „bătăi”, „închisori”, „tulburări” [sau: „revolte”]. Acestea sunt lucruri care i-au fost provocate lui Pavel de către alte persoane și care se refereau la corpul lui. Acestea nu erau lucruri mărunte. În Faptele apostolilor 16 citești cum a fost bătut și aruncat în închisoare. În capitolele 19 și 21 găsești, de asemenea, cum a fost de mai multe ori în centrul unei mulțimi răzvrătite.

Urmează apoi o altă grupă de trei încercări, care formează un tot: „în osteneli, în vegheri, în posturi”. Există însă o diferență față de încercările anterioare. Cele anterioare au fost încercări involuntare. O viață, din care strălucește o mărturie pentru Domnul Isus, declanșează adesea o reacție negativă la ceilalți oameni. Osteneala, privegherea și postul sunt dimpotrivă situații la care slujitorul se expune singur, ca să spunem așa. Sunt lucruri în care el se bagă de bună voie, pe care și le asumă de bună voie. Există destui creștini care sunt mulțumiți de faptul că sunt salvați de la iad, dar care evită efortul de a răspândi creștinismul lor. Expresia „osteneală” înseamnă muncă făcută cu efort. „Vegherea” înseamnă, în primul rând, a te asigura că nu adormi, deoarece amenință pericole. Aplicat spiritual la tine și la mine, înseamnă să îți ții ochii bine deschiși și să fii atent la pericolele spirituale care pot veni din partea celor care vor să îți pună creștinismul pe plan secundar. Atunci nu te vei lăsa ademenit de tot felul de vorbe ale oamenilor, care îți spun că nu trebuie să o iei atât de în serios și că totul va fi bine de la sine. Același lucru este valabil și pentru post. Postul înseamnă, în primul rând, că nu se mănâncă alimente. Înseamnă, de asemenea, renunțarea voluntară la anumite plăceri care nu sunt greșite în sine, dar care te pot distra de la adevăratul scop al vieții tale la un moment dat. Nu este nimic în neregulă cu puțină relaxare. Dar cu siguranță este greșit să vrei să te relaxezi chiar în momentul în care este necesară contribuția ta ca și creștin, de exemplu atunci când ți se cere să mergi să predici Evanghelia. Deci tu te poți retrage de la aceste trei lucruri, dar adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu face acest lucru și astfel dovedește că a înțeles ce înseamnă viața sa de slujitor.

Ceea ce urmează în versetele 6-10 sunt caracteristici pe care Dumnezeu le caută la slujitorii Săi și care vor ieși în evidență prin circumstanțele precedente. Primul este „curăția”. Curăția înseamnă să te păstrezi nepătat de lume și să nu te împrietenești cu ea. „Cunoștință” înseamnă că Îl cunoști pe Dumnezeu și știi ce așteaptă El de la tine. Pentru aceasta ai Biblia. „Îndelungă-răbdare” este răbdarea pe care o poți arăta în contactele pe care le ai. Prin faptul că ai „bunătate” îi faci pe ceilalți să simtă ceva din bunătatea lui Dumnezeu. Puterea de a te prezenta în acest fel nu o ai de la tine însuși, ci prin „Duhul Sfânt”. „Dragostea neprefăcută” este o dragoste sinceră și nu o dragoste simulată. Dragostea este natura lui Dumnezeu, iar tu poți să o arăți. Aceasta nu înseamnă că tu aprobi răul sau te comporți ca și cum nu ar exista. De aceea slujitorul trebuie să fie capabil să mânuiască „cuvântul adevărului” și să-l aplice la toate situațiile posibile. Dacă face acest lucru în dependență de Dumnezeu și nu cu înțelepciune omenească, „puterea lui Dumnezeu” se va face simțită.

„Armele dreptății” se referă la viața practică a slujitorului. Dacă el nu poate fi acuzat de practici nedrepte, pentru că oferă fiecăruia ceea ce are dreptul să primească, aceasta este o armă cu care se poate apăra de acuzațiile care pot fi aduse din toate părțile. Pentru că un slujitor este întotdeauna supus criticilor. Acesta este un lucru la care trebuie să te aștepti, dacă vrei să trăiești

și să lucrezi pentru Domnul. Nu că tu trebuie să te simți mai presus de orice critică. Asta ar fi aroganță. Dar aici este vorba despre un slujitor care vrea să fie pe placul stăpânului său în toate. În acest caz, vei trece „prin glorie și dezonoare”: uneori ești aclamat, alteori ești batjocorit. Cu cât un slujitor este mai mare, cu atât se vorbește mai mult despre el, atât în sens negativ, cât și pozitiv: el trece „prin vorbire de rău și prin vorbire de bine”; unul îl consideră „înșelător”, pentru altul este „sincer”. În lume, el este „necunoscut”, dar pentru Dumnezeu este „bine cunoscut”. În ceea ce privește lumea, el este un „muribund”; nu este de folos lumii. Aceasta pentru că el nu „trăiește” pentru lume, ci pentru Dumnezeu.

El acceptă tot ceea ce întâmpină ca fiind „pedeapsă” din mâna lui Dumnezeu. Pedeapsa nu este o pedeapsă în adevăratul sens al cuvântului, ci o educare. Pentru această educare, Dumnezeu folosește tot felul de mijloace, cum ar fi de exemplu cele despre care ai citit în versetele 4 și 5. Scopul lui Dumnezeu este de a te face să îndepărtezi lucrurile greșite din viața ta pentru a deveni mai mult asemenea Lui. De aceea, consecința pedepsei nu este că vei fi „omorât” de ea. Nu este plăcut să experimentezi pedeapsa, nu, ea te poate „întrista”. Dar ceea ce experimentezi în aceasta din dragostea și grija din partea lui Dumnezeu, poți „bucura” pe alții. Un slujitor nu are bogății în această lume. Din acest punct de vedere, el este „sărac”. Adevăratele sale bogății sunt în Hristos, iar cu ele poate „îmbogăți pe mulți”. Sfârșitul versetului 10 arată că, de fapt, el nu posedă absolut nimic în această lume. Adevărata lui avere este Hristos, iar cel care îl are pe El are totul, căci totul vine de la El.

Vezi că nu este puțin lucru să te pretinzi slujitor al lui Dumnezeu. Sper că nu te vei simți descurajat de acest lucru, ci dimpotrivă, încurajat. Pentru că în lucrarea de slujitor sunt incluse o mulțime de promisiuni bogate. Poate că îți poți imagina puțin ce impresie profundă trebuie să fi făcut aceste versete asupra corintenilor. Pavel și-a deschis inima față de ei. El nu s-a abținut, ci și-a vărsat inima înaintea lor. Ei trebuiau să știe ce se ascundea în ea pentru ei. El îi iubea din toată inima sa și tot ceea ce a vorbit în versetele anterioare și prin ceea ce a trecut, a trecut și a experimentat de dragul lor, pentru a le putea aduce Evanghelia.

Vezi cum li se adresează personal cu numele „corinteni”? În alte două scrisori se adresează destinatarilor la fel de personal: credincioșilor din Galatia (Galateni 3.1) și credincioșilor din Filipi (Filipeni 4.15). În toate cele trei cazuri, el vorbește dintr-o inimă care se revarsă. Aici, în Corint, a vrut să aibă din nou în inimile lor locul deosebit pe care îl avusese înainte. Nu, ei nu ocupau un spațiu îngust în el. Dar ei înșiși aveau o inimă îngustă pentru el. Ei aveau doar un mic loc în inima lor pentru Pavel. Nu-l mai puteau aprecia cu adevărat. El îi ruga să-și deschidă din nou inimile pentru el și pentru slujba sa. El cere acest lucru ca pe un fel de răsplată pe care a meritat-o din partea lor. Nu se dedicase el cu întreaga sa viață pentru ei? Nu trebuiau ei atunci să îl iubească cu o dragoste deosebită? În fond, erau „copiii lui”. Observi în tot modul de a scrie cum Pavel face tot posibilul pentru a le câștiga din nou inima. El dorea ca relația dintre el și credincioșii din Corint să fie din nou bună și ca ei să asculte din nou de sfaturile sale înțelepte. În toate acestea el avea în vedere doar onoarea Domnului și bunăstarea credincioșilor.

Citește încă o dată 2 Corinteni 6.5-13. – Ce se găsește în viața ta din lucrurile descrise în versetele 4-10?

18. Jugul nepotrivit

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 6.14-16

Despre aceste versete s-au spus și s-au scris multe, și nu întâmplător. Ele sunt de o importanță extraordinară pentru viața ta practică de credință. Trebuie să fii atent la marele contrast dintre aceste versete și cele anterioare. În versetele anterioare, Pavel a descris viața unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu. Ai descoperit ceva în ele care să-ți aducă onoare și prestigiu în lume? Nu e nimic! Dar tocmai asta urmăreau corintenii. De asemenea, au vrut să profite de pe urma lumii. Când venea vorba de Pavel și de slujba lui, ei erau înguști la inimă. Dar cât de largi la inimă erau ei când era vorba de relațiile lor cu lumea! Acolo puteau să se alăture cu ușurință. Aveau multe avantaje de câștigat din acest lucru și, de asemenea, îi scutea de acea viață neplăcută și îngustă la inimă, cu toate lipsurile ei, așa cum a experimentat Pavel.

Cu regret, mai există și astăzi creștini, tineri și bătrâni, care gândesc astfel. Bineînțeles, aceste lucruri nu sunt spuse cu voce tare. Dar în viețile lor este evident că nu toate relațiile cu lumea au fost încă întrerupte. Este vorba despre toate formele de cooperare prin care credinciosul este împiedicat să meargă pe calea cea bună a ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru nu înseamnă că nu trebuie să ai deloc relații cu necredincioșii. Dacă, de exemplu, te gândești la situația de la locul de muncă sau de la școală, aceasta este altceva. Cu colegii de muncă sau colegii de clasă nu trăiești prin definiție într-un jug nepotrivit. Este de datoria ta să mergeți la muncă și la școală. Ar fi greșit să vrei să te desparți de acestea. Este vorba despre legături care duc la neascultare. Acestea pot fi de natură profesională, dar se referă și la prietenii. Cu siguranță se aplică și în cazul căsătoriei, deși nu acesta este subiectul principal aici. Prin urmare, nu începe niciodată o prietenie fermă cu un necredincios respectiv cu o necredincioasă, căci atunci nu va putea niciodată fi vorba de căsătorie.

În Vechiul Testament vei găsi că Dumnezeu vorbește în același mod în ceea ce privește legăturile dintre poporul Său și națiunile din jur. În mod figurat, El a arătat acest lucru în rânduiala din Deuteronomul 22.10: „Să nu ari cu un bou și cu un măgar împreună”. Un bou este un animal curat, care putea fi sacrificat lui Dumnezeu. Măgarul este un animal necurat, căruia trebuia să i se rupă gâtul sau să fie „răscumpărat” printr-un miel (Exodul 13.13). La fel cum aceste două animale nu puteau ara împreună, un credincios și un necredincios nu pot merge împreună. Cu această imagine înaintea ochilor, Pavel arată separarea foarte clară care există între credincioși și necredincioși.

Înainte de a merge mai departe în aceste versete, aș dori să-ți îndrept privirea spre versetele 17 și 18, unde există o mare promisiune pentru oricine spune adio lumii. Ți vine greu în acest moment să renunțați la ceva care încă te leagă de lume? Nu ai puterea de a o rupe cu lumea? Atunci citește versetele 17 și 18. Ți spun aceasta anticipat spre încurajarea ta.

Să revenim acum la versetul 14. Aici corintenilor li se cere să nu fie într-un jug nepotrivit cu necredincioșii. Să știi, dacă viața ta nu este în totalitate pentru Domnul Isus, acest lucru duce automat la crearea foarte rapidă de legături cu lumea. Pentru a clarifica faptul că acest lucru este de fapt imposibil, urmează câteva comparații care arată de ce nu poate avea loc acest lucru. Prin aceasta devine clar că un necredincios se lasă călăuzit de motive și sentimente foarte diferite de cele ale unui credincios. Punctul de plecare și scopul vieții sunt complet diferite. Un necredincios trăiește dintr-o sursă complet diferită de cea a unui credincios. Între ele există chiar

cea mai mare diferență imaginabilă. Pavel nu arată extremele pentru a exagera, ci pentru că lucrurile sunt așa și nu altfel. Orice altă prezentare a lucrurilor întunecă realitățile.

Realitățile sunt acestea:

1. Neprihănirea (dreptatea) înseamnă a face ceea ce este în conformitate cu legea lui Dumnezeu. Fărădelegea este a face propria voință, fără a recunoaște vreo autoritate asupra ta. Ce părtășie au cele două una cu cealaltă? Părtășia (sau parteneriatul) înseamnă a avea împreună aceeași parte într-o chestiune. Neprihănirea aparține noii vieți a credinciosului. Necredinciosul nu are această viață nouă, deci nu-L ascultă pe Dumnezeu și nu recunoaște autoritatea Sa. Aceste două exprimări din viața unuia și a celuilalt sunt foarte îndepărtate una de alta.
2. Lumina și întunericul desemnează sferele în care se află cele două părți. Pe prima pagină a Bibliei, imediat după ce lumina a fost chemată să iese la iveală, Dumnezeu face o separare între lumină și întuneric. Chiar mai clar decât la punctul 1, acest fapt arată că este absolut de neconceput să existe vreo formă de părtășie între un credincios și un necredincios. Părtășia înseamnă că există ceva în comun, un interes comun. În lumină, credinciosul se bucură de comuniunea cu Dumnezeu. În întuneric, necredinciosul iubește păcatul.
3. Hristos și Belial indică cui aparține fiecare. Credinciosul aparține lui Hristos, iar necredinciosul aparține lui Belial. Cine este Hristos, nu este nevoie să spun. El este Omul spre care se îndreaptă întregul interes al inimii lui Dumnezeu și pe care și tu Îl dorești cu nerăbdare încă de la convertirea ta. Numele Belial apare doar aici în Noul Testament. În Vechiul Testament îl găsim mai frecvent. Inițial, a însemnat „lipsă de valoare” sau „grămadă de ruine fără speranță”, „răutate totală” și „pustietate”. Deci este în mod clar un nume pentru satan. Ți-ai putea imagina măcar un singur lucru în care Hristos și Belial sunt în concordanță?
4. „Un credincios” este termenul pentru un adept al lui Hristos, „un necredincios” cel pentru un adept al lui Belial. Un credincios este o persoană care și-a pus toată încrederea în Hristos, nu numai pentru veșnicie, ci și pentru viața de zi cu zi. Un necredincios nu-i acordă nicio atenție lui Hristos. Partea credinciosului este Hristos, partea necredinciosului este satan.
5. Credincioșii Îl onorează pe Dumnezeu și Îi slujesc în templul Său. Acesta nu este un loc pentru idoli. Idolii umplu viața necredinciosului. Pavel spune chiar mai multe despre templul lui Dumnezeu, și anume: „Voi sunteți templul Dumnezeului celui viu”. Aceasta înseamnă că Adunarea este locuința lui Dumnezeu. Tu simți aici dorința lui Dumnezeu de a locui la poporul Său și de a umbla cu el. El vrea să fie Dumnezeul lor și vrea să îi poată recunoaște ca popor al Său. Cu reverență spus: Dumnezeu vrea să Se simtă ca acasă acolo, să Se poată mișca liber acolo. Acest lucru este posibil numai dacă nu există elemente perturbatoare. Dar ele sunt prezente atunci când credincioșii se leagă cu lumea. În Psalmul 93.5 se spune atât de potrivit: „Casei Tale i se cuvine sfințenia”. Consecința logică nu poate fi altceva decât chemarea din versetul 17. Aș dori să continui cu acest aspect în secțiunea următoare.

Citește încă o dată 2 Corinteni 6.14-16. – În ce privință poate fi vorba (probabil) în viața ta încă de un jug nepotrivit?

19. Despărțire - de la ce și pentru ce?

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 6.17-7.1

Expresia „de aceea” este semnificativă. Dumnezeu vrea să locuiască și să umble în mijlocul poporului Său și, de aceea, poporul Său nu se poate lega cu lumea. Poporul Său trebuie să se păstreze radical separat de lume și de tot ceea ce se găsește în ea. Versetele anterioare au arătat clar că această separare există deja. Dar, poporul lui Dumnezeu trebuie să pună aceasta în practică. Credinciosul trebuie să rupă orice legătură în care Dumnezeu nu are primul loc, în care nu există considerație pentru El.

Acest lucru se aplică în primul rând la relațiile pe care un credincios le-a încheiat în mod voluntar. Este vorba despre relații în care un credincios împarte responsabilitatea cu un necredincios și în care se fac compromisuri. Necredinciosul se lasă ghidat de motive complet diferite de cele ale credinciosului, astfel încât acesta din urmă trebuie să facă compromisuri. Iosafat, un împărat temător de Dumnezeu din Vechiul Testament, este muștrat de Dumnezeu pentru acest motiv. Despre un „jug nepotrivit” cu un împărat ateu al lui Israel citești în 2 Cronici 18. Despre felul cum gândește Dumnezeu despre acest lucru găsești în capitolul 19.2. Cu regret, el cade din nou în această greșală. Citește în privința aceasta 2 Cronici 20.35-37. Vezi că urmările sunt mai grave decât prima dată.

Poate fi și altfel. Cunosci tineri care au cântat într-o formație muzicală. După ce s-au convertit, au plecat de acolo. Ei încă mai fac muzică, dar acum cu credincioși și pentru Domnul. Tu te poți gândi, de asemenea, la oamenii de afaceri care conduc o afacere împreună cu necredincioși, pentru care amândoi sunt atât responsabili cât și răspunzători. Cunosci credincioși care au avut o relație cu un necredincios respectiv cu o necredincioasă. Când și-au dat seama că nu era corect și au mărturisit înaintea lui Dumnezeu că este un păcat, au rupt relația. Uneori, Domnul a făcut ca cealaltă persoană să se convertească mai târziu și relația a putut să fie restabilită.

În legătură cu aceasta, un cuvânt despre căsătorie. Odată ce o căsătorie a fost încheiată, aceasta nu trebuie să fie desfăcută. Dumnezeu urăște divorțul. Așadar, „ieșiți din mijlocul lor” nu se aplică în cazul căsătoriei. Dar toate celelalte legături, în care te implici cu necredincioși, pentru a atinge un scop comun, și în care nu poți să Îi acorzi lui Dumnezeu primul loc, trebuie să renunți la ele și să te desparți. Te poți gândi, de exemplu, la o afacere pe care dorești să o întemeiezi împreună cu cineva și în care sunteți responsabili împreună de gestionarea ei. Cealaltă persoană nu poate fi niciodată un necredincios, conform celor scrise aici.

Ascultarea acestor instrucțiuni a costat mari eforturi pe unele persoane. Poate fi foarte dureros să te desparți. Poate fi dureros și pentru cel de care te desparți, pentru că poate avea impresia că vrei să fii mai bun. Acesta nu trebuie să fie niciodată motivul. Încearcă să îi explici clar celelalte persoane de ce nu te poți uni cu ea în acea situație. Nu pot să-ți spun dacă ea te va înțelege, dar este responsabilitatea ta față de Domnul să respecti Cuvântul Lui.

Așadar, tu te desparți de ceva. Dacă asta ar fi totul, nu ar fi decât fariseism, un fel de doctrină a sfințeniei, care arată că te simți mai presus de ceilalți. Separarea nu are un scop negativ, ci unul pozitiv. Dumnezeu vrea ca tu să fii pus deoparte pentru El. Pentru a te duce acolo, El îți dă o mare promisiune despre ceea ce vrea să facă cu tine și vrea să fie pentru tine.

1. El te primește. Vei spune probabil: Nu am fost deja primit? Da, așa este. Dar acest verset se referă la faptul că tu vei avea foloase din această primire. Dacă nu te desparți, Dumnezeu nu te poate face să simți că te-a primit. Acest lucru este valabil și pentru următoarele.
2. El vrea să fie Tatăl tău și să te recunoască drept fiu al Său, sau fiică a Sa. Și aici poți spune: „Nu era asta deja așa?” Da, dar El nu te poate face să simți că ești valoros pentru El. Un exemplu: Copiii mei sunt și rămân copiii mei, indiferent de ceea ce fac. Dar nu-i pot face să simtă dragostea mea părintească dacă nu sunt ascultători. La fel este și cu Tatăl din ceruri. El nu-Și poate recunoaște ca fiind copiii Săi pe cei care se comportă ca niște oameni din lume. Îi este rușine de ei. El dorește foarte mult ca copiii Săi să arate însușirile Sale.

Puterea de a se desparți se află în numele „Domnul, Cel Atotputernic”. Cuvântul „Domnul” arată legătura pe care Dumnezeu o avea cu Israel și promisiunile pe care le făcuse acestui popor. Toate aceste promisiuni se vor împlini. „Cel Atotputernic” este numele lui Dumnezeu, cu care El S-a revelat lui Avraam. Avraam este un bun exemplu despre cineva care s-a desparțit de familia sa și a trăit ca un desparțit într-o țară păgână. El și-a pus încrederea în Dumnezeu. Pentru el, Dumnezeu era Cel care avea să facă tot ceea ce promisese. Cu o astfel de persoană, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu ei (Evrei 11.16). Și cât de mult l-a binecuvântat Dumnezeu pe Avraam! Isaia 51.2 este un verset frumos: „Priviți la Avraam, tatăl vostru ... Pentru că Eu l-am chemat când era singur (sau: numai pe el), și l-am binecuvântat și l-am înmulțit”. Dacă tu te desparți, rezultatul poate fi că rămâi singur. Atunci gândește-te la Avraam și vezi ce a făcut Dumnezeu cu el. Dacă ești ascultător, vei experimenta binecuvântarea. Probabil că Îl vei cunoaște deja atât de bine pe Dumnezeu încât vei ști că pentru tot ceea ce renunți pentru El, El îți dă înapoi dublu și triplu. Dumnezeu nu va datora niciodată nimic nimănui.

Versetul 1 din capitolul 7 aparține în mod clar tot de capitolul 6. Promisiunile date la sfârșitul capitolului 6 ar trebui să fie o încurajare pentru tine să te cureți. Lumea este necurată. Dacă rămâi în legătură cu lumea, necurăția se va lipi de tine, te va păta. Domnul Isus dorește să-Și prezinte în curând Adunarea Sa glorioasă, fără „pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora” (Efeseni 5.27). Petele murdăresc o haină. Ele trebuie scoase. La fel și petele, care murdăresc viața credinciosului, trebuie îndepărtate.

Prin întinarea cărnii se înțelege comportamentul exterior vizibil al credinciosului. Gândește-te dacă în comportamentul tău, vorbirea, îmbrăcămintea ta etc. te lași călăuzit de Dumnezeu și de Cuvântul Său sau de motivațiile care ghidează acțiunile necredincioșilor. Dacă descoperi că te lași ghidat în vreun fel de motive greșite în creștinismul tău, trebuie să te cureți de ele. Care a fost promisiunea...?

Pe lângă această întinare a cărnii, mai există și întinarea duhului. Același lucru este valabil și pentru aceasta: curețe-te de ea. Întinarea duhului tău este un pericol la care ești expus în mod constant. Ce fel de lectură citești? Ce fel de filme privești? Acestea sunt lucruri pe care tu însuși le alegi. Ce îți umple mintea? În plus, un număr incredibil de mare de multe alte lucruri vin asupra ta, fără să le ceri. Gândirea de astăzi este impregnată de principii diabolice. Acest lucru se regăsește, de exemplu, în recunoașterea unor forme alternative de conviețuire sau în lipsa recunoașterii relațiilor de autoritate. Eu m-am speriat de mine însumi, când mi-am dat seama că într-o anumită privință gândeam așa cum gândește lumea. Când am privit această chestiune în lumina biblică, am văzut cum duhul meu era contaminat.

19. Despărțire - de la ce și pentru ce?

Pentru curățirea de întinarea cărnii, cât și de cea a duhului, este necesar să citim Biblia. Biblia este comparată cu apa. În Efeseni 5.25,26 stă scris cum funcționează acest lucru: Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, „ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt”. Domnul Isus face totul, ca să te aducă în armonie cu El. Tatăl dorește să te poată recunoaște ca fiind copilul Său. Tatăl și Fiul îți dau tot ceea ce este necesar pentru ca Ei să-Și atingă scopul. Vrei să cooperezi în acest sens?

Citește încă o dată 2 Corinteni 6.17-7.1. – Care este rezultatul când tu întrerupi o legătură falsă?

20. Dumnezeu, Cel care îi mângâie pe cei smeriți

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 7.2-8

În capitolul precedent, Pavel a arătat cum să cunoaștem pe slujitorii lui Dumnezeu. Ei nu sunt oameni care caută să se simtă confortabil. Sunt oameni care nu se cruță pe ei înșiși, pentru a putea sluji altora. Așa l-au cunoscut credincioșii din Corint pe Pavel. El făcuse tot ce putea pentru a le aduce Evanghelia. Ei au primit-o. Acum Pavel le cere să îl primească din nou în inimile lor. Îi nedreptățise el, când le-a predicat pe Hristos? A „vătămat” el pe cineva, vorbind de rău despre el? Venise el la ei pentru a obține avantaje? Se are impresia că acestea sunt lucruri de care ei l-au acuzat. Oameni invidioși, care pretindeau că sunt slujitori ai lui Dumnezeu, șopteau bârfe rele despre Pavel în urechile corintenilor. Pericolul era ca credincioșii din Corint să-l împingă pe Pavel pe planul secund și să nu-i mai acorde locul pe care îl merita în inimile lor. Ar fi mai bine să nu asculte de astfel de oameni.

Pavel spune acest lucru pentru a le da o lecție, dar trebuie să fii foarte atent la modul în care o face. El nu vorbește într-un mod de judecată, nu de sus. Cel care mustră pe cineva într-un astfel de mod, pierde adesea ceea ce vrea să câștige. Apostolul subliniază din nou că ei aveau un loc în inima lui. Și ce loc! El își lasă inima să vorbească. El le spune ce simte pentru ei, cum el și ei aparțin unul altuia, „spre a muri împreună și a trăi împreună”. Da, o ordine remarcabilă. În mod normal, s-ar spune că mai întâi se trăiește împreună și apoi se moare împreună. Dar credința și dragostea argumentează altfel. În 2 Samuel 15.21, Itai spune: „În locul unde va fi domnul meu, împăratul, fie spre moarte, fie spre viață, acolo va fi și robul tău!”. David era pe fugă, iar Itai, deși nu de mult timp era cu David, îl iubea. Acest lucru a provocat în el un devotament total față de David, indiferent de rezultat. Dragostea vede pericolele, dar este gata să le înfrunte, cu orice preț. Așa se adresează Pavel corintenilor. El îi iubește și se bazează pe dragostea lor pentru el. Uniți în această dragoste, ei vor putea muri împreună pentru Domnul lor, iar dacă acest lucru nu era încă necesar, vor putea trăi împreună pentru El. Această ordine arată cât de nezguduită era dragostea lui pentru ei.

În versetul 4, el continuă să enumere lucruri care trebuiau să miște inima lor. El nu se mai reține, ci își dă frâu liber inimii și sentimentelor. Acum scrie destul de liber, fără nicio reținere. Putea să se laude cu ei în fața altora, pentru că prima sa scrisoare avusese rezultatul dorit. Cât de îngrijorat a fost până când Tit a sosit cu vestea cea bună! Ce mângâiere a găsit în ea inima lui tulburată! O bucurie care se revarsă pusese stăpânire pe el, și asta în mijlocul tuturor necazurilor. Pavel a fost în mare suferință în Macedonia. În capitolul 1 a spus deja ceva despre acest lucru. În capitolul 2 a scris cât de neliniștit era și cât de mult aștepta sosirea lui Tit, care urma să vină cu relatări din și despre Corint. Lui Pavel nu i-a fost ușor în acea perioadă. Era înconjurat de oameni ostili, iar în interior era chinuit de nesiguranța cu privire la corinteni.

Dacă și tu ai avut vreodată astfel de sentimente, îți poți imagina ce mare ușurare a fost pentru Pavel când Tit a putut să-i spună despre efectul bun al primei sale scrisori. Cât de mult poate însemna o veste bună pentru o persoană! Poate că poți fi și tu un fel de Tit pentru credincioșii care trec prin momente dificile. Spune-le sau scrie-le câteva lucruri frumoase despre ceea ce poate face Domnul în viața credincioșilor. Pavel a fost extrem de mângâiat de ceea ce Tit i-a împărtășit. El a primit această mângâiere din mâna lui Dumnezeu, care „îi mângâie pe cei smeriți”. Aici vezi atitudinea lui Pavel. Poți fi sigur că a strigat la Dumnezeu pentru corinteni. El știa că nu stătea în mâinile lui să schimbe starea lor, ci că Dumnezeu trebuia să le influențeze

inimile. Asta l-a dus pe genunchi. El s-a smerit înaintea lui Dumnezeu. Un credincios care ia o astfel de atitudine primește întotdeauna mângâiere.

Pavel s-a bucurat de o dublă mângâiere. În primul rând, în legătură cu relatarea lui Tit, prin care a fost evitată amenințarea unei rupturi între Pavel și corinteni. În al doilea rând, el a fost mângâiat când a auzit de la Tit cum el însuși fusese mângâiat printre corinteni. Când Tit i-a relatat acest lucru lui Pavel, acesta s-a bucurat și mai mult. Ce clipe frumoase trebuie să fi trăit cei doi când și-au vorbit despre sentimentele corintenilor! Tit a putut spune despre dorința lor arzătoare pentru apostol. L-au iubit pe Pavel și ar fi vrut să-l aibă din nou alături de ei. Cât au suferit când și-au dat seama odată ce rău teribil toleraseră în mijlocul lor! Din acest motiv, Pavel a fost nevoit să îi admonesteze cu severitate (vezi 1 Corinteni 5). Aceasta a provocat zel în ei să facă ceea ce învățaseră prin scrisoarea lui Pavel. Scrisoarea sa avusese rezultatul scontat și Pavel era bucuros de acest lucru.

Nu a considerat rău faptul că scrisoarea a provocat întristare. Acest fel de întristare este foarte necesar. Dumnezeu nu privește cu plăcere superficialitatea în recunoașterea păcatului. Ceea ce Dumnezeu dorește, este o tristețe autentică pentru rău. La început, Pavel într-adevăr a regretat că a scris această scrisoare. El a pus scrisoarea la poștă, ca să zică așa, și apoi s-a gândit la tonul sever pe care îl adoptase. Marea întrebare, care l-a preocupat atunci, a fost: Cum vor reacționa corintenii la aceasta? Faptul că Pavel cunoștea astfel de sentimente arată că el nu se simțea deasupra credincioșilor, fiind cineva care prezenta adevărul cu răceală și cu obiectivitate, fără emoții. Felul în care el vorbește aici nu este, cu siguranță, contrar inspirației Bibliei. Unii văd inspirația ca și cum scriitorul, complet detașat de el însuși, ar scrie ceea ce i se dictează, asemenea unui robot. Dar asta nu este inspirație. Ce este inspirația, poți citi în 2 Petru 1.21. Dacă citești Biblia, vei observa că fiecare scriitor are un stil propriu, care nu este desprins de personalitatea sa. Acest lucru face din Biblie o carte în care fiecare cuvânt este inspirat de Dumnezeu (2 Timotei 3.16) și în care fiecare scriitor, ales ca instrument de Dumnezeu, își păstrează totuși propriul caracter. Ceea ce reiese clar din versetul 8, deci, nu este că Pavel se îndoia de ceea ce scrisese, ci că era îngrijorat de consecințele acesteia. Acest lucru ne oferă o imagine frumoasă a dragostei sale pentru corinteni.

În mod similar, s-ar putea să trebuiască să spui cuiva la care ții, de exemplu unui prieten, ceva care nu este foarte plăcut. Simți că trebuie să o faci tocmai pentru că ții foarte mult la cealaltă persoană. După ce ai spus-o, poți avea și tu un sentiment de genul: oare, nu-l voi pierde pe el sau pe ea? Cât de fericit ești atunci când realizezi că remarcile tale nu au dus la o ruptură a prieteniei, ci că cealaltă persoană a primit bine lucrurile pe care le-ai spus.

Citește încă o dată 2 Corinteni 7.2-8. – În ce constă în pasajul acesta mângâierea lui Pavel? Descrie ce înseamnă „mângâierea” pentru tine.

21. Întristare potrivit lui Dumnezeu

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 7.9-16

Nu este niciodată plăcut să fii nevoit să întristezi pe cineva. Nici lui Pavel nu i-a făcut plăcere să le scrie corintenilor despre ceea ce nu era bine la ei. Faptul că el totuși se bucura acum se datora faptului că întristarea corintenilor îi adusese pe aceștia la realitate și la pocăință. Ei și-au dat seama în ce stare spirituală joasă se afundaseră. Acest lucru i-a condus la pocăință. Vezi tu că pocăința nu este ceva doar pentru necredincioși, ci că se poate aplica și credincioșilor? Dacă un credincios s-a abătut de la calea cea dreaptă, permițând păcatul în viața sa, el trebuie să se pocăiască de el. În Apocalipsa 2 și 3 citești mereu apelul către adunări de a se pocăi de greșala pe care Domnul le-a arătat-o.

Acolo unde există o întristare reală în legătură cu păcatul, el este descoperit și se merge cu el la Dumnezeu. Mărturisirea nu este o chestiune de bucurie. Cu siguranță că nici ție nu ți se pare plăcut când trebuie să recunoști că ai păcătuit. Dar atunci când se recunoaște acesta, vine bucuria. Așa s-a bucurat Pavel, că ei au recunoscut ceea ce era greșit și au mărturisit aceasta lui Dumnezeu. Așadar, scrisoarea lui nu a pricinuit nici o pagubă, ci dimpotrivă, adusese câștig. Întristarea, așa cum îi place lui Dumnezeu să o vadă, este ceva de la care tu nu trebuie să te întorci niciodată, ceva ce tu niciodată nu vei regreta. Înseamnă că ai același sentiment de întristare pentru păcat, ca și Dumnezeu. Nu este o întristare așa cum aceasta se întâlnește în lume. Oamenii care nu țin cont de Dumnezeu, simt și ei uneori întristare pentru răul pe care l-au făcut, dar aceasta nu este întristare așa cum îi place lui Dumnezeu să o vadă. Această întristare nu are nimic de-a face cu păcatul. Are de-a face doar cu nenorocirea pe care și-au provocat-o adesea singuri. Ei simt apoi un regret, pentru că trebuie să ispășească consecințele faptei lor, dar nu au niciun regret în legătură cu fapta în sine. Ea nu-i conduce la pocăință și, în cele din urmă, dacă nu-și revin, vor trebui să sufere a doua moarte, care va dura o veșnicie. S-ar putea chiar ca acest regret și această supărare să devină atât de mari încât, în disperarea lor, să își pună capăt vieții.

Dacă te afli într-o situație în care te întristezi din cauza unui păcat pe care l-ai comis, nu te lăsa dus în deznădejde. Diavolul vrea ca tu să crezi că păcatul tău este prea mare pentru a fi iertat. Dar el minte. Citește ce scrie în 1 Ioan 1.9. Fă ceea ce spune acolo și crede ceea ce se spune.

Corintenii au dovedit că întristarea și pocăința lor erau autentice. Pavel le scrisese în 1 Corinteni 5 că ei trebuiau să-l scoată pe cel rău din mijlocul lor. Acum poate să le dea mărturie că ei au fost dispuși să facă ceea ce trebuiau să facă cu păcatul și răul. Sânguința lor a fost dublată de dorința de a-și cere iertare. Ei, ca să zic așa, l-au rugat pe Domnul și pe Pavel pentru iertare, pentru atitudinea lor lașă și acum s-au arătat indignați față de ceea ce au permis mai înainte să se întâmple. Această indignare nu era de natură carnală, ca și cum ei ar fi fost mai buni decât cel rău. Apoi se mai spune că se temeau, pentru că ajunseseră să se cunoască puțin pe ei înșiși. Nimeni nu se poate înălța mai presus de cel care a păcătuit, pentru că el însuși este capabil de aceleași lucruri. De aceea se spune în Galateni 6.1, că cel care trebuie să se ocupe de păcatul altuia trebuie să aibă grijă de el însuși, ca să nu fie și el ispitit. În acest spirit, corintenii erau acum capabili să exercite disciplina asupra răului menționat în 1 Corinteni 5. Râvna pusese stăpânire pe ei pentru a acționa așa cum Dumnezeu se aștepta să acționeze. Ei erau zeloși pentru gloria Domnului în Adunare, pentru a îndrepta totul, iar acest lucru i-a determinat să pedepsească răul. Comportându-se și acționând în acest fel, ei au arătat că nu mai voiau să aibă

nimic de-a face cu păcatul care avusese loc printre ei și care fusese tolerat fără ca ei să facă ceva în acest sens.

În versetul 12, Pavel revine la prima sa scrisoare și spune că scrisoarea sa nu a fost scrisă în primul rând din cauza celui care „a nedreptățit” sau a celui „care a fost nedreptățit”. Scrisoarea sa a fost un fel de test pentru ei, pentru a vedea dacă ei îl vor asculta. Dacă urmau instrucțiunile din scrisoare, ei exprimau faptul că ei încă îl mai recunoșteau pe Pavel ca slujitor al lui Dumnezeu. În esență, ei ar arăta prin aceasta, că ei îl întâlnesc pe Dumnezeu Însuși prin el. Așa că scrisoarea lui Pavel trebuia să-i facă să simtă că au de-a face direct cu Dumnezeu. Din fericire, acest lucru s-a întâmplat așa, iar relatarea despre aceasta l-a mângâiat foarte mult. Pavel nu poate să tacă cu privire la mângâierea și bucuria pe care le-a experimentat prin atitudinea și acțiunile lor. El vorbește mereu despre aceasta în acest capitol. Bucuria lui Tit a contribui la o bucurie mult mai mare a lui Pavel. Tit nu numai că fusese mângâiat prin ceea ce văzuse la corinteni, ci și înviorat. El însuși a primit, ca să spunem așa, un nou curaj. Nu este foarte încurajator când tu vezi pe cineva care a fost legat de un păcat și acesta o rupe cu acel păcat și face un nou început cu Domnul? Prin aceasta devii înviorat.

Pavel avea și un alt motiv pentru bucuria sa ajunsă la revărsare. El îi lăudase oarecum pe corinteni lui Tit (în sensul bun, desigur). Asta este de fapt frumos. Erau multe de reproșat. Nu știu dacă Pavel i-a spus toate lui Tit. Dar era și un lucru bun de spus, iar Pavel i-a spus asta lui Tit în orice caz. Îi spusese lui Tit că are încredere că ei îl vor asculta. În acest sens, corintenii nu l-au făcut de rușine. Corintenilor le spusese adevărul, iar lui Tit îi menționase lucrurile pozitive ale corintenilor. Aceasta este o lecție importantă. Dacă vezi la cineva lucruri care nu sunt bune, vorbește cu el personal despre asta. Dacă vorbești cu altcineva despre el, atunci menționează lucrurile bune, pe care le știți cu siguranță despre el.

Când Tit s-a gândit la modul în care l-au primit corintenii, a simțit pentru ei o dragoste care se revărsă. Atunci a văzut din nou cât de ascultători erau, dar și frica și tremurul lor. Nu se mai observa nimic din atitudinea de mulțumire de sine care se remarcă în prima scrisoare adresată lor. Tit a putut constata o adevărată lucrare a Duhului în mijlocul lor. Acolo unde Duhul Sfânt primește acces la viața de Adunare, ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu este rezultatul imediat. Frica și tremurul sunt o caracteristică a credincioșilor care au învățat să-și condamne propriile păreri și faptele îngâmfate înaintea lui Dumnezeu. Ei știu că nu poate ieși nimic bun din ele. De aceea, se tem de ei înșiși și vor să asculte doar de Cuvântul lui Dumnezeu. Cu privire la o adunare locală, care funcționează pe o astfel de bază, poți fi cu încredere. Acolo tot ceea ce nu este încă în ordine, ajunge să fie în ordine. În ceea ce-i privește pe corinteni, Pavel avea toate motivele să fie încrezător. Poți tu spune același lucru despre adunarea locală, din care faci parte?

Citește încă o dată 2 Corinteni 7.9-16. – Cum vorbești tu cu alții despre frații tăi și despre surorile tale? În sens bun, sau răi?

22. Darul de a dăru

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 8.1-8

În capitolele 8 și 9, Pavel revine la un subiect pe care îl abordase deja în capitolul 16 din prima sa scrisoare. Se referă la sprijinul financiar al credincioșilor care trăiesc în sărăcie. Mai clar spus, el este preocupat de conținutul portofelului dumneavoastră. Așadar, te poate costa bani dacă te ocupi cu aceste capitole. Așadar, gândește-te bine în ce te implici.

În pasajul pe care îl ai acum în fața ta, Pavel te va elibera de bunurile pământești într-un mod impresionant. De altfel, el se ocupă de acest subiect fără a avea el însuși vreun interes sau beneficiu. El nu cere pentru el însuși, ci pentru credincioșii nevoiași din Iudeea. Fii atent despre ce este vorba: el te eliberează de banii tăi. Este ceva diferit de viceversa, și anume că încearcă să scoată bani de la tine. Poți afla cum se întâmplă acest lucru din modul în care el îi instruiește pe corinteni. El nu le spune că trebuie să dea un anumit procent din venitul lor. Așa se făcea în Vechiul Testament. Zece la sută era norma și toată lumea știa ce are de făcut. În Noul Testament, nu este vorba de sumă, ci de motiv, de motivul pentru care se dăruiește și de atitudinea în care se face acest lucru.

Avem impresia că un număr destul de mare de frați și surori din Corint erau bogați. Dar Pavel nu spune că ei ar trebui să dea pentru că au o situație atât de bună. Nu, el dă ca exemplu adunările din Macedonia. Ei ar trebui să se uite la ele. Aceste adunări aveau toate motivele să se gândească la ele însele. Au avut o situație foarte grea, au fost persecutate. În plus, poate ca o consecință a necazului lor că trăiau într-o mare sărăcie. Dar ei nu se gândeau la ei înșiși. În mijlocul tuturor necazurilor lor, era o abundență de bucurie în Domnul. De aceea, ei se gândeau la alții care erau în nevoie și, de aceea, erau și darnici peste măsură în dăruirea lor. Aceasta este, așa cum Pavel numește, „harul lui Dumnezeu”. Harul i-a determinat să dăruiască de bunăvoie.

Aici nu se vorbește de o poruncă sau de o lege. Se spune chiar despre acești credincioși din Macedonia că l-au presat pe Pavel să li se permită să dea. Cum au ajuns la aceasta? Nu poți găsi așa ceva decât la credincioșii care sunt profund conștienți de faptul că sunt legați unii de alții ca o familie. Este vorba despre frați și surori în credință, care au cu toții aceeași viață nouă, același Tată, același Domn și același Duh Sfânt. Ei doresc să participe la o slujire care are loc față de alți sfinți. Prin urmare, slujirea nu este doar „slujire prin cuvânt”, ci mai ales prin faptă. Pavel a putut mărturisi despre ei că au dat cât au putut, ba chiar că au dat mai mult decât puteau da în realitate. Au ajuns la aceasta pentru că dăruirea era „un har” pentru ei. Dăruirea este un privilegiu, nu o datorie. Cei care văd lucrurile astfel nu se agață de banii lor. Domnul Isus Însuși a spus că a da este mai fericit decât a primi (Faptele apostolilor 20.35). Ceea ce au dat macedonenii a depășit chiar și așteptările lui Pavel.

Ce taină este în spatele unei asemenea generozități? O vei găsi în versetul 5. Ei s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului. Cine se dă pe el înșiși în primul rând Domnului într-o predare completă nu mai are nicio problemă în a dăruia altora bunurile sale pământești. Atunci ești complet umplut de cine este Domnul și ai încredere că El îți poate da tot ce ai nevoie. Nu a spus El în Psalmul 50.12: „A mea este lumea și tot ce cuprinde ea”? Cineva mi-a spus cândva: „Poți continua să dăruiești mereu, pentru că pe Dumnezeu nu-L poți sărăci”. El a vrut să spună că poți continua să dai mereu ceea ce primești de la Dumnezeu, pentru că sursa lui Dumnezeu nu poate fi epuizată. Este voia lui Dumnezeu ca mai întâi să te dăruiești Domnului. În continuare citești despre macedoneni că ei s-au dat pe ei înșiși lui Pavel. Aceasta înseamnă că ei erau în

deplin acord cu ceea ce Pavel le arată și îi îndemna aici. Acest lucru este, de asemenea, foarte important. Dă-te și tu însuși lui Pavel. Prin aceasta vreau să spun: citește scrisorile sale din Biblie și puneți la inimă instrucțiunile pe care le dă în ele. Și asta este ceva ce vrea Dumnezeu.

Cu acest exemplu înaintea ochilor, Tit a fost îndemnat să meargă la Corint și să primească banii pe care ei îi pusese deoparte pe baza primei sale scrisori (1 Corinteni 16.2). Prin aceasta și ei trebuiau să primească o parte de contribuție la harul dăruirii. Poți observa din toate că nu este vorba de a face bani. Pavel este preocupat ca ei să se ocupe de banii lor într-un mod adecvat, creștin. El le arată și abundența de binecuvântări spirituale pe care le posedau: credință, cuvânt și cunoaștere. El le-a menționat pe acestea și în 1 Corinteni 1. Dar acolo a trebuit să spună că le foloseau în mod carnal. Acum poate să vorbească pozitiv despre ele și să adauge ceva. El poate vorbi cu bucurie despre sânguința lor și despre dragostea lor pentru el. Își arătasera sânguința ascultând ceea ce scrisese în prima sa scrisoare. Făcând acest lucru, și-au arătat în același timp dragostea pentru el. Credința, cuvântul și cunoașterea nu mai erau acum lucruri pe care doar le afișau. A existat o bază sănătoasă pentru a trăi aceste lucruri așa cum trebuiau să fie trăite. Încrederea lor în Dumnezeu (credința), vorbirea (cuvântul) lor și ceea ce știau despre Dumnezeu (cunoașterea) se vedeau în viețile lor. Acum ei puteau să adauge ceva la toate acestea. Li s-a permis să dăruiască din belșug. Aici se folosește din nou cuvântul „har”. Aceasta este deja a patra oară când întâlnim acest cuvânt (vezi versetele 1, 4 și 6; după aceea apare de încă patru ori, de două ori în acest capitol, în versetele 9 și 19, și de două ori în capitolul 9, în versetele 8 și 14, adică de opt ori în total).

Pentru a evita orice înțelegere greșită, Pavel subliniază în mod explicit că nu dă o poruncă. El a scris despre sânguința altora (adică a macedonenilor), pentru a-i face pe corinteni să fie dispuși să se arate generoși în același mod. Întotdeauna este așa. Un exemplu bun are consecințe bune. Tu te poți lăsa stimulat de exemplul bun al altora pentru a acționa în același mod. Repet, nu este vorba de sumă, ci de motivul pentru care se dăruiește. Pentru corinteni s-a adăugat un alt punct de vedere, și anume testarea dragostei. Ioan scrie în prima sa epistolă, capitolul 3.17: „Dar cine are bunurile lumii [necesare vieții] și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?”. Astfel, Ioan spune cu atâta tărie că cineva care vede că fratele său sau sora sa are nevoie de ceva și nu face nimic, deși ar putea, nu este un credincios. Dragostea lui Dumnezeu nu locuiește într-o astfel de persoană. Cel mai simplu mod de a-ți testa dragostea frățească este să faci apel la portofelul tău. Pavel spune aici, ca să zicem așa: „Arată dacă dragostea ta pentru fratele tău sărac este autentică, dându-i ceea ce poți.” Acest punct de vedere în testarea dragostei îl poți aplica liniștit la tine însuși.

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 8.1-8. – Ce îți spune modelul macedonenilor?

23. Fiecăruia la fel de mult

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 8.9-15

Versetul 9 este din nou o dovadă atât de puternică a faptului că Pavel (și, de altfel, și alți scriitori biblici) Îl dă întotdeauna ca exemplu pe Domnul Isus, în special în cele mai practice subiecte. În versetele anterioare i-a citat deja ca exemplu pe macedonenii, dar exemplul Domnului Isus care urmează acum eclipsează totul. Cunoști și tu harul Domnului Isus Hristos?

Domnul Isus este numit aici pe numele Său complet. Întreaga slavă a Persoanei Sale este exprimată în acest verset, în mijlocul unui pasaj în care este vorba despre dăruire. Au fost mulți oameni generoși, dar nimeni nu a dat vreodată atât de mult ca Domnul Isus. El era bogat. Cât de bogat? El este Creatorul cerului și al pământului. Tot ceea ce percepi în jurul tău este de la El. Lui îi aparține lumea și toată plinătatea ei (Psalmul 50.12b; citește și versetele anterioare din acest psalm). În cer Îl slujesc nenumărați îngeri. La porunca Lui, ei fac ceea ce li se spune (Psalmul 103.20). Înțelepciunea Lui este de nepătruns; în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii (Coloseni 2.3). El poartă toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale (Evrei 1.3). Cine ar putea calcula vreodată cât de bogat era Domnul Isus? El a renunțat la toată această bogăție atunci când s-a născut pe pământ ca un copil sărac. A fost înfășurat în scutece și așezat într-o iesle, din care animalele se hrănesc. Atunci nu se vedea nimic din bogăția și înțelepciunea Sa - deși El a rămas Dumnezeu Fiul, în deplină posesie a întregii bogății divine.

El a crescut în cea mai disprețuită parte a Israelului, Nazaret, despre care s-a spus: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1.46). În timp ce trecea prin Israel, El nu avea un loc unde să poată să Își pună capul (Matei 8.20). El nu avea bani. Pentru ca El să poată plăti taxa Templului, un pește trebuia să furnizeze suma necesară (Matei 17.24-27). Când avea nevoie de o barcă sau de un măgar, trebuia să le împrumute (Luca 5.3; Matei 21.2,3). La cruce, soldații au aruncat zarurile pentru bunurile Sale. Tot ceea ce avea erau câteva haine, care, probabil, Îi fuseseră încă dăruite de niște femei (Ioan 19.23,24; Luca 8.2,3). Chiar și mormântul, în care a fost așezat, aparținea altcuiva: „Iosif a luat trupul ... și L-a pus în mormântul său nou” (Matei 27.59). Ce sărăcie! S-ar putea crede că Domnul Isus avea prieteni, oameni care Îi puteau face sărăcia suportabilă. Dar când a fost cu adevărat important, prietenii Lui L-au părăsit (Marcu 14.50).

Ultimul lucru care i-a rămas (și care rămâne pentru fiecare ființă umană) a fost Dumnezeu. Și acum sărăcia reală și teribilă a Domnului Isus devine foarte clară: și Dumnezeu L-a părăsit. Noi nu am putut deveni bogați prin sărăcia „normală” a Domnului Isus. Noi nu ne putem îmbogăți decât numai prin ceea ce a trăit Domnul Isus în cele trei ore de întuneric de pe cruce. Acolo găsim punctul culminant al sărăciei Sale și al celei mai profunde amărăciuni, pentru că acolo a fost părăsit de Dumnezeu Său. Acolo a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Dumnezeu Însuși S-a întors împotriva Lui acolo și L-a judecat.

De ce a vrut Domnul Isus să îndure această sărăcie cumplită? La sfârșitul versetului nostru se spune: „pentru voi, ca, prin sărăcia Lui voi să fiți îmbogățiți”. El a făcut toate acestea pentru tine, care erai atât de incredibil de sărac. Sărac prin păcat. Și acum devenit așa bogat, „binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești” (Efeseni 1.3), „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8.17), un loc în casa Tatălui (Ioan 14.1-3). Sunt prea multe bogății, ca să fie enumerate. Ar trebui să te gândești la ceea ce ai primit datorită sărăciei Domnului Isus. Atunci vei deveni conștient: Cât de nespus de

bogat am devenit! În acest context, mai poate fi dificil să renunți la o parte din averea ta materială? Sigur că nu!

Pavel consideră că este „de folos” pentru corinteni să le împărtășească opinia sa în acest fel. Și este, de asemenea, de folos pentru tine. Corinteni începuseră deja cu un an înainte să facă ceva pentru frații săraci și surorile sărace din Iudeea. Nu numai că au făcut-o, dar au făcut-o voit, inimile lor au fost implicate. Poți da ceva fără să știi de ce și pentru ce o faci. Nu așa fusese la corinteni. Dar mai era altceva: trebuiau să realizeze ceea ce făceau. Tu te poți hotărî să pui deoparte o anumită sumă de bani în mod regulat pentru lucrarea Domnului sau pentru cineva aflat în nevoie. Poți să începi bine cu aceasta, dar după un timp devii delăsător. Pot exista tot felul de motive pentru acest lucru. La început stai foarte mult sub impresia unei anumite nevoi. După un timp, acest lucru se diminuează și, pe termen lung, nu se obține nimic. Prin urmare, trebuie să ți se reamintească de intenția ta inițială și de începutul bun pe care l-ai avut. Este vorba despre ceea ce ai. Dacă ești gata să dăruiești în funcție de posibilitățile tale, este „bine primit”. „Bine primit” înseamnă că contribuția ta este acceptată cu mare bucurie. Această bucurie o are Dumnezeu și cei care primesc contribuția ta.

În acest pasaj nu ți se cere să dai mai mult decât ai. Pavel este foarte clar în această privință. Ideea nu este să dai atât de mult încât alții să fie siguri din punct de vedere financiar, în timp ce tu însuși trebuie să ceri ajutor. Nu, este vorba despre o distribuție echitabilă a bunurilor. Din bogăția ta poți da ceea ce este de prisos altora care nu au cele necesare pentru a trăi. Atunci există echilibru. Lucrurile ar trebui să fie diferite pentru noi, credincioșii, decât sunt în lume. O repartitie echitabilă între țările bogate și cele sărace nu se realizează, pentru că oamenii caută întotdeauna propriul avantaj. Se distrug tone de alimente pentru a menține prețurile ridicate, în timp ce alții mor de foame. Abundența ta poate servi la acoperirea lipsei celor care sunt credincioși ca tine. Astfel, te poți baza pe ceilalți pentru a te ajuta cu ceea ce ai nevoie, dacă vei avea vreodată nevoie. Așa de simplu are loc aceasta în Adunarea lui Dumnezeu. Această egalitate nu este un fel de comunism. Comunismul spune: tot ceea ce este al tău este al meu. În comunism, te îmbogățești pe tine însuși în detrimentul celorlalți. În Adunarea lui Dumnezeu, unul îl îmbogățește pe celălalt pe cheltuiala proprie: tot ce este al meu, este al tău. Gândește-te încă o dată la exemplul Domnului Isus.

Pentru a sublinia acest principiu al egalității, Pavel arată exemplul modului în care Israel a adunat mana în deșert. Poți citi despre acest lucru în Exodul 16. În fiecare dimineață, mana era din belșug, ca hrană pentru o zi. Au fost israeliți care au strâns mult și alții care au strâns mai puțin. Unii au adunat mai mult decât au putut mânca, în timp ce alții ar fi putut folosi mai mult. Ce au făcut? Cei care adunaseră mai mult decât puteau mânca dădeau celor care aveau prea puțin. Aceasta a fost împărțită. Nu cred că a fost împărțită cu israeliții leneși. Și pentru timpul în care trăim este valabil: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3.10). Dar dacă cineva nu avea nicio vină pentru că nu putea aduna mai mult, de exemplu din cauza unei boli sau a bătrâneții, atunci se împărțea. De altfel, ce ar fi trebuit să facă cel care a strâns prea mult? Oricum, nu putea să o păstreze până a doua zi, pentru că atunci erau viermi în ea. Privește abundența pe care o ai. Din acest punct de vedere, este mai bine să dăruiești ceva din belșugul tău decât să-l cheltuiești pe lucruri fără valoare, din care nu vei mai avea nimic pe termen lung.

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 8.9-15- Contribui și tu la „egalitate”?

24. Diaconi

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 8.16-24

După tot ceea ce a spus Pavel până acum despre dăruire, există acum o întrebare importantă la care trebuie să răspundem: Cine sunt persoanele care poartă de grijă ca banii (toți banii, nu doar o parte din ei) să ajungă la destinația corectă?

Este justificat să se acorde atenție credibilității acestora. Dacă ai dat (mulți) bani, cu siguranță te va interesa dacă aceștia ajung la destinație. Persoanele care trebuie să ia darurile corintenilor și să le ducă la Ierusalim le sunt prezentate acestora de Pavel. El face acest lucru pentru a nu părea că își caută propriul avantaj. De asemenea, o face pentru a le arăta corintenilor că banii lor sunt gestionați cu grijă. Este o responsabilitate pe care el și-o asumă cu plăcere. Acest tip de control este necesar, chiar și astăzi. În Adunarea lui Dumnezeu încă se mai colectează bani, mai ales în prima zi a săptămânii, duminica (vezi 1 Corinteni 16.1).

Adunarea a desemnat frați care să se ocupe de banii colectați. Aceștia sunt numiți și „diaconi”. Aceștia ar trebui să fie întotdeauna mai mulți și nu doar un singur frate. Dacă toți banii se află în mâinile unui singur frate, pericolul de abuz este mult mai mare decât dacă doi sau trei frați se ocupă de ei. Nu trebuie să existe nicio intenție în spatele acestei proceduri. De exemplu, se poate întâmpla cu ușurință ca fratele care administrează banii să aibă nevoie de bani doar pentru o achiziție privată. Nu are banii în casă, banca a închis deja și nu are card de cecuri. Ceea ce are în casă sunt banii de la colecta de duminica trecută. Ei bine, o împrumută, desigur, cu intenția de a o pune înapoi. Din cauza unor circumstanțe neprevăzute, aceasta se amână. Între timp, apar probleme financiare. Sunt sigur că înțelegi foarte bine că un frate care gestionează singur banii poate abuza cu ușurință de o astfel de poziție. Nu am inventat eu acest exemplu. Așa s-a întâmplat cu adevărat în practică. Prin urmare, orice frate căruia i s-a cerut să preia această sarcină va acorda valoare faptului de a face aceasta împreună cu un alții și de a fi controlat de alții.

Ce fel de frați pot face o astfel de slujire? În acest pasaj îți sunt prezentați trei frați. Primul este Tit. De la el poți învăța următoarele: Tit se știa legat de credincioșii din Corint. În versetul 6 ai citit că Pavel l-a încurajat să meargă la Corint. Aici citești că *Dumnezeu* i-a pus în inimă, astfel încât nu avea nevoie de încurajarea din partea lui Pavel. Pavel subliniază prin aceasta faptul că Tit nu era un fel de „băiat de comenzi” pentru el, ca și cum el l-ar fi influențat pe Tit să meargă, ci că Tit a plecat de bună voie. Astfel că nu-l puteau acuza pe Pavel că își caută cu viclenie propriul avantaj cu ajutorul lui Tit.

Apoi este menționat un alt frate. Pavel nu îi menționează numele, ci calitățile. De aici poți învăța că un frate care are responsabilitatea pentru banii credincioșilor trebuie să fie cineva de bună reputație. Faptele apostolilor 6.3 și 1 Timotei 3.8-13 vorbesc, de asemenea, despre calitățile pe care trebuie să le aibă acești frați. Pavel dă o mărturie bună despre acest frate (versetul 18). El s-a dovedit experimentat în Evanghelie. Peste tot se știe că el are o inimă pentru cei pierduți și că îi caută în nenorocirea lor pentru ca să le facă cunoștință cu harul lui Dumnezeu. O astfel de persoană poate fi aleasă de adunări pentru a aduce un alt fel de har într-o altă formă de nenorocire. Dăruirea este numită din nou „har” în versetul 19. El era destinat nevoii materiale în care se aflau credincioșii din Ierusalim.

Acest frate trebuia să călătorească și el cu ei. Acest lucru a fost pentru a clarifica încă o dată că Pavel era preocupat în această slujbă doar de gloria Domnului. Pavel a fost mereu preocupat de acest lucru, indiferent de slujirea în care era implicat. Acest lucru ar trebui să fie de asemenea mereu în fața ochilor tăi în tot ceea ce faci. Și, luându-l pe acest frate cu ei, devine de asemenea clar că Pavel face totul pentru a nu fi suspectat, când călătorește cu atâția bani. El nu era preocupat doar de a fi sincer față de Domnul, ci și față de oamenii. El știa bine că Domnul îl cunoștea pe deplin și că nu putea să ascundă nimic de El. El a trăit în consecință. A fi sincer față de Domnul te ajută să iei decizii corecte. Dar este vorba de mai mult decât atât. Tu ai a face și cu oamenii din jurul tău. Pavel nu este atât de arogant încât să spună: „Eu am de-a face doar cu Domnul. Domnul știe cum sunt eu și nu am nimic de-a face cu nimeni altcineva.” Nu, el se gândește în mod conștient la ceea ce ar putea crede oamenii despre el. El face tot ce-i stă în putință pentru a sta în fața tuturor cu onestitate și pentru a fi așa! Desigur, vor exista întotdeauna oameni care vor continua să gândească și să vorbească lucruri rele, dar asta nu ar trebui să te împiedice să faci tot ce poți pentru a le lua din mână orice argument cu care te-ar putea acuza de necinste.

În versetul 22 este menționat un al treilea frate, care merge împreună pentru a lua banii. Acesta este un frate care fusese „probat deseori în multe” de către apostol. El s-a dovedit foarte zelos în tot felul de misiuni pe care le primise. Așadar, nu era un începător, nu o persoană fără experiență, care a primit această misiune importantă. Chiar și astăzi este bine dacă cineva, înainte ca credincioșii să-i dea responsabilitatea în domeniul financiar, a dovedit că poate face față unei astfel de sarcini. Acest al treilea frate menționat de Pavel a fost și mai zelos în această privință, pentru că avea încredere în corinteni că îl vor primi bine. O sarcină poate deveni mult mai ușoară dacă se răspunde la ea în mod pozitiv.

În versetul 23, Pavel îi menționează din nou pe cei trei frați, pe care i-a prezentat în versetele anterioare și mai adaugă ceva. Împreună cu Tit, el a avut o parte comună în lucrarea printre corinteni. Ceilalți doi frați (deja menționați în versetele 18 și 22) vin în numele adunărilor și primesc titlul special de „gloria lui Hristos”. Acești doi frați radiază slava lui Hristos în această slujbă pur materială. Acest lucru ne dă o impresie măreață despre recunoașterea pe care o primește această slujbă în ochii lui Dumnezeu. Poate fi atunci dificil pentru corinteni să îi primească cu demnitate pe acești trei frați? Unor astfel de oameni li se încredințează cu plăcere banii economisiți. Pavel face din celelalte adunări niște spectatori, cu privire la comportamentul corintenilor. Celelalte adunări dăduseră deja mult. Ar putea corintenii să stea deoparte? Prin contribuția lor, ei trebuiau să dea dovadă de dragoste. Dragostea ar trebui să se simtă. În cele din urmă, ei nu trebuiau să-l blameze pe Pavel prin neprimirea binevoitoare a fraților. El i-a lăudat întotdeauna înaintea altor adunări. Imaginează-ți că nimic din toate acestea nu s-ar fi dovedit a fi adevărat. Pavel se baza pe faptul că ei vor răspunde așa cum se aștepta el. Este acest lucru valabil și pentru tine?

Citește încă o dată 2 Corinteni 8.16-24. – Ce calități trebuie să aibă un frate pentru a putea exercita slujba de diacon?

25. Dumnezeu îl iubește pe acela care dă bucuros

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 9.1-7

Cuvântul „pentru că”, cu care începe acest capitol, arată deja că el urmează direct după ultimele versete din capitolul precedent. Vezi acest lucru și în versetul 3, unde sunt numiți iarăși frații pe care i-ai întâlnit la sfârșitul capitolului 8.

Pavel vorbește despre încrederea pe care o avea în corinteni, că ei vor avea darurile pregătite atunci când el va veni. Observă cât de delicat se exprimă el. El îi face să știe că, de fapt, nu este necesar să scrie despre asta. El nu vorbește pe un ton autoritar. Acest lucru ar fi contrar subiectului despre care scrie. Donația este voluntară. Pavel cunoștea disponibilitatea lor. El le-a arătat acest lucru – exprimat în termeni populari - macedonenilor. El le-a povestit cum au început colectele în Corint cu un an înainte. Acest lucru a avut un efect minunat asupra macedonenilor. Exemplul corintenilor îi inspirase pe credincioșii de acolo să dea tot ce era posibil și chiar mai mult decât atât. Ai citit despre acest lucru la începutul capitolului 8. De altfel, Pavel i-a folosit pe macedoneni ca exemplu pentru corinteni, pentru că aceștia din urmă deveniseră leneși în ceea ce privește colectele. Așadar, vezi o reciprocitate. Pavel nu îi pune pe credincioși unul împotriva celuilalt, ci îi pune ca exemple unii pentru alții, astfel încât ei să se urmeze unii pe alții în a face binele. Intenția lui nu este de a mobiliza o competiție de „dăruire”. Nici nu are intenția de a-i descuraja pe credincioși, pentru ca aceștia să se gândească: Noi nu putem face ceea ce fac ei. De asemenea, nu menționează nicio sumă. Singurul lucru pe care intenționează să îl facă este să-i dea pe credincioși drept exemplu unii pentru alții. El ar avea destule lucruri negative să spună despre corinteni, dar nu a făcut-o. El le vorbește celorlalți despre binele pe care l-a găsit la ei. Putem învăța ceva din asta.

Și dacă există pericolul ca Pavel să fi vorbit prea pozitiv despre corinteni, el face acum tot ce-i stă în putință pentru a-și menține declarațiile pozitive, până la urmă. Îi trimite pe frați la ei, pentru ca ei să vadă cât de departe au progresat corintenii cu colectele lor. Dacă nu au terminat încă, frații ar putea să-i ajute. Atunci, în orice caz, ele ar fi fost terminate când ar fi venit el însuși, și nu ar fi trebuit să retragă cuvintele de laudă despre corinteni. Macedonenii vor veni cu el. Ce ar trebui să le spună dacă nimic din ceea ce le-a spus despre corinteni nu s-ar fi dovedit a fi adevărat? Atunci nu ar ști ce să spună. Încrederea lui ar fi fost foarte rușinată. Și nici corintenii înșiși, desigur, nu ar arăta prea bine. Vezi cum Pavel îi ajută prin toate mijloacele să își împlinescă promisiunea. Nu așteaptă cu brațele încrucișate și nu se uită cât au realizat, pentru ca apoi să vină cu comentariul său tăios (așa am făcut-o noi uneori). De aceea îi trimisese pe frați înainte, pentru a „pregăti mai dinainte binecuvântarea anunțată mai dinainte”.

Darul este numit aici „binecuvântare”. Este o expresie frumoasă pentru darul tău! Prin cuvântul binecuvântare, te gândești doar la lucruri bune, niciodată la lucruri rele. Astfel, atunci când dăruirea este o binecuvântare, nu te gândești la ceea ce pierzi, ci la lucrurile bune pe care le primește cealaltă persoană de pe urma ei. Atunci vei trăi nevoia, care vine în calea ta, nu ca pe ceva neplăcut, ca și cum ai fi forțat să dai bani, ci ca pe ceva pozitiv. Nu este vorba despre impozitul bisericesc, prin care oamenii sunt obligați să contribuie cu partea lor la cheltuielile pe care le are biserica. Nu, este vorba despre dăruire, despre dăruire adevărată. Nu o faci cu neîndestulare. Nu pentru ca ceilalți să aibă o părere înaltă despre tine. Nici pentru ca tu însuși să ai o părere înaltă despre tine, un sentiment de genul: „Ce om bun sunt!”. Așa făceau fariseii milostenia. Trebuie să citești o dată în Matei 6.2-4 cum Domnul Isus îi avertizează pe ucenicii Săi împotriva acestui lucru. Pericolul acestui tip de fariseism este în fiecare dintre noi.

În Faptele apostolilor 5.1-11 este o relatare care este, de asemenea, semnificativă în această privință. Primii creștini se caracterizau prin dragoste practică unii față de alții. Ei au vândut bunurile lor și au pus banii la picioarele apostolilor (Faptele apostolilor 4.34-37). Anania și Safira nu au vrut să stea deoparte. Au vândut o bucată de teren pentru o anumită sumă. Să spunem că au primit 5.000 de euro pentru ea. Dar li s-a părut puțin cam mult să dea întreaga sumă. Așa că au dat numai o parte din sumă. Nu ar fi fost nimic în neregulă cu asta, dacă nu ar fi procedat așa fel că au dat impresia că au dat prețul întreg al vânzării. În realitate, ei au luat cu ei doar, să zicem, 4.500 de euro pentru apostoli. Observă: ei nu aveau nicio obligație de a da ceva. Mai târziu, Petru spune că, după vânzare, puteau să facă ce voiau cu banii. Dar acum au vrut să dea impresia că sunt creștini care au sacrificat totul, deși au pus în secret 500 de euro în propriile buzunare. Ce ipocriți!

Stai puțin! Nu striga prea tare! Desigur, erau ipocriți și mincinoși. Dar tu nu te consideri niciodată mai bun decât ești? Dumnezeu nu așteaptă de la tine *mai mult* decât poți și vrei tu să dai. Acest lucru se aplică în primul rând banilor tăi, dar îl poți aplica și la timpul tău. Tu spui că Domnul decide totul cu privire la tine, dar Îl ieși cu adevărat în considerare în toate? Nu mă refer la slăbiciunea în care se practică uneori acest lucru. Nu, mă refer la faptul că uneori vrem să ne prefacem că trăim o viață de devoțiune și, în același timp, pot exista lucruri despre care știm că nu se potrivesc cu o viață consacrată Domnului.

După această abatere către Faptele apostolilor 5, ne întoarcem la capitolul nostru. Am scris: Nu da cu zgârcenie! De ce nu? Pentru că nici atunci nu vei primi prea multe înapoi. Pentru că dăruirea este comparată cu semănatul. Ce i-ai spune unui fermier care este foarte cumpătat cu semințele sale, dar care se așteaptă totuși la o recoltă uriașă? Reacția ta este evidentă: fermierul nu este chiar deștept. Dacă ai semănat puțin, vei culege puțin. Fermierul care vrea o recoltă bogată va semăna cu mâna plină. Aceasta este învățătura simplă prin natură pe care Pavel o prezintă aici - toată lumea va fi de acord cu ea - și pe care o aplică la dăruire. Depinde doar dacă crezi sau nu în aplicație. Într-un mod puțin diferit, dar în același scop, Dumnezeu Însuși spune în Maleahi 3.10 (și citez întregul verset, pentru a te face conștient de semnificație, în speranța că veți accepta această provocare din partea lui Dumnezeu; pot atesta faptul că funcționează): „Aduceți toată zeciuiala în casa vistieriei, ca să fie hrană în casa Mea; și puneți-Mă la încercare acum prin aceasta», zice Domnul oștirilor, «dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și nu voi turna peste voi binecuvântare până nu va mai fi loc pentru ea.»” Ce promisiune a lui Dumnezeu!

Uneori se întreabă de o măsură, pentru a ști cât de mult trebuie să dea. În Vechiul Testament, israeliții erau obligați să dea 10% din venitul lor. Aceasta era Legea. Noi, creștinii, nu mai trăim sub Lege, ci sub har. Ar trebui să folosim harul pentru a da mai puțin decât trebuiau să dea israeliții? Este doar o întrebare. Aici se spune că poți da cât de mult ți-ai propus în inima ta să dai. Gândește-te, roagă-te și apoi dăruiește suma respectivă. Nu dăruie impulsiv, într-un val de emoții. S-ar putea să regreti mai târziu, pentru că ai acționat pripit. Nu da, dacă nu ai plăcere să dai. Dumnezeu nu iubește darurile care se dau cu neplăcere. Și nici nu dăruie, pentru că tu însuși ți-ai impus o obligație de a dăruie. Cadourile forțate nu se potrivesc cu dăruirea creștină. Dă cu bucurie, cu veselie. Vei avea atunci o experiență deosebită a iubirii lui Dumnezeu. Se spune: „Dumnezeu îl iubește pe acela care dă bucurios”. El își recunoaște propriul caracter în tine. Nu este El Însuși marele Dătător?

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 9.1-7. – Cum dai tu?

26. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 9.8-15

Pavel nu se mai satură să aducă argumente pentru a-i determina pe corinteni să dea în mod corespunzător. Toate argumentele sale pun „dăruirea” într-o lumină divină. Nu este vorba despre o grosolană goană după bani. Este vorba despre un privilegiu incredibil, cu binecuvântări speciale atașate acestuia. Ai de-a face cu un Dumnezeu puternic.

Vrei să fii un dăruitor bucuros? Dumnezeu este puternic capabil să-ți dea în schimb ceea ce ai nevoie. Nu doar puțin, ci din abundență. Observă aceste cuvinte din versetul 8: „având întotdeauna toată îndestularea în orice, să prisosiți în orice lucrare bună”. Nu vorbește asta de o mare abundență?

Deci, Dumnezeu îți dă și ție o mulțime de bani? Acest lucru este posibil, dar nu trebuie să fie așa. El „poate să facă să prisosească orice har”. De asta ai nevoie mai întâi, pentru că de acolo începe dăruirea. În ceea ce privește dăruirea, aceasta depinde în primul rând de atitudinea *inimii* tale și apoi de acțiunea *mâinii* tale. El îți dă „toată îndestularea”, nu pentru ca tu să faci lucruri frumoase pentru tine (deși, desigur, îți poți cumpăra ceva frumos din când în când), ci pentru ca tu „să prisosești în orice lucrare bună”. În 1 Timotei 6.17 poți citi că Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Dar aceasta include imediat și porunca: „să facem binele, să fim bogați în fapte bune, să fim darnici, gata să dăm”. Ar putea fi mai clar de atât? Un creștin se bucură să dăruiască. Hudson Taylor, omul care a început o mare lucrare misionară în China, a spus odată: „Experiența mea a fost că, cu cât dădeam mai mult altora, cu atât mai mult sufletul meu devenea mai plin de fericire și binecuvântare.”

Versetul 9 din pasajul nostru este un citat din Psalmul 112.9. Acolo se enumeră câteva caracteristici ale unei persoane temătoare de Dumnezeu. Una dintre ele este să dăruim săracilor. Dumnezeu îți dă anumite resurse pentru ca, dăruindu-le, să poți arăta că ești temător de Dumnezeu. Ceea ce împrăștii și dai săracilor nu se pierde. Dumnezeu consideră aceasta ca fiind „neprihănire”, adică o faptă dreaptă a cărei valoare rămâne pentru veșnicie. Acest lucru nu este neînsemnat! Urmează din nou comparația cu semănătorul, ca și în versetul 6, dar urmează o aplicație diferită. În versetul 6 ai văzut că nu te poți aștepta la o recoltă mare dacă ai semănat cu zgârcenie. Ceea ce culegi depinde de cantitatea pe care o semeni. Aici lecția este că Dumnezeu îți dă mai întâi bunurile pământești, pentru ca tu să le împarți, iar apoi îți dă ceea ce este necesar pentru viață. Mai întâi dă sămânță, apoi pâine pentru hrană. Deci, este vorba despre ordinea în care procedezi cu bunurile și banii tăi. Mai întâi dai și apoi iei. Practic, poți face acest lucru, de exemplu, punând mai întâi deoparte o parte din venitul tău pentru Domnul și apoi te uiți de ce ai nevoie pentru tine însuși. Dumnezeu le dă pe amândouă. Doar că El calculează puțin diferit față de cum o facem noi deseori. El dă, pentru ca noi să dăm mai întâi și apoi să luăm ceva pentru noi înșine, în timp ce noi de multe ori luăm mai întâi pentru noi înșine și apoi vedem dacă a mai rămas ceva pentru Domnul.

Deoarece tocmai vorbim de aritmetică: și Dumnezeu înmulțește. Tu primești înapoi nu numai ceea ce ai semănat. Primești înapoi mult mai mult, astfel încât să poți da din nou mai mult. Roadele unor astfel de fapte drepte se înmulțesc întotdeauna. Se creează o nouă bogăție cu ajutorul căreia se pot face fapte de dragoste. Ceea ce rezultă din aceasta este mulțumirea față de Dumnezeu. În acest fel, urci un nivel. Cu cât ne apropiem mai mult de finalul capitolului, cu atât compoziția devine mai înviorătoare. În versetele anterioare, scena acțiunii este mai mult

pământul cu nevoile sale; dar în versetele următoare ea este din ce în ce mai mult înlocuită de cer, unde se află Dumnezeu și unde inimile recunoscătoare Îl laudă, până când, în cele din urmă, în ultimul verset, Dumnezeu Însuși este subiectul admirației.

Ce efect măreț al unei slujiri, care satisface „doar” nevoile practice ale credincioșilor! Nu este doar o ușurare a nevoilor, ci această slujbă duce și la o mulțumire care se revarsă către Dumnezeu. Cei care primesc darurile Îl slăvesc pe Dumnezeu, Îl înalță. Ei fac acest lucru pentru că văd în daruri că cei care le oferă și-au supus mărturisirea lor Evangheliei lui Hristos. La ei nu a fost doar o mărturisire cu buzele, ci a venit și din mâna lor. Vezi tu că o mână generoasă este asociată aici cu „supunerea față de Evanghelia lui Hristos”? S-ar putea ca tu să fi crezut că Evanghelia ar fi doar pentru păcătoșii pierduți. Bineînțeles, în primul rând, are legătură cu asta. Un păcătos, care își dă seama că este vinovat în fața lui Dumnezeu și vede că numai prin Domnul Isus poate fi salvat de păcatele sale și de iad, se va supune cu bucurie Evangheliei. Dar aici vezi că supunerea ar trebui să fie o atitudine permanentă și este determinantă pentru toate lucrurile din viața ta de credincios. Cine vrea doar să fie eliberat de păcatele sale și de judecată și să nu mai aibă nimic de-a face cu Evanghelia? Cine argumentează în acest fel nu dă impresia că este cu adevărat convertit. Supunerea față de Evanghelie cu inima și sufletul înseamnă și o supunere bucuroasă față de vestea bună (pentru că asta înseamnă cuvântul „Evanghelie”), atunci când vine vorba de banii tăi.

În afară de faptul că Dumnezeu îți dă înapoi ceea ce tu I-ai dat Lui și alor Săi - și că El întotdeauna îți dă înapoi mai mult decât I-ai dat tu Lui și pentru El, căci El nu va avea niciodată datorii față de tine - mai există un alt efect frumos la destinarii darului. Ei se roagă pentru tine. Dacă ar trebui să prețuiești ceva, atunci este acest lucru: că există oameni care se roagă pentru tine. Acest lucru are o valoare de neprețuit. Prin daruri s-a creat o legătură deosebită. Destinarii darului văd în darul tău harul abundent al lui Dumnezeu față de tine. Nu este vorba de a te lăuda și de a-ți spune ce tip grozav ești. Atunci când dăruiești, iei parte la ceea ce se numește „harul de nespus al lui Dumnezeu”. Observi cum Pavel caută cuvinte care să facă să simți marea valoare a dăruirii.

Inevitabil, el ajunge să vorbească despre Dumnezeu ca fiind cel mai mare Dătător. Dumnezeu a oferit cel mai mare Dar oferit vreodată, un Dar absolut incomparabil. Dumnezeu nu ar fi putut oferi o dovadă mai mare a faptului că El este un Dătător, decât darul Fiului Său. A fost propriul, singurul și iubitul Său Fiu. Dumnezeu nu L-a dat impulsiv, într-un acces de emoție. Dumnezeu știa ce se va întâmpla cu Fiul Său, cum oamenii Îl vor maltrata și Îl vor ucide în cele din urmă, lăsându-L să moară în cea mai atroce dintre toate morțile. Dar Dumnezeu a dat. Dumnezeu știa că această sămânță va da roade uriașe. Domnul Isus Însuși a spus în Ioan 12.24, când a vorbit despre moartea Sa: „Adevărat, adevărat vă spun: dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod.” Domnul Isus a murit ca bob de grâu, iar tu și eu și toți credincioșii suntem rodul lui. Ce roade! „Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!”

Citește încă o dată 2 Corinteni 9.8-15. – Îngenunche și mulțumește lui Dumnezeu ca Dătător al Darului Său și „supune-te, prin mărturisire, față de Evanghelia lui Hristos”, prin aceea că tu însuși dai.

27. Dărmarea întăriturilor

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 10.1-6

Cu capitolul 10 începe partea finală a scrisorii. În capitolele 10-13, Pavel își apără apostolatul în fața adunării din Corint. Ai întâlnit deja această temă de mai multe ori în primele capitole ale acestei scrisori. Acum apostolul intră în detalii.

Nu-i plăcea să facă acest lucru, dar era necesar, pentru că de aceasta era legată onoarea Celui care îl trimisese și bunăstarea credincioșilor. În Corint erau anumiți oameni care pretindeau că sunt apostoli (deci apostoli falși) și încercau să-l pună pe Pavel într-o lumină proastă printre corinteni. Vom vedea cum au procedat. Au făcut acest lucru cu intenția de a-i despărți pe credincioșii din Corint de Pavel și de a-i lega de ei înșiși. Lucrul trist era că corintenii îi ascultau! Chiar și astăzi se întâmplă uneori ca cineva să fie lăsat să facă o slujbă într-un grup de credincioși, iar după aceea alți oameni vin să denigreze această slujbă pentru a obține intrarea pentru ei. Poate că te-a surprins să constăți cât de înclinat ești să crezi răul care se vorbește despre cineva. Este frumos să vedem cum reacționează Pavel la toate aceste suspiciuni. El nu bate cu pumnul în masă ca să-și afirme autoritatea. Poți învăța multe din felul în care îi îndeamnă pe corinteni. În privința aceasta, el calcă pe urmele Domnului Isus.

El explică foarte clar, că ia această chestiune personal la inimă, spunând: „Iar eu însumi, Pavel”. Însă el nu face acest lucru pentru a-și apăra persoana, ci slujba sa. Atitudinea lui față de corinteni este una de blândețe și îndelungă răbdare. Aceasta este o capodoperă spirituală. Este greu să reacționezi astfel, atunci când ești defăimat. În acest caz trebuie să trăiești aproape de Domnul tău, pentru că numai așa te poți comporta astfel. Poți învăța aceasta de la El, Cel care a spus: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11.29). Blândețea și îndelunga răbdare nu sunt mijloacele prin care cineva se descurcă bine în lume. Acolo aceasta este numită slăbiciune. În lume, trebuie să folosești un limbaj puternic, cuvinte puternice pentru a te apăra. Atunci faci o impresie, așa ajungi mai departe. Cu toate acestea, o apariție cu blândețe și îndelungă răbdare nu înseamnă deloc că ești un slăbănog sau un fricos. Și Domnul Isus a avut curajul de a spune lucrurile pe față. El le-a spus fără menajamente fariseilor și cărturarilor în față că sunt „fățarnici”. De asemenea, Pavel se exprimă în mod clar și autoritar în apărarea sa.

Ceea ce aveau de spus falșii apostoli despre Pavel citează el ironic la sfârșitul versetului 1. Se spunea despre el că se comporta foarte smerit când era cu corintenii, dar risca să aibă o gură mare când era la o oarecare distanță de ei. Deci, spune el, sper să nu fiu nevoit să dovedesc că aceste reprezentări sunt inventate din nimic. El avea să dea un răspuns fără echivoc, agresiv, celor care îl acuzau că „umblă potrivit cărnii”. „A umbla potrivit cărnii” înseamnă a vorbi și a acționa din motive trupești (carnale). Dar nu acesta a fost modul în care Pavel a abordat lucrurile care i-au ieșit în cale. Faptul că a umblat *în* carne și oase nu era nimic deosebit. „Carne” are în acest caz sensul de „trup”. Fiecare ființă umană umblă în carne și oase.

Lupta cu care Pavel a trebuit să se confrunte și cu care fiecare creștin credincios trebuie să se confrunte nu este o luptă împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva puterilor spirituale. Ea nu trebuie combătută cu mijloace carnale, ci cu mijloace spirituale. În Efeseni 6.10-20 este arătată armura cu care se poate lupta în lupta spirituală. Acolo găsești arme precum „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, și „rugăciunea”. Acestea nu sunt arme carnale, ci arme puternice înaintea lui Dumnezeu. Cu acestea poți obține victoria. Cu ajutorul acestora, pot fi distruse fortărețele inamicului. Ce sunt aceste fortărețe este scris în versetul 5. Ele sunt

„raționamente și orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu”. Rezumat într-un singur cuvânt, aceasta este mândria omului. În raționamentul său, omul este mereu ocupat să vadă cum poate apărea el însuși în cel mai avantajos mod undeva. Nu se vorbește despre recunoașterea lui Dumnezeu ca fiind Cel superior, ca fiind Cel care este mai presus de toate. Aceasta este atitudinea pe care o întâlnești atunci când vorbești cu oamenii despre Evanghelia lui Dumnezeu. Nu te poți aștepta la altceva de la necredincioși. Din nefericire, această atitudine se întâlnește și printre credincioși, și tocmai lor le scrie Pavel.

Corintenii au fost influențați de oameni care s-au prezentat pe ei înșiși. Aceste influențe - acest spirit de gândire și de vorbire - care pătrunsese printre corinteni nu puteau fi biruite decât prin puterea lui Dumnezeu. Pentru lume, ele sunt arme prostești, folosite de credinciosul care se luptă. Pentru lume, Biblia este o carte veche, iar rugăciunea este un semn de slăbiciune. Locuitorii Ierihonului trebuie să fi răs cu poftă când israeliții au înconjurat orașul timp de șase zile, iar în a șaptea zi au făcut nu mai puțin de șapte ture. De fiecare dată când au făcut ocolul orașului, nu s-a întâmplat nimic. Ce prostie să o faci din nou a doua zi! Dar în ziua a șaptea, după a șaptea înconjurare, s-a întâmplat. Zidurile s-au prăbușit și poporul a cucerit Ierihonul, care se credea în siguranță. Ei au învins această cetate puternică, cu zidurile ei înalte, nu prin forța lor, ci acționând exact așa cum Dumnezeu le-a spus să facă. Poate că metoda a fost o prostie în ochii locuitorilor Ierihonului, dar era totuși calea spre victorie. În acest fel s-a confruntat și Pavel cu dușmanii din Corint. În acest fel, adică în puterea Domnului și fără să te bazezi pe propriile mijloace, poți și tu să câștigi victoria asupra oamenilor care par invincibili.

Pavel va veni în Corint și împărtășește strategia, pe care se aștepta ca toți creștinii să o folosească și pe care el însuși o va folosi: să „ia în captivitate” toate invențiile falșilor apostoli și ale corintenilor influențați. Gândirea falsă este prezentată aici ca fiind inamicul. În mintea lor se formau gânduri care însemnau un pericol uriaș pentru credincioși. Prin acestea ei au fost aduși pe o cale greșită, o cale care nu ducea la Hristos, ci la ei înșiși. Singura soluție era: să ia gândurile în captivitate. Pavel avea să le arate încotro se îndreptau acești falși apostoli, ce aveau în fața ochilor lor, iar el avea să întoarcă gândirea corintenilor din nou spre Hristos și să-i facă ascultători de Hristos. Acesta a fost scopul propriei sale vieți, și acest scop era și înaintea lui pentru toți cei care au ajuns la convertire prin slujba sa. Păstrează și tu înaintea ochilor acest țel. Nu lăsa ca gândurile tale să fie denaturate de tot felul de cuvinte frumoase de la oameni care pot vorbi bine, dar care nu îți îndreaptă gândurile spre Hristos. Piatra de încercare pentru a judeca dacă ai de-a face cu un mod corect de gândire la tine sau la alții este întotdeauna: este pentru gloria Domnului Isus? Devine El mai mare prin aceasta?

Pavel era gata să pedepsească orice neascultare. Neascultarea este un păcat de bază în viața credinciosului, care nu trebuie tolerată în niciun fel. În înțelepciunea sa, Pavel nu a pedepsit imediat neascultarea. Corintenii trebuiau să arate mai întâi că au ascultat de prima sa scrisoare. Așadar, chiar și atunci când este vorba de a arăta și condamna lucrurile greșite, este nevoie de răbdare. Nu tot ceea ce este greșit este abordat imediat și în același timp. Poți și tu să împărtășești cât de răbdător a fost Domnul cu tine, cum te-a condus pas cu pas pe calea ascultării și cum a îndurat atâtea lucruri greșite din partea ta, până în momentul în care ți le-a arătat și tu le-ai putut condamna și le-ai îndepărtat?

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 10.1-6. – Ce întărituri mai sunt în viața ta, care trebuie distruse?

28. Fiecăruia în cercul lui de acțiune

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 10.7-18

Noi cădem foarte ușor în aceeași greșeală, în care au căzut și corintenii: să ne uităm la ceea ce avem în fața ochilor sau să fim atenți la aparențe. Cineva cu o înfățișare frumoasă, bine făcut, suplu în mișcări și, în plus, cu un trecut bun, ne impresionează mai mult decât un bărbat slab, care merge stângaci și aduce un mesaj simplu. Falșii apostoli au avut ochi pentru această slăbiciune umană a corintenilor și au găsit intrarea prin ea. Pavel nu era o figură atât de impresionantă.

El le spune clar că, dacă acești oameni au spus deja că sunt ai lui Hristos, atunci el era în orice caz. Cu siguranță ar trebui să știe asta. Se putea lăuda cu autoritatea pe care i-o dăduse Domnul. Falșii apostoli nu puteau spune asta. Această autoritate nu era menită să-i distrugă, ci să-i edifice. Pavel și-a văzut întotdeauna slujba și autoritatea în funcție de binele adunării și nu a folosit-o pentru propria plăcere. Și în aceasta l-a urmat pe Domnul său. Domnul Isus nu și-a folosit niciodată autoritatea pentru a Se apăra. Întotdeauna a folosit-o pentru a interveni pentru gloria Tatălui Său. Când Pavel și-a folosit autoritatea pentru a distruge, a făcut-o din dragoste pentru corinteni. El a distrus acele lucruri și gânduri din ei care nu erau în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Astfel, ei erau din nou capabili pentru a primi din nou instrucțiunile înălțătoare ale apostolului.

El nu trebuia să se rușineze de folosirea autorității sale. El nu a abuzat de ea, așa cum fac uneori liderii spirituali din zilele noastre. Pavel a fost acuzat că a încercat să-i sperie pe corinteni prin scrisorile sale. Potrivit unora, el a folosit un limbaj amenințător în sensul de: Ai grijă, dacă nu ascuți ce-ți spun, vei avea probleme! Dar a amenința este diferit de a avertiza. Avertismentul înseamnă că dorești să îl faci pe celălalt să conștientizeze anumite pericole, astfel încât să le poată evita. El va fi recunoscător pentru asta. A amenința înseamnă a insufla teamă, iar avertizarea se face din grijă. Pavel i-a avertizat să nu se lase seduși de oamenii care spuneau despre el că este un dezechilibrat. În scrisorile sale risca o gură mare, dar ca persoană ar fi unul care nu avea nimic de spus. În termeni moderni, nu avea nicio carismă. Nu poți să pui pe cineva la pământ mai bine decât vorbindu-l de rău în felul acesta. Spune-le oamenilor că este supus unor stări de spirit, că reacționează într-un fel într-o zi și altfel în următoarea, și atunci încrederea în el s-a dus.

Ei bine, Pavel spune clar că cineva care vorbește astfel este complet deplasat. Nu exista nicio diferență între scrisorile sale și înfățișarea sa. Cei care au concluzionat din înfățișarea sa umilă că nu avea curaj să abordeze nemulțumirile din rândul corintenilor s-au înșelat. În capitolul 1.23, el arată de ce nu venise încă în Corint: pentru a-i cruța. Asta era altceva decât să nu îndrăznești. Atât în scrisorile sale, cât și în înfățișarea sa, el a arătat în mod clar despre ce era vorba. Neînțelegerile erau excluse. De aici poți învăța că este foarte important ca oamenii să știe ce au în tine și să nu te porți diferit în diferite ocazii.

În versetul 12, ironia răsună din nou. Pavel nu a îndrăznit să se numere printre falșii apostoli sau să se compare cu ei. Bineînțeles, nu a vrut să o facă. Ei erau oameni care se recomandau pe ei înșiși. Să nu crezi niciodată pe oamenii care sunt mulțumiți de sine. Nu se pot opri să vorbească despre toate realizările și abilitățile lor fabuloase. Este uimitor cât de mulți se lasă păcăliți de acest lucru. În perioadele de alegeri politice, candidații de top evidențiază cele mai impresionante fapte ale partidului lor pentru a convinge alegătorii că partidul merită sprijinul

electoratului. Ei se recomandă pe ei înșiși. În creștinism, liderii spirituali se laudă și ei cu calitățile și realizările lor, doar pentru a atrage mai mulți adepți. Nici pe departe ei nu seamănă cu Domnul Isus. Nici nu se compară cu El, ci cu ei înșiși. Singurul standard, în jurul căruia se învâрте totuși, sunt ei înșiși. Pavel îi numește nepricepuți. Pentru el, acest lucru îi caracterizează suficient. Acest lucru a fost, desigur, un lucru jenant pentru acești oameni care se lăudau în acest fel cu mintea lor.

Pavel nu s-a gândit la el însuși. Se gândea la Domnul și la lucrarea Sa. Domnul i-a dat o sferă de activitate pentru această lucrare. El nu a avut niciun cuvânt de spus în această privință. Și tu ai propria ta sferă de acțiune. Acolo unde locuiești. Lasă-ți lumina să strălucească în fața oamenilor care trăiesc acolo. Nu lucra într-o zonă în care știi că alți credincioși lucrează pentru Domnul. Respectă-le munca. Nici tu nu ai considera un lucru bun, dacă ai descoperi că alții au început să mărturisească în zona ta într-un mod competitiv. Acest lucru nu edifică, ci distruge. Corintul se afla, de asemenea, în sfera de activitate pe care Dumnezeu i-o atribuisese lui Pavel. Astfel, Domnul l-a pus în contact cu corintenii și le-a propovăduit Evanghelia lui Hristos.

Se vor îndepărta ei acum de el și vor asculta de oamenii care au pătruns în sfera lui de acțiune? Acești oameni voiau să se împodobească cu rezultatele lucrării pe care Pavel o făcuse printre ei. A fost o metodă iscusită, dar la care Pavel nu a vrut să participe. El nu a vrut să intre într-un domeniu de lucru în care alții erau deja preocupați să facă o lucrare pentru Domnul. El nu a vrut să se împodobească cu penele altora. Ceea ce spera el, era ca ei să crească în credința lor. Creșterea credinței lor a fost blocată de influența falșilor apostoli. Dacă ascuți de șoaptele negative despre adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, aceasta este o mare piedică în calea creșterii spirituale. Dacă credința lor va crește din nou (și acest lucru se putea întâmpla numai dacă ei condamnau influențele negative), Pavel se va bucura de mai mult prestigiu printre ei, decât avea acum. Calea va fi din nou liberă pentru a-i instrui mai departe în adevăr. De asemenea, calea ar fi fost liberă să călătorească în alte zone, în care Hristos nu fusese încă predicat. Însă, atâta timp cât corintenii erau în continuare „copiii săi cu probleme”, a fost împiedicat să facă acest lucru și a trebuit să se ocupe de ei. Chiar și acum se poate întâmpla ca slujitorii Domnului să fie nevoiți să-și folosească timpul și energia pentru tot felul de probleme între credincioși, astfel încât nu mai au timp să propovăduiască Evanghelia celor necredincioși.

Dacă Pavel a putut merge în alte regiuni, nu a fost pentru a primi onoarea altor lucrători ai Domnului, care au adus anterior Evanghelia acolo. De altfel, nu era deloc preocupat de propria-i faimă. El spune din nou ceea ce le scrisese și în prima sa scrisoare (1 Corinteni 1.31), că trebuie să ne lăudăm doar cu Domnul, căci El este cel care aduce rezultatele. De aceea, singurul criteriu pentru a judeca dacă ai de-a face cu un slujitor al Domnului este acesta: se recomandă cineva pe sine și nu se oprește din a vorbi despre sine, sau este recomandat de Domnul, vezi că slujba lui este despre Domnul Isus? Așa îți poți da seama dacă cineva este încercat, testat.

▮ Citește încă o dată 2 Corinteni 10.7-18. – Ce sferă de acțiune ți-a încredințat Dumnezeu?

29. Simplitatea față de Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 11.1-4

Pavel continuă să demaște pe falșii apostoli, care răspândeau minciuni despre el. Poate că până acum ai gândit: este într-adevăr necesar să luăm o notă atât de detaliată despre apărarea sa? Da, această apărare este foarte importantă, inclusiv pentru epoca noastră. Pentru că există încă oameni care susțin că nu este nevoie să acordăm autoritate la ceea ce a scris Pavel. De asemenea, ei susțin cu calm că Pavel a fost în anumite cazuri în afara limitelor, că nu a evoluat odată cu vremurile. Cei care susțin astfel de lucruri pretind că cunosc Biblia. Mulți au chiar o educație teologică. Dar critica la adresa a ceea ce a scris Pavel este în cele din urmă întotdeauna o critică la adresa lui Dumnezeu, care l-a însărcinat pe Pavel să scrie. De aceea, este bine să-ți însușești toate argumentele sale, pentru a nu te tulbura atunci când întâlnești oameni care cârtesc împotriva lui Pavel.

După modul în care apostolul se adresează corintenilor, observi că aceștia erau deja destul de puternic influențați de falșii apostoli. Pavel este obligat să compare acțiunile sale cu cele ale oamenilor care îi revendicau pe corinteni ca fiind ai lor. Această comparație trebuia să le deschidă ochii corintenilor asupra neseriozității acestor oameni, care pretindeau că vin cu un mesaj de la Dumnezeu. Mai întâi i-a întrebat dacă ar fi dispuși să suporte puțină nebunie din partea lui, pentru că este o nebunie să vorbești despre tine însuși. La sfârșitul capitolului precedent, el a spus că este important să fi recomandat numai de Domnul, iar acum se recomandă pe sine însuși. Dar el o face fiind constrâns s-o facă, observă bine acest lucru. El le cere să aibă răbdare, pentru că trebuie să le spună câteva lucruri care s-ar putea să nu le placă. Dar face acest lucru pentru că este gelos. Gelozia este folosită aici în sensul bun al cuvântului. În mod normal, când te gândești la gelozie, te gândești la ceva greșit, la ceva negativ. Dacă prietenul tău sau prietena ta are ceva ce tu nu ai, poți simți cu ușurință un sentiment de gelozie care se ridică în tine. Pavel vorbește despre o gelozie pe care o are și Dumnezeu. Nu poate fi nimic în neregulă cu asta. Este o gelozie care are de-a face cu dragostea.

Pavel îi pusese pe credincioșii din Corint în legătură cu Hristos prin slujba sa. El compară acest lucru cu o logodnă. Atunci când tinerii se logodesc, se creează o legătură care este mult mai mult decât o prietenie. Poți avea mulți prieteni, dar numai un(o) singur(ă) logodnic(ă). Ar fi greu de înțeles dacă logodnica (logodnicul) ta (tău) nu ar ține prea mult la tine și poate chiar ar ieși cu alți bărbați respectiv alte femei. Atunci ai deveni gelos. Ți dorești dragostea logodnicei respectiv a logodnicului numai pentru tine - și pe bună dreptate. Aceasta este gelozia inimii lui Dumnezeu, care s-a văzut la Pavel, deoarece corintenii s-au îndepărtat de Hristos, pe care Pavel li-L predicase, și au ascultat în schimb ce aveau de spus înșelătorii. El îi compară pe corinteni (și acest lucru se aplică întregii adunări) cu o fecioară curată. O fecioară castă nu a avut relații sexuale cu niciun bărbat. Când adunarea (și acest lucru se aplică și fiecărui credincios în parte) uită legătura ei cu Hristos și se leagă de lume, acest lucru îi provoacă Domnului Isus o mare durere. Pavel se teme că adunarea este din ce în ce mai puțin conștientă de faptul că dragostea lor trebuie să fie îndreptată doar către Domnul Isus, Mirele lor. Acest lucru se datorează faptului că nu vede îndeajuns de bine trucurile lui satan, la fel ca și în cazul Evei.

Întâmplarea, pe care Pavel o folosește aici ca ilustrație, poate fi găsită în Geneza 3. În paradis, șarpele a venit la Eva. Șarpele este diavolul (vezi Apocalipsa 12.9; 20.2). El se adresează Evei cu multă viclenie. El nu începe cu o minciună grosolană. Nu, mai întâi citează ceva ce a spus Dumnezeu. Dar atenție, el răstălmăcește cuvintele lui Dumnezeu (compară Geneza 3.1 cu

Geneza 2.16). Aceasta este prima caracteristică a diavolului: el citează întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod care ridică îndoieli. După aceea, el spune, cu tărie, că până la urmă nu este adevărat ceea ce a spus Dumnezeu (compară Geneza 3.4 cu Geneza 2.17). În cele din urmă, el înlocuiește ceea ce a spus Dumnezeu cu propria lui minciună (Geneza 3.5). Atracția acestei minciuni este accentuată de ceea ce vede Eva atunci când privește spre pomul cunoașterii binelui și răului. Ce splendid arată el! Este exact cum a spus șarpele. Se poate atunci ca el să nu aibă dreptate? Dacă s-a ajuns aici, răul a avut deja loc. Eva a uitat ce a spus Dumnezeu, iar gândurile ei sunt corupte de ceea ce a spus șarpele. Ce ar fi trebuit să facă? Ar fi trebuit să se țină cu tărie de ceea ce îi spusese Dumnezeu.

Dar au mers lucrurile mai bine cu Adunarea? A consultat Adunarea întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când a trebuit să facă ceva sau s-a lăsat și ea înșelată prin vorbiri frumoase? Mă tem că a avut loc aceasta din urmă. Adunarea s-a îndepărtat de la simplitatea și puritatea față de Hristos. Gândurile ei nu au rămas concentrate doar asupra lui Hristos. Simplitatea înseamnă că există un singur obiect spre care se îndreaptă. Puritatea a fost abandonată, Adunarea a fost pângărită de relațiile ei cu lumea. A început să gândească și să acționeze din ce în ce mai mult ca lumea. Biserica a devenit o afacere care trebuie administrată. Cum să considerăm Consiliul Mondial al Bisericii, care se amestecă în tot felul de afaceri politice, uneori chiar oferind bani pentru achiziționarea de arme? Așa de departe se poate ajunge atunci când gândurile ajung corupte și Hristos nu mai este singurul subiect pentru inima credincioșilor.

În ceea ce-i privește pe corinteni, ei erau în pericol de a-l abandona pe Pavel, pentru că el nu ar fi un apostol adevărat. Ceea ce le spusese el era un pic prea simplu și prea radical. Chiar trebuiau ei să trăiască în întregime numai pentru Hristos? Trebuia El să aibă dreptul deplin asupra vieții lor? Învățătorii, care au venit după Pavel, aveau viziuni pe care ei le puteau suporta mai bine. Celălalt Isus, pe care ei îl predicau, li se potrivea mai bine. Acesta era unul care nu cerea totul de la tine, așa cum le predicase Pavel. Prin aceasta, ceea ce a făcut Domnul Isus pentru ei a fost împins în fundal. Ei suportau cu ușurință acest spirit diferit, spiritul pe care acești învățători îl aduceau cu ei, pentru că mai lăsa încă loc pentru ceea ce gândeau ei înșiși. Duhul Sfânt pe care îl primiseră nu le dădea această marjă de manevră. Faptul că Duhul Sfânt voia să-i călăuzească în tot adevărul (Ioan 14.13) a fost împins în fundal. Un alt fel de evanghelie, o evanghelie confortabilă, care nu cerea o convertire radicală, nici o judecată de sine amănunțită, era mai ușor de acceptat decât ceea ce auziseră și primiseră de la Pavel. Pavel a pornit de la falimentul total al omului, dar nu mai exista oare ceva bun în om?

Toate aceste argumente, care au avut loc la corinteni, arată cât de mult se deschisese ei înșiși pentru influența corupătoare a acestor falși apostoli și cum această influență își făcea efectul. Puneți lecția la inimă: ținete de ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său și păstrează privirea îndreptată doar spre Domnul Isus.

Citește încă o dată 2 Corinteni 11.1-4. – Cum poți împiedica cel mai bine, ca să nu fi înșelat de șarpe?

30. Pavel și apostolii falși

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 11.5-15

Pavel a fost învinuit de tot felul de lucruri. Tot felul de bârfe urâte despre el au circulat. Falșii apostoli au pus în circulație povești, care au fost bine primite de corinteni. Deoarece întreaga lor existență de creștini era în joc, Pavel a trecut la apărare. El îi iubea prea mult pe corinteni pentru a-i lăsa să devină prada acestor impostori. De aceea, el se simte obligat să vorbească despre el însuși și să le arate corintenilor diferența dintre modul în care el a lucrat printre ei și modul în care acești înșelători au locuit printre ei. Recunoști ironia când el spune în versetul 5 că ar putea foarte bine să concureze cu acești „super apostoli”. Au afirmat ei despre el că nu putea vorbi bine sau să exprime fluent? Ei bine, acest lucru era posibil (deși el nu se referă la acest aspect), dar ceea ce posedea el era cunoașterea. Nu aveau ce face - trebuiau să recunoască acest lucru. Oare nu le comunicase asta? În prima sa scrisoare, în capitolul 1.5, el le scrisese că au fost îmbogățiți în Hristos, stăpânind toată cunoștința. Cum au ajuns ei la ea? Oare nu fusese el instrumentul pentru asta? Realmente ei nu datorau aceasta intrușilor, care voiau să se interpună între ei și el.

Mai era și o altă diferență mare între el și ceilalți. El nu a luat niciodată nici măcar un cent ca ajutor din partea lor, în timp ce ceilalți o făcuseră. Felul în care spune acest lucru trebuie să-i fi impresionat pe corinteni. Se pare că și cum ei îl acuzau de un păcat, pentru că se ținea atât de independent de ei. Așa-numitul său păcat a constat în aceea că el a refuzat să accepte bani de la ei. El le-a făcut cunoscut că s-a comportat atât de umil pentru ca ei să fie înălțați. Având în vedere predica sa gratuită, cu greu puteau spune că venise la ei pentru a câștiga ceva de la ei. El a avut în vedere exclusiv binele lor, și anume, ca ei să fie eliberați de sub puterea păcatului și aduși la inima lui Dumnezeu.

În altruismul său, falșii apostoli au găsit un nou argument pentru a-l defăima. Ei au spus că orice slujitor, care se respectă pe sine, acceptă și bani de la o adunare în care lucrează. Probabil că era ceva în neregulă cu Pavel, pentru că nu luase bani. Ei bine, era ceva în neregulă, dar nu din cauza lui Pavel, ci din cauza corintenilor înșiși. Le-ar fi dat încă un motiv de laudă. Ar fi putut să se felicite și să spună că, până la urmă, l-au ajutat să-și facă treaba. Pavel nu a vrut asta. El era preocupat ca numai Dumnezeu să fie glorificat. El acceptase bani de la alte adunări, care erau mult mai spirituale decât corintenii. El a făcut acest lucru știind că adunările au dat banii din motive bune. Ei au contribuit cu bani pentru a sprijini lucrarea Domnului, nu pentru a se lăuda cu generozitatea lor. Nici nu au dat pentru a obține prin aceasta vreun drept asupra lui Pavel. Vezi, dăruirea nu este doar un act, ci și o atitudine.

Însă aici nu este vorba în primul rând de cel care dăruiește, ci de cel care primește. Pavel nu era unul care să accepte necontrolat ceea ce i se dădea. Chiar și atunci când a suferit lipsuri în timpul șederii sale la corinteni, nu le-a spus despre asta. Acest lucru îl poți învăța de la Pavel. Atunci când nu ai bani, nu încerca să le spui altora. Spune-I Domnului și El va acționa. „Pentru că Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți nevoie de toate acestea. Căutați dar mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra” (Matei 6.32,33). Există destul de multe scrisori de cerșetorie trimise de sau prin intermediul unor asociații creștine. Nu pot numi aceste scrisori o podoabă a încrederii credinței. Pentru acești lucrători nu contează deloc de la cine primesc banii. În orice caz, Pavel nu a procedat în acest fel.

Trebuie să fi fost un șoc pentru corinteni, care erau în general destul de bine situați, să audă aici că Pavel a suferit de lipsuri printre ei. Îmi închipui că rușinea s-a ridicat pe fețele lor când au citit că adunările sărace din Macedonia i-au trimis lui Pavel ceea ce avea nevoie. Oricum ar fi, el a renunțat în mod deliberat la sprijinul financiar din partea corintenilor și nu îl va accepta pentru moment. El își subliniază atitudinea sa în această privință destul de puternic, spunând: „Adevărul lui Hristos este în mine”. El știa ce spune și ce face. Nu putea fi ușor de convins să acționeze altfel. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuia mai întâi să se poată observa o schimbare în corinteni. Pentru el, propovăduirea lui Hristos era în centrul atenției. Orice altceva trebuia să fie subordonat acestui lucru. Dacă ar fi acceptat bani de la corinteni, ar fi existat pericolul ca această „laudă” - adică propovăduirea lui Hristos și nimic altceva - să fie împiedicată în el. Și acest lucru putea fi interpretat greșit. S-ar fi putut spune: corintenii ar fi vrut să dea cu plăcere acum ceva, dar acum nu aveau voie din punctul de vedere al lui Pavel; cu siguranță nu îi iubea. Însă el nu discută deloc acest aspect. Cine este suspicios nu poate fi convins că n-are dreptate.

Pavel Îl ia pe Dumnezeu ca martor al dragostei sale pentru ei. El va mijloci neîncetat pentru copiii săi iubiți în credință și va respinge orice argument al înșelătorilor. Ei vor fi descoperiți ca apostoli falși, așa cum el fusese descoperit ca apostol adevărat. Și apoi spune categoric ce fel de oameni erau cei care se infiltraseră între corinteni: slujitori ai lui satan. Părea că sunt apostoli ai lui Hristos, dar în realitate satan era stăpânul lor. Puteau vorbi frumos, dar cuvintele lor erau pline de otravă mortală. Este exact ceea ce face satan. El se prezintă ca un înger de lumină, dar te duce în întuneric. În lume, nenumărați tineri aleargă după el cu ochii deschiși (dar orbiți). El le promite o experiență strălucită, dar îi conduce pe calea morții. În sfera creștină nu este altfel. El știe cum să răstălmăcească lucrurile astfel încât să crezi că ai de-a face cu ceva creștin, deși este vorba de ceva anticreștin. Nu te lăsa păcălit!

Există o modalitate bună de a scăpa de vicleniile lui, și anume să te ocupi de Hristos și de Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrurile false sunt descoperite prin compararea lor cu cele reale. Oricine lucrează cu bancnote și prin studiu aprofundat știe cum arată o bancnotă reală, poate descoperi cu ușurință bancnotele false. Acesta nu trebuie să studieze mai întâi toate bancnotele *false* posibile. Oricum, falsificatorii încearcă mereu metode diferite de falsificare. Aceasta este o comparație bună pentru a descoperi dacă ceea ce vine spre tine este real sau fals. Așa procedează întotdeauna Pavel aici. El arată ce face un adevărat apostol. Când vorbește despre suferințele sale ca apostol, acest lucru reiese clar.

Ceea ce face satan se vede și în slujitorii săi. Nu trebuie să te miri. Ei pretind că sunt apărători ai neprihănirii, dar te îndepărtează de adevăratul scop al vieții tale. Adevăratul scop este: să Îl glorifici pe Hristos în toate domeniile vieții tale. Oamenii, care se străduiesc în mod deliberat ca acest obiectiv să nu fie atins, vor avea un sfârșit care este în concordanță cu faptele lor. Ei, după ce au făcut lucrarea lui satan, vor împărtăși sfârșitul lui satan și vor fi aruncați în iad după el.

Citește încă o dată 2 Corinteni 11.5-15. – Ce poți învăța din comportarea lui Pavel față de învinovățirile false?

31. Pavel nebun și ieșit din minți

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 11.16-23a

Apostolul a fost nevoit să repete mereu că a fost constrâns să vorbească despre el însuși. Inima lui era plină de Hristos și voia să vorbească numai despre El. Dar din moment ce apostolatul său fusese atacat și, astfel, indirect, Cel care i-a încredințat misiunea și Evanghelia, pe care o predicase corintenilor și prin care aceștia ajunseseră la credință, el trebuia acum să-și apere apostolatul. Îl iubea prea mult pe Hristos și pe credincioșii din Corint, ca să privească cu răbdare cum slujitorii lui satan continuă să-și facă lucrarea lor nimicitoare printre ei. Așa că ei nu trebuiau să creadă că el era nebun. Și dacă ei oricum credeau asta, atunci trebuiau să-l accepte ca atare. El a vrut să se laude puțin, doar să enumere câteva lucruri care să le arate ce slujitor a fost. Încă o dată; nu-i plăcea să facă asta. Știa, de asemenea, că Domnul nu dorea o astfel de laudă. Dar știa, de asemenea, că Domnul a considerat că este necesar ca el să o facă din cauza lor. Este ca și cu un copil indisciplinat care are nevoie de o mustrare. Nu ne place să o facem, dar este necesar s-o facem.

Corintenii suportaseră foarte bine oamenii nebuni, cum ar fi falșii apostoli care se lăudau pretutindeni și cu toate. Ei se considerau înțelepți și credeau că pot judeca ceea ce aduceau acești oameni. Ei bine, dacă ei erau atât de înțelepți, puteau desigur să judece și ceea ce el, adevăratul apostol, avea de spus. Pavel enumeră tot ceea ce ei au îndurat din partea acestor apostoli falși. Ei s-au lăsat conduși în sclavie. Se lăsaseră prinși în gândirea lor de către acești înșelători, probabil pentru că ei au predicat din nou Legea ca regulă de viață. Acest lucru este în contrast cu libertatea în Hristos, pe care le-o predicase Pavel, prin care îi legase de Hristos și nu de el însuși. Ei au îndurat să fie „devorați” și să li se ia ce era al lor. Acești oameni ceruseră de la corinteni, ca aceștia să contribuie la traiul lor. Intrau în case, se ospătau acolo, iar când plecau mai departe, luau bani de la ei. Acest lucru este în contrast cu atitudinea lui Pavel, care nu voia să ia nimic de la ei. Acești oameni se plasaseră deasupra corintenilor și își luaseră o poziție de prestigiu. Corintenii trebuiau să îi asculte, ei îi învățau deja. Acest lucru contrastează cu atitudinea smerită, care l-a caracterizat pe Pavel când era cu ei. Probabil că nu se fereau nici măcar de violența fizică. Cel puțin asta pare să însemne expresia „a lovi peste față”. De asemenea, s-ar putea să însemne că au folosit un limbaj jignitor și batjocoritor, pentru a-i umili pe corinteni. Acest lucru este în contrast cu atitudinea plină de dragoste a lui Pavel, care vorbea despre el însuși ca despre un tată și îi trata în același mod (1 Corinteni 4.15).

Știu bine, spune apostolul, că înfățișarea mea îmi aduce „dezonoare” și că am fost „slab”, când am acționat așa cum am făcut-o. A acceptat cu plăcere acest lucru, pentru că așa dorea să le slujească. Este ciudat ce pot suporta credincioșii de la falșii învățători și cât de puțin pot suporta de la adevărații slujitori ai lui Dumnezeu. Se poate întâmpla ca credincioșii să vrea să se agățe de lucruri care sunt greșite. Atunci când acest lucru este scos în evidență, el nu este acceptat cu recunoștință. Nu, atunci mai degrabă ceilalți! Aceștia îți lasă cel puțin conștiința în pace. Este posibil ca aceștia să ceară mult, dar acest lucru este văzut doar ca o plată pentru serviciile prestate. Astfel de credincioși se pot convinge apoi pe ei înșiși că și-au îndeplinit datoria și că pot continua să își organizeze viața așa cum vor ei înșiși. Nu uita că aici este vorba despre credincioși și nu despre necredincioși. Acest lucru trebuie să ne vorbească la amândoi, mie și ție.

Caracteristicile falșilor apostoli, pe care Pavel le prezintă corintenilor, le poți regăsi la mulți lideri de sectă, care se află pe teritoriul creștin. Liderii sectelor sunt de obicei oameni cu

înfățișare carismatică, care au un răspuns din Biblie la orice. Ei se pot manifesta în orice comunitate de credință. Ei iau anumite adevăruri din Biblie și le amestecă cu erori într-un mod atât de inteligent, încât eroarea devine destul de plauzibilă și, prin urmare, cu atât mai mortală. Motivul pentru care ei găsesc intrare la mulți credincioși este că aceștia nu studiază ei înșiși Biblia. Nenumărați creștini lasă studiul Bibliei pe seama „liderilor” lor. Acest lucru se întâmplă în aproape toate confesiunile. Acesta este un rău grav, prin care lucrătorii falși își pot face fără efort lucrarea lor distrugătoare și pot îndepărta pe mulți credincioși neștiutori de la calea adevărului. De aceea, recomandarea pentru tine: ascultă de ceea ce spune Pavel. El îți spune adevărul.

Pentru a sublinia acest lucru, Pavel relatează acum despre experiențele sale în slujba pentru Domnul. Falșii apostoli nu au știut să răspundă la această relatare. Înainte de a începe, el își exprimă din nou dezgustul pentru acest fel de a vorbi. El folosește cuvintele „nebunie” și „ieșit din minți” pentru a-i face pe corinteni să simtă cât de departe se rătăciseră încât el a trebuit să facă acest lucru. Cealaltă parte a monedei este că Dumnezeu folosește această situație printre corinteni pentru a-ți da o perspectivă asupra a ceea ce a trăit acest om în slujirea sa pentru Domnul. Au îndrăznit învățătorii falși să vorbească despre ei înșiși? Ei bine, avea și el acest curaj, oricât de nebunesc și de nechibzuit i se părea să fie nevoit să vorbească despre el însuși. Se putea măsura cu ei, și cum! Se puteau ei lăuda cu strămoșii lor evrei? Și el ar putea! În paranteză: de aici putem deduce că acești falși apostoli aveau probabil un trecut evreiesc. Am făcut deja o scurtă aluzie la acest lucru în explicarea expresiei „dacă vă robește cineva” (versetul 20). Prin cuvântul „evrei” el se referă la un popor care rătăcește prin această lume separat de celelalte popoare. Prin „israeliți” el se referă la un popor care aparține lui Dumnezeu. Prin „sămânța lui Avraam” el desemnează un popor căruia Dumnezeu i-a făcut promisiuni. Aceste descrieri au rolul de a arăta descendența și trecutul său. În acest sens, el nu era inferior celorlalți.

Urmează acum exemple impresionante de dăruire a lui în slujba pentru Hristos. Nu mai este vorba de vorbe frumoase, ci de ceea ce este pentru Domnul. Au îndrăznit ei să se numească slujitori ai lui Hristos? El ar putea scrie o carte întreagă despre slujirea *lui* pentru Hristos. Nu trebuiau ei oare să ajungă la concluzia că el le era mult superior în această slujire? Se simțea ca și cum și-ar fi ieșit din minți, simțea un mare dezgust dacă trebuia să spună asta, dar nu se putea abține. Corintenii trebuiau să înțeleagă că oamenii care pătrunseseră la ei nu erau adevărați slujitori ai lui Hristos. Era în joc relația lor cu Pavel și, prin urmare, și relația lor cu Hristos. Pentru că atunci când și-au luat rămas bun de la Pavel și l-au schimbat, ca să spunem așa, cu ceilalți falși apostoli, ei și-au luat rămas bun și de la slujba lui, dar atunci și-au luat rămas bun și de la Hristos, pe care el îl predicase. De dragul onoarei lui Hristos și al certitudinii credinței corintenilor, a trebuit să vorbească astfel.

Citește încă o dată 2 Corinteni 11.16-23a – Când trebuie să intervii pentru tine însuși și când trebuie să nu intervii?

32. Suferințele lui Pavel

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 11.23b-33

Pavel se pune în mișcare. El prezintă o listă impresionantă. Fără nicio exagerare, el enumeră ceea ce a făcut, tot ce a întâlnit și ce a simțit.

Nu este o „istorie a succesului”, nu este o laudă. Sunt doar fapte simple din viața unui slujitor care s-a dedicat trup și suflet misiunii pe care Domnul Isus i-o încredințase. Dacă gândești că slujirea pentru Domnul poate fi făcută fără probleme, vei vedea aici că ea implică frică și împotrivire. Acest pasaj nu se află în Biblie pentru a te descuraja, ci pentru a-ți arăta ce poate îndura o persoană care Îl iubește pe Domnul său. În cartea Faptele apostolilor se pot găsi diverse lucruri, dar în niciun caz totul. Domnul rămâne același și vrea să te ajute și în suferințele tale pentru El. În cele mai multe cazuri, nu va fi atât de dificil ca ceea ce enumeră Pavel aici. În unele cazuri, însă, poți lucra pentru Domnul în acest fel.

Să luăm primul lucru pe care îl spune: „în osteneli, mult mai mult”. Nu este oare ceva ce ar putea fi văzut și la tine? Pavel a avut o slujire cu totul specială și prin ce a trecut el, nu a mai trecut nimeni altcineva, dar totuși rămâne adevărat că și tu te poți dedica total la ceea ce Domnul îți dă să faci. El vorbește apoi despre circumstanțele sale. El a fost adesea în „închisoare”. Acestea nu sunt „apartamentele de lux” care se numesc închisori în zilele noastre. Erau adesea temnițe întunecate, bolți subterane pline de paraziți, umede și cu miros de mușcături. Tratatamentul pe care îl primea acolo nu era tocmai politic. Nu ajunsese niciodată acolo pentru că ar fi comis o infracțiune. Întotdeauna a fost o consecință a urii iudeilor, pentru că el Îl predicase pe Domnul Isus în locul în cauză. El nu a fost scutit de suferință fizică. A primit o mulțime de bătaii. Trebuie să fi experimentat asta, ca să-ți dai seama ce înseamnă ele. Dar nu a putut fi doborât. Zelul său pentru Domnul a rămas neîntrerupt. Este remarcabil faptul că nu a folosit niciodată puterea deosebită a Duhului, care era în el, pentru a se salva dintr-o situație rea; în acest sens, el a fost un urmaș al Domnului Isus.

Pericolele morții nu erau ceva special pentru el. Se spune atât de simplu aici, dar gândește-te la ce se putea petrece în interiorul lui în acele momente când viața lui era în joc. Nu era o boală periculoasă, de care să poți să mori, ci o atitudine ostilă a unor oameni însetați de sângele lui. Iudeii îi dăduseră de nu mai puțin de cinci ori 39 de lovituri de baston. Legea permitea ca în anumite cazuri să se aplice o pedeapsă de 40 de lovituri de baston (Deuteronomul 25.3). Pentru a fi siguri că nu se depășește numărul permis printr-o greșală de numărare, se opreau la 39 de lovituri. Imaginează-ți cum trebuie să fi fost. Chiar și prima dată nu va fi fost o plăcere, dar cu fiecare dată ulterioară știa la ce să se aștepte. Prin vergi, prin biciuiri, i s-a sfâșiat spatele de trei ori. „Numai” o singură dată a fost lovit cu pietre. În mod normal, asta se întâmpla cuiva numai o singură dată. De aceea, dușmanii lui l-au lăsat ca mort (Faptele apostolilor 14.19). De trei ori a fost pasager pe o navă care a naufragiat. Odată, a plutit în derivă pe apă timp de 24 de ore, înainte de a fi salvat. Călătoria în mod constant pentru a predica Evanghelia peste tot. Călătoriile nu erau nepericuloase în acele vremuri. Nu exista o rețea rutieră modernă, cu poduri și tuneluri, așa cum o cunoaștem noi în Occident. Traversarea unui râu, care curge repede, era o chestiune riscantă. La acestea se adăugau pericolele din partea oamenilor: tâlhari, iudei și păgâni. Orașul nu oferea nicio protecție, iar deșertul și marea și mai puțin. Nicăieri nu era în siguranță, nicăieri nu exista un loc unde să își găsească liniștea. Și când gândea că-și poate trage sufletul în adunare, acolo a avut de-a face cu frați falși, cu oameni care pretindeau că fac parte din adunare, dar în realitate răstălmăceau adevărul lui Dumnezeu.

Marele apostol nu a avut o viață ușoară. Aceasta însemna muncă din greu, atenție mare, să mănânce și să bea puțin, uneori și să se lipsească voluntar de mâncare și băutură (asta înseamnă să postești), să suferi de frig și să ai puține haine pentru a te încălzi. Din 2 Timotei 4.13 poți vedea că Pavel nu era deloc stoic în aceste privațiuni, de exemplu, unde îi cere lui Timotei să-i aducă haina. Mi se pare că nu ar fi cerut-o, dacă ar fi putut fi încălzit confortabil de soare. Ceea ce l-a durut probabil cel mai mult a fost grija zilnică pentru toate adunările. Citim că acest lucru „l-a apăsât”. Oriunde a predicat Evanghelia, au apărut adunări. Acesta a fost un lucru îmbucurător, dar nu s-a oprit aici. Era important ca credincioșii din aceste adunări, care se înființaseră, să crească în harul și cunoașterea Domnului Isus și să nu slăbească în cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu cu privire la viața lor. Dușmanul, diavolul, a făcut (și face) totul pentru a-i determina pe credincioși să permită din nou în viața lor lucruri care Îl dezonorează pe Domnul Isus. Pavel era foarte îngrijorat de acest lucru.

Această enumerare arată că nu avem de-a face cu un „om puternic” în Pavel, ci cu cineva care este foarte slab. Nimeni nu poate supraviețui acestor greutăți prin propriile forțe. Există cineva care a îndurat și mai mult și care prin aceasta poate să dovedească că este și mai slab? Numai Domnul Isus îl depășește cu mult pe Pavel în slăbiciune. El a fost răstignit în slăbiciune (capitolul 13.4). Tot ceea ce a trăit Pavel ar fi putut fi un motiv pentru alții să cadă, adică să renunțe la urmarea lui Hristos, dar dragostea lui arzătoare pentru Hristos l-a ținut în picioare. Asta l-a făcut pe Pavel mare? Nu, el respinge orice glorie pentru el însuși. Dacă există o glorie, aceasta este lauda slăbiciunii sale. El a simțit această slăbiciune din ce în ce mai adânc prin toate experiențele sale.

El respinge orice acuzație de ambiție, îngâmfare sau egoism cu o referire puternică la „Dumnezeul și Tatăl Domnului Isus, Cel care este binecuvântat în veci”. El știe că Pavel nu minte, iar Pavel Îl laudă în ciuda tuturor suferințelor pe care le-a întâmpinat.

Oh, da, mai este ceva care îi vine în minte, ceva care îl face și mai slab și mai mic decât era deja. Odată a scăpat de o situație dificilă într-un mod foarte umilitor, aproape ridicol. Nu prin vreo minune, de exemplu, lovindu-i pe vrăjmașii săi cu orbire, paralizându-i sau păcălindu-i în vreun mod ingenios. Nici unul dintre aceste lucruri. Când a fost odată prins într-o cetate, a fost coborât într-un coș peste zidul cetății. Acolo îl vezi pe marele apostol, atârnat într-un coș. Nu a fost deloc o evadare spectaculoasă, cu siguranță nu a fost ceva care să impresioneze. Da, așa era acest apostol.

Citește încă o dată 2 Corinteni 11.23b-33. – Ce slăbiciuni ai tu, așa cum ele sunt descrise aici de Pavel (nu trebuie să fie aceleași)?

33. Răpit până în al treilea cer

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 12.1-6

Acest pasaj este punctul culminant al apărării lui Pavel. Experiențele menționate mai devreme au lăsat pe falșii apostoli mult în urmă, dar acum primesc și restul. Nici unul dintre acești învățători falși nu se putea referi la o experiență precum cea descrisă aici de Pavel. Acest lucru trebuia să clarifice o dată pentru totdeauna că ei nu puteau fi pe același nivel cu el. Și nu pentru că el era atât de puternic; el sublinia mereu acest lucru. Acest pasaj tratează o onoare deosebită, pe care Dumnezeu i-a acordat-o, și anume răpirea lui în al treilea cer. Pentru corinteni, aceasta trebuia să fie dovada decisivă că Pavel era cu adevărat un adevărat slujitor trimis de Dumnezeu. Faptul că Pavel nu este preocupat nici aici de propria gloriificare, poți vedea din modul în care el descrie această experiență. El vorbește despre un „om în Hristos”. Este așa ca și cum el ar vorbi despre altcineva. Dar el vorbește despre sine însuși. Aceasta se poate deduce din versetul 7, unde spune „eu” și „mă” în legătură cu revelația deosebită pe care a descris-o mai devreme.

Acum, când începem acest pasaj, aș vrea să subliniez mai întâi marea diferență față de ultimele versete din capitolul precedent. Acolo a fost coborât într-un coș, pentru a scăpa de dușmanii săi. Aici este răpit în al treilea cer. În secțiunea precedentă a vorbit despre slăbiciunile sale, iar acesta este lucrul cu care a vrut să se laude. Tot ceea ce trăise îl făcuse mic și pe Hristos mare. Acum scrie despre o experiență deosebită, pe care a trăit-o, o experiență pe care nimeni altcineva nu a avut-o. El descrie această experiență nu pentru că ea ar fi fost utilă pentru el, ci pentru că a fost utilă pentru corinteni (și pentru noi). De altfel, el păstrase deja tăcerea despre această experiență timp de 14 ani. Acest lucru în sine este deja o realizare. Ai putea să păstrezi pentru tine o experiență foarte frumoasă și extraordinară, ceva ce numai tu ai trăit? Cred că ți-ar plăcea să le povestești și altora despre ea. Pavel nu a făcut-o. Dar acum, deoarece venise momentul, putea să vorbească despre asta fără să se înalțe pe sine. De altfel Dumnezeu îi dăduse un „medicament” împotriva acestui lucru, după cum ai citit în versetul 7, dar voi reveni la acest aspect.

Pavel putea vorbi despre viziunile și revelațiile pe care le primise de la Domnul. Unele dintre „viziunile”, pe care le-a avut, se găsesc în Faptele apostolilor 9.12; 16.9 și 18.9. Una dintre „revelațiile”, pe care i le-a dat Domnul, poate cea mai frumoasă, o poți citi în Efeseni 3.1-11. Acestea sunt lucruri care l-au făcut să se ridice deasupra înșelătorilor. În același timp, sunt lucruri care îl făceau incredibil de mic în ochii lui, pentru că veneau de la Dumnezeu. El a fost profund impresionat de acest lucru.

În afară de viziunile și revelațiile Domnului, i s-a întâmplat ceva foarte deosebit. El nu știe cum s-a întâmplat și nici în ce stare se afla. S-ar putea ca el să fi fost în trup - îmi imaginez că într-un fel de stare de vis - și că cerul a venit la el sau că Dumnezeu l-a răpit împreună cu trupul său. S-ar putea, de asemenea, ca Domnul să-i fi luat duhul în al treilea cer, în timp ce trupul său a rămas pe pământ, astfel încât, în acest fel, el era doar în cer. El nu știa, Dumnezeu știa. Asta i-a fost de ajuns.

Al treilea cer este cel mai înalt loc din creație. Cerul este locul unde locuiește Dumnezeu și unde se află tronul Său. Acest lucru indică înălțimea la care a fost răpit Pavel: deasupra cerului norilor (pe care l-am putea numi primul cer) și chiar deasupra cerului stelelor și planelor (pe care l-am putea numi al doilea cer). Este un loc în care satan are încă acces, după cum poți citi în cartea Iov 1. Dar satan nu are acces în Paradis. Paradisul spune ceva despre atmosfera care domnește acolo: este locul în care se află duhul și sufletul credincioșilor care au adormit,

bucurându-se de Domnul Isus fără să fie stingheriți. Acolo Pavel a avut ocazia să vadă și chiar să audă. Ceea ce a auzit acolo l-a impresionat foarte mult. Cuvintele pe care le-a auzit au fost inexprimabile în limbaj uman. Nu se potriveau cu relațiile interumane. Era o vorbire cerească. Chiar dacă el ar fi știut-o, nu ar fi putut vorbi despre asta, pentru că ea nu ar fi fost înțeleasă. Dumnezeu i-a dat această experiență deosebită, ca o încurajare pentru slujirea sa.

Acest lucru era în deplină concordanță cu slujba pe care Dumnezeu i-o încredințase. Slujba sa a fost în legătură cu un Hristos care acum este glorificat în ceruri. Oriunde mergea, aceasta era tema principală a predicii sale. Ceea ce trăise în Paradis, în al treilea cer, avea să-i rămână în memorie și să-l motiveze neîncetat în lucrarea sa pentru Domnul.

Este la fel și la tine? Chiar dacă felul de experiență, pe care Pavel o descrie aici, se potrivește doar unui apostol, și tu cunoști experiențe frumoase cu Domnul. Nu viziuni, ci evenimente de zi cu zi, care poate nu sunt nimic deosebit în sine, dar care pentru tine sunt o dovadă că Domnul are mâna Sa în ele. Toate aceste experiențe cu Domnul îți dau o încurajare deosebită de a-L sluji pe Domnul.

În ceea ce privește lauda lui Pavel: el a vrut să se laude doar cu un om în Hristos, pentru că atunci este vorba de Hristos. Bărbatul Pavel a dispărut atunci de la fața locului. El este înconjurat de Hristos, ca să spunem așa, astfel încât nu se mai vede nimic din el însuși. Este frumos să ne amintim că și Dumnezeu te vede în Hristos. Citește doar capitoul 5.17. Cu cât ești mai conștienți de acest lucru, cu atât mai mult aceasta va determina viața ta. Nu te mai gândești la tine, nu mai trăiești pentru tine. Secretul unei astfel de vieți se află în Galateni 2.20. Deschide versetul o dată, lăsa-l să aibă un efect asupra ta și cere lui Dumnezeu ca acest verset să vă determine viața. Pavel nu a vrut să se laude cu el însuși, decât numai cu slăbiciunile sale. Slăbiciunile sale au dovedit că el nicidecum nu era o persoană impresionantă, iar acest lucru l-a oferit lui Dumnezeu ocazia de a-Și arăta puterea în el. Desigur, Pavel ar fi putut să se folosească de circumstanțele în care a fost, atât în suferință, cât și în paradis, pentru a se face important prin aceasta. El ar fi spus doar adevărul. Poate că recunoști acest lucru, la tine sau la alții, că se vorbește mult despre ceea ce a trăit cineva. Prin aceasta poți culege apreciere și admirație.

Să te comporți ca Pavel nu este ușor. El a ales în mod deliberat un mod de prezentare prin care toată slava se cuvenea lui Dumnezeu și lui Hristos. Nimeni nu trebuia să fie tentat să aibă o părere mai bună despre el, decât era în concordanță cu faptele. Faci tu vreodată tot ce poți, pentru a-i face pe oameni să aibă o părere puțin mai bună despre tine decât ceea ce văd sau aud despre tine? Aceasta este în fiecare dintre noi. Ne place să arătăm mai bine decât suntem în realitate. Pavel nu a vrut să fie adorat ca un erou, nu a vrut gloria care nu era a lui. Preocuparea sa cea mai mare a fost să împiedice să i se acorde onoarea care i se cuvenea doar lui Dumnezeu și lui Hristos. Erau multe lucruri cu care s-ar fi putut lăuda, cel puțin „vizita” sa în Paradis. Pericolul înălțării de sine stătea mereu la pândă. Pavel era prin natura sa un om la fel de păcătos ca și noi. Din cauza excesului de revelații, pe care le avusese, pericolul de a deveni arogant era și mai mare. Și Dumnezeu știa acest lucru. De aceea, El i-a dat lui Pavel o „gardă personală”, pentru a-l proteja de acest pericol. În secțiunea următoare vom vedea cum a reacționat Pavel la acest lucru.

Citește încă o dată 2 Corinteni 12.1-6. – Ai făcut și tu experiențe deosebite cu Domnul, care te încurajează să trăiești numai pentru El?

34. Harul Meu îți este de ajuns

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 12.7-10

Așadar, Pavel a avut parte de o experiență remarcabilă, de care ar fi putut fi extrem de mândru. Cineva a spus odată: Nu este periculos să fii în al treilea cer, dar este periculos *să fi fost* acolo.

Dumnezeu îi dăduse o „gardă de corp”, ca o măsură de precauție, pentru ca el să nu devină îngâmfat „din cauza măreției descoperirilor”. Și ce paznic! A fost un înger al lui satan, care l-a bătut cu pumnii. Nu era o companie plăcută. Îl avea cu el pe acest slujitor al lui satan de nu mai puțin de 14 ani. Acest înger al lui satan a fost pentru el „o țepușă pentru carne”. Nimănui nu-i place să intre în contact cu o țepușă, pentru că aceasta provoacă doar durere. Îngerul lui satan a purtat grijă ca durerea să rămână, și cu siguranță nu a făcut-o cu blândețe. Pavel a trăit aceasta așa ca și cum ar fi fost bătut cu pumnii. Unii spun că prin această țepușă ar fi vorba de o boală a ochilor. Acest lucru este dedus din Galateni 6.11. Ar putea fi vorba și de o deficiență de vorbire, ceea ce se deduce din capitolul 10.10 din scrisoarea pe care o ai acum în față. Oricum ar fi fost, era ceva care îi amintea permanent de propria slăbiciune. Ar fi vrut să se elibereze de el și se rugase pentru asta, chiar de trei ori. Domnul nu i-a răspuns la acea rugăciune, dar i-a dat balsam pentru durere: harul Său.

Ce mângâiere și încurajare extraordinară a fost acest răspuns al Domnului pentru mulți de-a lungul secolelor! Este valabil și astăzi și nu s-a diminuat, și pentru tine. Poate că există și în viața ta ceva, pe care trebuie să-l porți mereu cu tine și de care ai vrea să te eliberezi. Te-ai rugat de multe ori pentru o schimbare, dar aceasta nu s-a realizat. Sper că poți spune din experiență, că Domnul ți-a spus și ție că harul Său îți este de ajuns. Te-ai rugat de mai mult de trei ori și tot nu ai primit un răspuns? Ți se pare că El nu te aude? Atunci aș dori să-ți îndrept privirea spre un om, care a trecut și el prin momente foarte grele: Ieremia. Prin ce suferință trecuse deja, iar el era încă în mijlocul ei. Cu toate acestea, el spune în Plângerile lui Ieremia 3.31-33: „Pentru că Domnul nu va respinge pentru totdeauna; iar dacă întristează, El va avea milă, după mulțimea îndurărilor Sale. Pentru că El nu necăjește și nici nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor.” Aceasta este vorbirea credinței, vorbirea pe care și tu ai voie s-o vorbești. Cea mai frumoasă victorie, pe care o poate obține satan, este aceea că începem să ne îndoim de dragostea lui Dumnezeu, pentru că nu ne dă ceea ce cerem. Nu-i dați această victorie. Dumnezeu Se folosește de problema ta pentru a te menține mic și slab, astfel încât puterea Lui să se poată împlini în slăbiciunea ta. Poți conta pe faptul că toți cei cărora li se permite să facă o slujbă pentru Domnul au ceva în viața lor care îi țin slabi. Acesta este modul lui Dumnezeu de a ne împiedica să devenim aroganți și să uităm că avem nevoie de El în toate.

De altfel, aceste versete nu înseamnă că te poți ruga doar de trei ori pentru un singur lucru. Biblia este plină de încurajări pentru a persevera în rugăciune. Vezi, de exemplu, Luca 18.1-8. Nu, aceste versete se referă la ceva anume din viața ta, despre care știi că Domnul îl permite ca să te țină smerit. Te-ai rugat de câteva ori pentru acest ceva, dar după un anumit timp Domnul ți-a dat convingerea că nu ar trebui să te mai rogi pentru el, pentru că El consideră că este mai bine să rămână așa. Dar, încă o dată: vei experimenta ajutorul și puterea Lui în același timp și într-un mod pe care nu le-ai fi cunoscut altfel.

Acest lucru îl determină pe Pavel să spună că „are plăcere” în slăbiciunile sale. Nu au fost ele ocazii prin care puterea lui Hristos a devenit vizibilă în viața lui? El voia să facă și să sufere totul pentru Hristos. Cu cât se vedea mai puțin din el însuși și mai mult din Hristos, cu atât mai

mult considera că este mai bine. El a realizat ceea ce spune Ioan 3.30: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”. Dacă aceasta este dorința profundă a inimii tale, vei vrea să treci prin încercări și temeri, arătând astfel cât de slab ești tu și cât de puternic este Hristos. Dacă ești slab, adică slab în tine însuși în fața tuturor acestor dificultăți, atunci ești puternic, pentru că puterea lui Hristos locuiește peste tine. Puterea lui Hristos poate atunci să pună stăpânire pe tine, pentru că nu faci față dificultăților cu propriile forțe.

Mă întorc pe scurt la rugăciunea lui Pavel făcută de trei ori. Ea îmi amintește de Domnul Isus care s-a rugat de trei ori în Ghetsimani. Poți găsi această relatare în Matei 26.36-46 (dar și în Marcu 14 și Luca 22). Acolo El Îl roagă de trei ori pe Tatăl Său, dacă nu ar fi posibil ca paharul (al judecății de pe cruce) să treacă de la El. Și totuși, există o mare diferență față de rugăciunea lui Pavel. Pavel a vrut să fie eliberat de un ceva care îl ținea departe de mândrie. Aceasta înseamnă că păcatul era prezent în Pavel, a cărui acțiune trebuia împiedicată. Nimic din toate acestea nu a existat în Domnul Isus. În El nu era niciun păcat. Tocmai de aceea, El L-a rugat pe Tatăl să nu intre în contact cu păcatul. Grozăvia paharului, pe care a trebuit să-l bea Domnul, a fost că El a trebuit să fie făcut păcat și să ia asupra Sa păcatele tuturor celor care au crezut și vor crede, și să sufere în schimb judecata deplină a lui Dumnezeu asupra acestora. Era imposibil ca El să dorească așa ceva. În cazul lui Pavel, imperfecțiunea sa a fost cea care l-a determinat să se roage, în cazul Domnului Isus, perfecțiunea Sa a fost cea care L-a făcut să implore.

În plus, Domnul Isus a adăugat imediat: „... dar nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. El era deplin de acord cu calea pe care Tatăl o avea pentru El. Niciodată El nu ar fi vrut să meargă pe altă cale, dar Se îngrozea să intre în contact cu păcatul și, prin aceasta, să fie despărțit de Dumnezeu Său. De aici și rugăciunea Sa. După ce S-a rugat, în inima Lui a fost pace deplină și S-a lăsat luat în captivitate pentru a împlini întreaga lucrare, spunând: „Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?” (Ioan 18.11)

Îți va îmbogăți enorm viața de credință și de rugăciune dacă înveți să spui: „Nu voia mea, ci a Ta să se facă”. Supunerea voinței tale voinței lui Dumnezeu este secretul păcii din inima ta în mijlocul atâtor lucruri pe care ai vrea să le vezi altfel.

Citește încă o dată 2 Corinteni 12.7-10. – Sunt „țepușe” în viața ta? Ce gândești tu, care este intenția lui Dumnezeu cu ele?

35. Grijă lui Pavel pentru credincioșii din Corint

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 12.11-21

Pavel privește înapoi la apărarea sa. El repetă ceea ce a subliniat întotdeauna, și anume că a devenit atât de nebun încât a ajuns să vorbească despre el însuși. Dar corintenii îl obligaseră să facă acest lucru, pentru că ei dăduseră ascultare altor apostoli falși. Acești oameni au vorbit foarte negativ despre Pavel. Corintenii se lăsaseră influențați de aceste opinii, deși ar fi trebuit să știe mai bine. Nu fusese Pavel mijlocul prin care ei ajunseseră să creadă în Domnul Isus? Autoapărarea sa nu trebuia neapărat să fie necesară. *Ei* ar fi trebuit să-l apere! În nimic nu fusese mai prejos decât falșii apostoli (compară cu 2 Corinteni 11.5). Acest lucru se referă la slujirea sa. Persoana lui nu însemna nimic pentru el. Când era la ei, ei erau martori ai semnelor, minunilor și faptelor mărețe pe care le făcuse în Corint. Acestea nu fuseseră „lucruri întâmplătoare”, ci erau lucruri pe care el le făcuse cu toată perseverența. Prin perseverența de care dă dovadă cineva ne putem da seama cum este el. În cazul lui Pavel, corintenii puteau vedea că el garanta ceea ce predica și că misiunea sa venea de la un nivel mai înalt.

În comparație cu alte adunări, ei nu au fost defavorizați. El s-a dedicat pe deplin lor, așa cum s-a dedicat și altor adunări. Singura diferență era că nu acceptase bani de la ei, în timp ce de la alte adunări a luat bani. Aveau de gând ei să ia asta ca pe o dovadă că nu-i păsa cu adevărat de ei? Le spusese mai înainte că nu dorea sub nicio formă să dea impresia că ar fi urmărit interese proprii. Starea lor spirituală era de așa natură încât s-ar fi lăudat doar cu faptul că și ei și-au făcut partea lor pentru a-l întreține pe apostol. El a vrut să prevină acest lucru. Voia să se confrunte cu ei fără nicio obligație și să le poată spune liber ce le lipsește. Au numit ei nedreptate faptul că nu le-a cerut o contribuție financiară? El le cere, oarecum ironic, iertare pentru acest lucru. În același timp, el spune că atunci când va veni din nou la ei, nu va acționa altfel. Iarăși el nu va accepta bani de la ei.

Cum poate vorbi Pavel despre o „a treia oară”, când nicăieri în relatarea călătoriei sale pe care o avem în Faptele apostolilor nu apare că ar fi făcut o a doua vizită în Corint? Cea mai bună explicație pentru mine este că intenționa să facă o a doua vizită, dar a amânat-o din cauza stării precare a corintenilor. A vrut să-i scutească de o comportare severă din partea sa și să le dea ocazia de a îndrepta lucrurile care nu erau bune. Acest lucru poate fi dedus din ceea ce a spus în capitolul 1.15,23. Așa că acum era gata să vină pentru a treia oară, și *voia* să vină cu bucurie, pentru că avea în vedere un bine pentru ei.

El era preocupat de ei personal și nu de banii sau de bunurile lor. Ei erau copiii lui în credință. Ca un tată adevărat și grijuliu, el nu urmărea să obțină cât mai mult profit de la copiii săi, ci folosea totul pentru a le oferi ceea ce aveau nevoie. La fel cum părinții economisesc pentru copiii lor, Pavel avea mari bogății spirituale, dintre care o parte dorea să le-o dea și lor. Și indiferent dacă înțelegeau sau nu de ce a acționat așa cum a făcut-o, aceasta nu conta pentru el. El i-a iubit extraordinar de mult. Aceasta este o dovadă frumoasă de dragoste autentică. Chiar și atunci când dragostea nu primește răspuns sau chiar este interpretată greșit, ea rămâne la lucru.

În ciuda tuturor necazurilor pe care i le făceau corintenii, el a continuat să aibă grijă de ei. Da, chiar necazul pe care i-l produceau ei îi sporea și mai mult grija pentru ei, iar dragostea lui pentru ei devenea, ca urmare, abundentă. Cel care este influențat de bârfele răuvoitoare

interpretează greșit tot ceea ce face cealaltă persoană. Pavel nu s-a descurajat de acest lucru. El a mers pe cea mai joasă cale.

El voia să folosească tot ce avea și chiar să se folosească pe el însuși pentru ei, dacă ar fi fost bine pentru ei și dacă ar fi mers din nou pe calea dreaptă a Domnului. Dacă, în ciuda tuturor lucrurilor, ei nu au vrut să accepte aceste dovezi ale dragostei sale, atunci era treaba lor. El nu i-a împovărat. Din punctul lui de vedere ei puteau interpreta comportamentul său ca fiind inteligent și viclean, numai să țină minte că el în niciun caz nu a urmărit interesul propriu. Cu siguranță nu a acționat în mod înșelător, de exemplu, trimițând pe alții înainte. S-ar putea ca ei să creadă că, deși nu ar fi fost el, ar fi trimis totuși pe alții și în felul acesta ar fi profitat. Și în privința asta putea să-i privească calm în ochi și chiar să-i provoace cu privire la comportamentul lui Tit și al fratelui care era cu el. La urma urmei, trebuiau să recunoască faptul că acești doi frați emanau același spirit de dragoste, pe care îl observaseră la Pavel și că ei procedaseră în același mod. Cât de perseverentă și de laborioasă este eradicarea neîncrederii odată ce aceasta a fost semănată și a prins rădăcini. Falșii învățători au făcut toată lucrarea. Dar Pavel este neobosit în a vindeca ruptura adusă încrederii.

Pavel aduce în fața lui Dumnezeu ideea care îi cuprinsese, ca și cum s-ar fi apărât singur. Poți face acest lucru doar dacă ai conștiința complet curată, iar Pavel o avea. Hristos a fost conținutul slujbei sale. Prezența lui Dumnezeu a fost punctul de plecare al predicării sale. Scopul slujbei sale a fost de a-i edifica pe credincioșii din Corint. Și uite cum li se adresează. El îi numește „preaiubiți”. Asta nu înseamnă doar o vorbă rostită în chip ușuratic, ci reflectă sentimentele din inima lui. Acesta este cel mai bun mod de a câștiga pe credincioșii rătăciți. Înseamnă aceasta oare că trebuie să trecem cu indulgență cu vederea greșeala? Nu, deloc. Dragostea „nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul” (1 Corinteni 13.6).

De aceea, Pavel adaugă la remarcile sale un avertisment, care trebuie să-i atingă profund. Există încă unele lucruri care nu sunt în regulă. Lucrurile pe care le enumeră succesiv nu sunt lucruri pe care le inventează din senin. Sunt lucruri care erau prezente printre credincioșii din Corint. Și ele pot fi prezente și astăzi. Dacă Pavel ar fi întâlnit aceste lucruri când va fi venit, ar fi fost o umilire pentru el. El ar simți că Dumnezeu îi dădea această umilire, și asta în prezența lor. El ar fi trăit acest lucru ca pe un eșec personal față de Dumnezeu, pentru că nu ar fi reușit să-i facă să renunțe la ceea ce era greșit. Ce mâhnire ar fi avut dacă ar constata că mulți nu s-au pocăit încă de păcatele pe care le-au comis. Păcatul strică mai mult decât gândești. Dar nu este suficient să ne despărțim de păcat. Este necesar să avem remușcări sincere pentru aceasta. Numai atunci se deschide din nou calea pentru a primi și a ne bucura de binecuvântările pe care Dumnezeu le dă prin slujitorii Săi. Dacă nu există o pocăință sinceră față de un păcat, pericolul de a cădea din nou în acel păcat este uriaș.

Dacă te gândești pentru un moment la începutul acestui capitol, vei vedea un mare contrast cu sfârșitul. Capitolul începe cu o persoană în Hristos, care este răpită în Paradis și se încheie cu oameni care nu s-au îndepărtat de cele mai îngrozitoare păcate. Ambele sunt posibile. Sper că te-ai pocăit cu adevărat de păcatele tale anterioare și că trăiești ca un om în Hristos.

Citește încă o dată 2 Corinteni 12.11-21. – În ce relație era Pavel cu credincioșii din Corint? Cum a exprimat el aceasta?

36. Pe voi înșivă cercetați-vă, dacă sunteți în credință

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 13.1-6

Așa cum Pavel remarcase deja în capitolul anterior, în versetul 14, el era gata să îi viziteze pentru a treia oară. De aici poți trage concluzia că îi păsa cu adevărat de credincioșii din Corint. Atașamentul său față de ei era real și profund. El nu era indiferent de felul cum trăiau copiii săi în credință. Auzise multe despre calitatea slabă a vieții lor de credință. Mai erau încă multe de corectat. Dar dacă avea de gând să se ocupe de neajunsuri, trebuia să o facă pe baza unor dovezi clare de la martori. El nu ar judeca greșelile pe baza simplului fapt că anumite lucruri au ajuns la urechile sale. Dovezile ar trebui să fie pe masă. Aceste mărturii au o mare importanță în orice problemă care apare în adunare. Dumnezeu stabilise deja în Vechiul Testament (Deuteronomul 19.15) că, în cazul unei nedreptăți sau al unui păcat, condamnarea nu putea avea loc decât dacă existau doi sau trei martori. Chiar dacă un martor era demn de încredere, trebuia să fie prezent un al doilea și, dacă era necesar, un al treilea martor pentru a stabili în mod incontestabil problema și pentru a putea pronunța o hotărâre pe această bază. Dacă adunarea ar fi acționat mai mult în consecință, cu siguranță unele sciziuni nu ar fi fost atât de mari cum se întâmplă din păcate acum. Pavel, un om cu o mare putere de discernământ, care știa cu adevărat ce se întâmpla printre corinteni, a dorit să respecte acest principiu biblic.

El nu-i va cruța pe cei care au păcătuit înainte. Încă o dată, el dă acest avertisment. Nu-i plăcea să vină cu nuiaua. Ceea ce dorea el, era o vizită plăcută, în care să se bucure împreună de lucrurile mărețe, pe care Domnul le făcuse în viața lor. Ei ar putea contribui la acest lucru, dacă ar asculta ceea ce a scris în această scrisoare. Scrisoarea a fost un fel de precursor al venirii sale.

În versetul 3, el respinge o ultimă acuzație pe care falșii apostoli i-au adus-o. Aceasta era: Pavel este un om atât de lipsit de sens și nesemnificativ încât este imposibil ca Hristos să vorbească în el. Pentru a vedea cum Pavel respinge această acuzație, trebuie să puneti versetele 3b și 4 între paranteze (ceea ce s-a făcut în traducerea Elberfelder și GBV-2001; n.tr.). Propoziția din versetul 3a continuă în versetul 5. Căutau ei dovezi că Hristos vorbea prin Pavel? Ei bine, atunci ar trebui să se uite măcar o dată la ei înșiși. Puteau ei să spună că erau în credință? Da, puteau. Ei bine, atunci ei nu puteau decât să recunoască faptul că Hristos a vorbit prin Pavel, căci prin el au auzit și au acceptat Evanghelia. Ei ar trebui să se examineze pe ei înșiși pentru a vedea în ce fel au fost mântuiți. A fost prin ceva din ei înșiși sau datorită a ceea ce Hristos a făcut pentru ei? Din nou, ei trebuiau să recunoască faptul că era numai în Hristos și că acest Hristos era cel pe care Pavel îl predicase.

Acest verset nu este o solicitare de a te uita în tine însuși, pentru a vedea dacă există dovezi ale convertirii tale. Nu este menit să te facă să te îndoiești de certitudinea credinței tale, cercetându-ți inima și viața, pentru a vedea dacă produci suficiente roade. Aici nu este vorba de o astfel de examinare și testare. Dimpotrivă. Acest verset vrea să te sprijine în siguranța mântuirii tale. Este un apel pentru a constata pe ce se bazează credința ta. Se bazează ea pe ceva din tine sau din interiorul tău? Sau se bazează pe ceva care a avut loc în afara ta, independent de tine și pentru tine? Acesta din urmă este cazul. Lucrarea lui Hristos a fost făcută complet în afara ta, independent de tot ceea ce simți sau experimentezi în legătură cu ea. Dumnezeu Se așteaptă pur și simplu ca tu să o accepți cu credință. Faptul că faptele credinței ar trebui să devină vizibile după aceea este de asemenea adevărat, dar Biblia vorbește despre acest lucru în alte locuri, cum ar fi în Epistola lui Iacov, și nu acesta este scopul aici. Prin urmare, nu-i lăsa pe alții să te facă să crezi că acest verset te învață că tu nu poți ști cu siguranță dacă ești „în credință”. „A fi în

credință” înseamnă că ești un credincios. „Pe voi înșivă încercați-vă” înseamnă aici: constată cum a avut loc acest fapt și nu: ce se poate vedea din el în viața ta? Cel care trebuie să spună că Hristos nu este în el, este în afara mântuirii, nu este credincios și nu are parte de viața din Dumnezeu.

Era evident din toate, că Hristos vorbise în și prin Pavel. Pavel a considerat că este foarte posibil ca el personal să nu fi făcut o impresie atât de puternică. În fraza intermediară din versetele 3b și 4, el explică mai detaliat de ce. În primul rând, ei ar trebui să știe că Hristos nu a fost slab cu privire la ei. Câtă putere ieșise din El, atunci când au intrat în contact cu El! El schimbase radical întreaga lor viață coruptă. Inima lor rea și întunecată a ieșit la lumină. Ei s-au recunoscut pe ei înșiși, s-au întors la Dumnezeu prin pocăință și L-au acceptat pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor. Ce putere! Dar cum a făcut El posibil acest lucru? Pentru că El fusese răstignit în slăbiciune. Există ceva mai slab decât o persoană care a fost crucificată? Poate o astfel de persoană să facă ceva? Și totuși, ei își bazaseră credința pe El. Și pe bună dreptate! Puterea lui Dumnezeu a fost necesară pentru a-L face viu (deși, desigur, El a înviat din morți și prin propria Sa putere, deoarece Domnul Isus este în același timp Fiul lui Dumnezeu; vezi Romani 1.4. Dar aici este vorba despre ceea ce oamenii, inclusiv corintenii, au văzut în El, când atârna pe cruce).

Pavel a vrut să fie făcut una cu un Hristos atât de slab. De aceea, predica sa nu a constatat în cuvinte înduplecătoare și de aceea era slab în înfățișarea sa exterioară. El era slab în Hristos. Dar Pavel știa, de asemenea, că într-o zi va trăi împreună cu El, și anume prin aceeași putere a lui Dumnezeu care a lucrat deja viața nouă în corinteni. Nu este măreț să vezi cum el folosește totul pentru a câștiga inima corintenilor și, în același timp, se identifică complet cu Hristos? El nu spune că va trăi cu Hristos prin puterea lui Dumnezeu față de el, deși așa este, ci aplică puterea lui Dumnezeu chiar acum la ceea ce s-a întâmplat cu corintenii la convertirea lor. Nu-i mai rămâne decât să își exprime speranța că expunerea de dovezi a sa le va arăta că el nu este dezaprobat. El voia doar să-L predice pe Hristos și nimic altceva.

Ai în Pavel un bun exemplu despre felul cum să faci față acuzațiilor care îți sunt aduse pe nedrept. Pentru a câștiga inima adversarilor, nu poți face ceva mai bun decât a făcut el: arată-L pe Hristos și arată că vrei să fii una cu El în predicarea, pe care o faci, și în întreaga ta viață. Dacă cei care te acuză sunt credincioși, atunci arată-le privilegiile pe care le au în Hristos. Acest lucru îi va face să se rușineze. Nu este ușor, dar este calea victoriei pentru Domnul.

Citește încă o dată 2 Corinteni 13.1-6. – Ce înseamnă „să te cercetezi pe tine însuși”? Ce vrea să se spună prin asta?

37. Rugăciuni, îndemnuri, saluturi și dorințe de binecuvântare

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 13.7-13

Pavel caută binele pentru corinteni. Mai întâi spune că vrea să îi împiedice să facă rău. Tot răul pe care îl face un copil al lui Dumnezeu aruncă o pată asupra lui Dumnezeu și asupra lui Hristos. Tu ești înconjurat de rău; foarte ușor devii infectat de el și, înainte să îți dai seama, îl practici. Rugămintea noastră trebuie să fie, ca Dumnezeu să ne ferească de rău. De asemenea, ne putem ruga astfel unii pentru alții, așa cum face Pavel aici pentru corinteni. Motivul nu trebuie să fie acela de a obține onoare pentru noi înșine. Așa se poate întâmpla realmente la noi. Eu pot, de exemplu, să vreau să-mi protejiez copiii de a face lucruri greșite, pentru a arăta ce tată bun sunt. Dacă acesta este motivul meu, nu va ieși nimic din asta. Motivul meu trebuie să fie bunăstarea copiilor mei. Trebuie să mă îngrijoresc pentru ei. Poate că poți face o listă cu persoanele pentru care te poți ruga, ca Dumnezeu să le ferească de rău.

Cu toate acestea, doar protejarea împotriva răului nu este suficientă. Cei care nu fac răul trebuie să înceapă să facă binele. În caz contrar, există un mare pericol ca, în cele din urmă, golul să fie din nou umplut cu ceva rău. În Romani 12.9 sunt legate, de asemenea, aceste două lucruri: „Fie-vă groază de tău, lipiți-vă de bine”. Pavel era atât de hotărât să caute binele pentru ei, încât a vrut să renunțe complet la sine însuși.

Singurul lucru care îl interesa era adevărul. Îi era imposibil să ascundă sau să invalideze adevărul. El nu s-a împotrivit adevărului și nu l-a ascuns de corinteni. Ceea ce a vrut el a fost tocmai acest lucru: să aducă adevărul. El știa că cuvântul Domnului Isus din Ioan 8.32 era adevărat: „adevărul vă va face liberi”. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu rupe orice lanț cu care oamenii (chiar și credincioșii) pot fi legați. Ei pot fi prinși în capcana unei vieți imorale; pot fi prinși în capcana anumitor sisteme filosofice. Dar adevărul ne face liberi. Prin prezentarea adevărului, putem contribui pentru ca el să-și facă efectul. Adevărul nu arată cât de puternic este bărbatul sau femeia care îl aduce. Pavel se bucura să fie el însuși slab și se bucura să vadă că adevărul îi întârea.

A doua rugăciune, pe care o are în inima sa pentru ei, este ca ei să devină desăvârșiți. Este exact ceea ce vrea adevărul să facă. Cel care se ocupă cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu se va maturiza spiritual și va deveni adult. „Starea de maturitate” este unul dintre sensurile cuvântului „desăvârșire”. Însă dorința lui Pavel de a-i vedea desăvârșiți are de-a face și cu faptul că ei sunt legați unii cu alții. Acest lucru era foarte necesar având în vedere dezbinarea din Corint. De aceea le scrisese. Ei aveau acum în mână o scrisoare cu instrucțiuni despre felul cum să-și pună în ordine lucrurile în vederea venirii lui. Aici putem face o paralelă cu situația noastră. Și noi avem o scrisoare, Biblia completă, care conține instrucțiuni despre cum să trăim și să punem în ordine lucrurile care nu sunt bune. Domnul Isus se va întoarce în curând. Cum ne va întâlni El?

Pavel nu a vrut să fie sever. Avea într-adevăr autoritatea de a face acest lucru, dar a preferat să nu o folosească în acest mod. El a vrut să o folosească în mod pozitiv, pentru a zidi, nu pentru a distruge ceea ce era greșit. Este exact ca un tată într-o familie. El are autoritatea de a-și pedepsi copiii. El *trebuie* să facă acest lucru dacă este necesar. Dar dacă autoritatea sa ar consta doar în a împărți bătaii toată ziua, atunci ne putem întreba cum ar fi atmosfera în acea familie. Orice tată va prefera să-și folosească autoritatea pentru a-și învăța copiii lucrurile bune și a-i ajuta să găsească stilul de viață corect pentru gloria Domnului.

Lui Pavel îi mai rămâne să le dea câteva încurajări menite să îi ajute să meargă împreună pe calea cea bună și în direcția cea bună spre scopul final al călătoriei vieții creștine. Prima este: „bucurați-vă”. Poate te întrebi, cum poate spune asta după ce a scris atât de mult despre ceea ce era în neregulă. Poate tocmai de aceea o spune. Nu a vrut să le vorbească reducându-i la tăcere. Erau încă atât de multe motive de bucurie pentru ei. La fel poate fi și cu tine.

Urmează din nou îndemnul de a deveni desăvârșiți sau de a fi ferm uniți. Avem nevoie unii de alții foarte mult și nu ar trebui să ne divizăm în grupuri mici. „Fiți încurajați” sună ca o încurajare în mijlocul multor lucruri care ne pot face să fim triști și deprimați. A gândi la fel înseamnă a avea împreună aceeași dorință și același angajament de a atinge obiectivul stabilit. Nu fiecare pentru interesele sale, ci toți împreună pentru interesele Domnului. Enumerarea se încheie cu „pace”. Acolo unde există pace, există liniște și armonie. Pacea este o atmosferă care face bine. De aceea, Dumnezeu este numit și „Dumnezeul dragostei și al păcii”. Dragostea este menționată prima, pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea este sursa oricărui bine. Acest Dumnezeu va fi cu noi, dacă vom vrea să luăm aceste îndemnuri la inimă și vom lucra pentru a le pune în practică. Îți poți imagina ceva mai frumos, decât să-L ai pe acest Dumnezeu „cu tine”, ca însoțitor al tău? Chiar așa se spune aici.

Atunci când credincioșii din Corint se întâlneau, de exemplu la o adunare sau cu ocazia unei zile de naștere (dacă sărbătoreau o astfel de zi), trebuiau să se salute cu o sărutare sfântă. Nu este vorba atât de mult despre forma de salut, nu sărutul este cel mai important. În țara noastră, credincioșii își dau mâna unii cu alții. Ideea este că ar trebui să fie o salutare sinceră, nu artificială sau ipocrită. Trebuie să se facă într-un mod sfânt. În spatele sărutului sau al mâinii fratelui sau surorii nu trebuie să existe gânduri nelegiuite. Dar nu numai credincioșii din Corint erau legați unii cu alții. Pavel trimite salutări și din partea tuturor celor care au fost cu el. În ciuda numeroaselor lucruri care trebuiau să fie corectate printre corinteni, Pavel îi lasă totuși să simtă prin aceasta legătura cu credincioșii din alte locuri.

Dorința de binecuvântare, cu care își încheie scrisoarea, este unică printre scrisorile sale. Nicăieri altundeva nu se spune un adio într-un mod atât de impresionant. Pavel le prezintă corintenilor pe Dumnezeul trinitar:

În primul rând, este menționat harul Domnului Isus Hristos. Este nevoie de har acolo unde noi am stricat totul. Acolo unde există această conștientizare, Domnul Isus Hristos (vezi tu că aici este menționat numele Său complet?) vine și în harul Său dă ceea ce este necesar. Harul Său este menționat aici pentru a doua oară. În capitolele 8 și 9 ai întâlnit harul Său pentru păcătoșii pierduți. Aici, harul Său este instrumentul pentru a restabili o adunare care eșuează.

Apoi, dragostea lui Dumnezeu. Dragostea caută întotdeauna ceea ce este bine pentru celălalt. Dumnezeu, în dragostea Sa, Și-a dat Fiul pentru păcătoșii pierduți. Dragostea lui Dumnezeu este, de asemenea, eficientă pentru a aduce o adunare rătăcită înapoi pe calea cea bună.

În final, părtășia Duhului Sfânt. Credincioșii pot avea relații corecte unii cu alții doar dacă fiecare se lasă călăuzit de Duhul Sfânt. Pentru a trăi cu adevărat această părtășie, nici un păcat nu trebuie să-și găsească intrarea în viața credincioșilor, cu atât mai puțin să fie prezent! Duhul Sfânt nu poate avea părtășie cu păcatele.

Vom primi o mare binecuvântare dacă vom pune la inimă conținutul acestei scrisori în adunarea locală. Dumnezeu să ne dea să ne implicăm pentru gloria și glorificarea Sa și pentru bucuria și pacea noastră.

Citește încă o dată 2 Corinteni 13.7-13. – Ce poți face tu pentru a corespunde îndemnurilor lui Pavel?

Sursa: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/2Kor>